Fabrikalardan makine sesinden önce *İşçinin Sesi* gelecek!
Yıl:15, Sayı:386

İŞÇİNİN SESİ

Karşı-devrim yanıtını bulacaktır
14 Ocak 1990

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKERÊN HEMÛ WELATAN YEKBİN! BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKERÊN HEMÛ WELATAN YEKBİN! BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKERÊN HEMÛ WELATAN YEKBİN!

Sosyalist ülkelerdeki gerilemelerden ve Romanya'dan yüz bularak istedikleri kadar karşı-devrim rüzgarı estirsinler

RÜZGAR EKEN FIRTINA BİÇER

Türkiye işçi sınıfı devrim fırtınasına hazırlanıyor. Estirilen karşı-devrim rüzgarları, devrim fırtınasını engelleyemeyecek, işçi sınıfımız, Gorbaçof'u da, Türkiye'deki sülalesiyle birlikte emperyalizmi de yerinden hoplatacak bir armağanı dünya işçi sınıfına verecektir.

Gorbaçof çizgisi bir süredir ürünlerini vermeye başlamıştı. Sosyalist ülkelerdeki komünist partiler, hızla sosyal demokratlaşıyorlardı. Kendi ülkelerindeki sorunlara ve dünyadaki ekonomik-politik gelişmelere yanaşımları, giderek emperyalizmin iz düşümüne dönüşüyordu. Buna bağlı olarak sosyalizmin kazanımları, emperyalizmin alkışları altında satışa çıkarılıyordu. Süreç ilerledi, Romanya'da karşı-devrimci bir darbe olarak patlak verdi. Romanya'da sosyalizmin yıkılışında, Çavuşesku yoldaşlar tarihin sayfalarına onurlu devrimci imzalarını atarlarken, Gorbaçoflar da hain karşı-devrimci imzalarını attılar.

Romanya gerçek bir dönüm noktası oldu. Dünyada gerici, karşı-devrimci rüzgarlar esmeye başladı. Gorbaçof'un desteğiyle emperyalizm sosyalist ülkelerde varlığını güçlendirirken, devrime yakın halkalarda da burjuvazi, Gorbaçof yanlısı güçleri yedeğine alarak, işçi sınıfı üzerinde karşı-devrimci bir ağ pekiştirmeye çalışmaktadır. Ama boşunadır. Karşı-devrim rüzgarlarının kendisi bile, dünyamızın derin bir devrimci sarsıntının eşiğinde olduğunu kanıtlamaktadır.

Romanya'dan yüz buldular

Sosyalist ülkelerdeki dönüşümlerle, özellikle Romanya'nın düşüşüyle birlikte, Türkiye'de de burjuvazi gerici karşı-devrimci rüzgarları şiddetlendirmek için uğraşıyor. Bunun belirtisi olarak bir-iki örnek göstermemiz yeterli olur.

Bugüne kadar en azından bazı burjuva kesimler tarafından korunuyor gibi gösterilen türban yasağı, 28 Aralık 1989'da Yüksek Öğrenim Kurumu (YÖK) tarafından bir kalemde kaldırıldı. YÖK'-ün Öğrenci Disiplin Yönetmeliği'-nin 7. maddesinin (h) fıkrası gereğince, ama burjuvazinin kendi yasa ve kararlarına bile ters düşerek iptal edilen türban yasağı İslamcı-milliyetçi faşist kesimin bir zaferi olarak yansıtıldı. Oysa, bu "zafer"in zamanlamasında, başka etkenlerin yanısıra, asıl olarak Romanya'daki karşı-devrimin payı vardı.

Türban yasağının, karşı-devrim rüzgarı içinden çıkan iptali, arkasından çeşitli gerici girişimleri de getirecektir. Yıllardır gericiliğin istemi olan Ayasofya'-nın ibadete açılması için, üniversitelerde mescit yapılması için çığlıklar şimdiden yükselmeye başladı bile.

İkinci bir örnek, altı yıl önce işkence sonucu ölen yedi çocuk babası Enver Şahan'ın katili yedi polisin beraat etmesidir. Enver Şahan'ın adı Uluslararası Af Örgütü'nün "işkence ve gözaltında ölenler" listesinde bulunmaktadır. Böyle bir olayın sorumlularını serbest bırakma cesaretini burjuvazi, dünyadaki karşı-devrimci kazanımlardan almaktadır.

Bir başka örnek de, birçok işkolunda son ay içinde yoğunlaşan işçi çıkarmalarıdır. Daha önceki aylarda teknik-ekonomik nedenler ileri sürülerek atılmanın yerini, son dönemde açıktan sendikal-siyasal nedenlerle işten atılma almaya başladı. Eylemlerde aktif yer alan, eylem örgütleyen, sendikal savaşımın öncülüğünü yapan işçiler, açıktan bu nedenle işten çıkarılıyorlar.

Öte yandan, sosyalist ülkelerde karşı-devrimci adımlar atıldıkça değişen dengeler, bir süredir Kürdistan'da da daha cüretkar bir katliam politikasına geçilmesinde yansıyordu. İkiyaka köyüne yapılan baskınla 28 kişinin toplu katliamı bunun son bir örneğidir. Devletin bilgisi ışığında yapılan bu katliamı, burjuvazi birçok olayda gördüğümüz gibi yine PKK'nın üzerine yıkmak istedi. Ama daha ilk günden bu katliamın sorumluları kendini gösterdi. Bölge valisi kanıt diye ileri sürdüğü bulgulara ilişkin her ağzını açışta yalan söyledi. İkiyaka köylüleri bile "Kozakçıoğlu yalan söylüyor, PKK ile bizim aramızı bozmak istiyor, bunu yapan özel tim ekipleridir" dediler.

Esen karşı-devrim rüzgarları, Türkiye'nin dış politikasını da etkiliyor. Burjuvazi, bir yandan İran ve Irak'la ilişkilerini yakınlaştırarak Ortadoğu'da herkesi karşısına almamaya çalışırken, öte yandan da Sovyetler'in silah vermeyi kestiği Suriye'ye, Forum'un deyişiyle, onun zayıflığından yararlanıp, emperyalist özlü bir ders vermek istiyor. Bu durumla bağlı olarak su, Hatay, PKK ve Lübnan sorunları ortalığa döküldü. Bütün burjuva basınından "yeni bir ulusal savunma stratejisi" çığlıkları yükselmektedir. Hepsi de karşı-devrim rüzgarlarının estiği bu günleri kaçırılmaz bir fırsat olarak göstermektedir.

Daha çok örnek sayılabilir. Ama bu örnekler, burjuvazinin dünyada bir süredir değişen güçler dengesinden, özelikle de Romanya'yla birlikte esen karşı-devrim rüzgarlarından nasıl yüz bulduğunu yeterince kanıtlıyor.

Devrim bulutları da toplanıyor

Burjuvaziden zaten Gorbi gibi akılcılık, barışçılık, ya da demokratlık bekliyor değiliz. Burjuvazi elbet her fırsatta yüz bularak, gerici saldırılara girişecektir. Ama özellikle bugünkü karşı-devrimci saldırının altında, Türkiye'de toplanan ve devrim fırtınasının habercisi olan bulutlardan burjuvazinin ölümcül korkusu yatmaktadır.

1990 yılında 800 bin işçinin toplu sözleşme savaşımı gündemdedir. Değişik işkollarında 35 bin işçi daha bugünden uyuşmazlığa düşmüş durumda ve kıpır kıpır bir hareketlilik içindedir. İşçiler 1990 yılını grevlerle, toplu vizite-ye çıkma, açlık grevi, yemek boykotu gibi eylemlerle, işten atılmaları protesto yürüyüşleriyle karşıladılar.

Ama bütün bu olanlar, olacağı anlaşılanların yanında bir hiçtir. Gorbi çizgisi karşı devrimci yönde bir sıçrama geçirdiyse, işçi sınıfımız da devrimci kararlılık yönünde bir sıçrama geçirdi. Yeni yılda çok daha büyük eylemlere hazırlanıyor.

Bu açıdan, Türk-İş kongresinde 1 Mayıs'ı işçilerin mücadele günü olarak kutlama kararının alınması büyük önem taşımaktadır. Değişik işkollarındaki toplu sözleşmeleri merkezi olarak yürütmek için kurulacak olan "koordinasyon komitesi" de bir kazanımdır. Gözle görüldüğü gibi işçi sınıfı elinde bulunan bütün olanaklardan örgütsel hazırlık yönünde yararlanma ustalığını göstermektedir. Örgütsel hazırlık yönünde atılan bu adımların bu yıl gideceği nokta genel grev olabilir.

Toplumda öfkenin yükseldiğini, artık bıçağın kemiğe dayandığını gösteren en önemli bir olgu da, işçi emekçi kadınların her eylemde dikkat çekici bir aktiflik içinde olmaları, yasak tanımadan, ağızlara geldiği gibi konuşmaya başlamalarıdır. Bununla bağlı olarak burjuvazi çapsız manevralar yapıyor, emekçi kadının yükselen militanlığını eritmek için oyunlar sahneliyor. SHP, MKYK toplantısında kadınlara kurullarda yüzde 25 kota uygulama kararı alırken, Demirel'ler yılbaşını bir gurup kadınla kutlayarak jest yaptılar. Bu arada Fatma Girik ve Ayşe Mine gibi SHP'li, DYP 'li bayanlar, kadının toplumda ve politikadaki yeriyle ilgili görüşler döktürdüler. Feministler çeşitli eylemler yaptılar ve türbanlı dinci-faşistler de türban yasağının kalmasıyla harekete geçtiler.

Son sıralarda, devrim bulutlarının toplandığına işaret eden en önemli gösterge öğrencilerin militan eylemleridir. İşçi sınıfının yükselen militanlığından aldığı güçle öğrenci hareketi de bir sıçrama yaşadı. İşgaller, çatışmalar yaşandı. Bu arada komünist gençler de hem öteki eylemlere katıldılar, hem kendileri eylemler koydular. İstanbul'da bir üniversitede Bedir yoldaşın anısına korsan miting düzenlediler. Bu eylemde Devrimci Sol'dan dayanışma gördüler. Ayrıca, Kahramanmaraş'ın 11. yıldönümü nedeniyle yapılan eylemde de ön sıralarda yer aldılar, "ya devrim ya ölüm" sloganını onlar attılar.

Öğrencilerin ataklığı karşısında, burjuva basın, hemen "bu sahneleri hatırlıyor musunuz", "aynı film tekrarlanıyor" diye manşetler attı. Öğrenci eylemlerindeki nitelik sıçramasından burjuvazinin duyduğu korkuyu yansıttı. Öğretim üyelerinden bir kesim, öğrencilere "provokasyonlara gelmeyin" öğütleri vermeye çalıştı. Gazete muhabirlerinden bir kesim de eylemlerdeki öğrencilerin fotoğraflarını sergileyerek açıktan polis ajanlığı yaptı.

Liberal sözler bile çok geliyor

Toplumda biriken bu savaşkan öfke karşısında burjuvazi, herhalde estirdiği karşı-devrim rüzgarlarının başarısına güvenmiyor ki, başka yollara da başvuruyor. Demirel gibi tilki politikacılar harekete geçtiler. Militan(!) çıkışlarla toplumun kabaran öfkesini burjuva kanallara akıtma hayalleri peşine düştüler. Demirel Romanya'daki karşı-devrimin ardından şöyle dedi:

> "Doğu Avrupa'da yapılanları benim milletim de yapacaktır. Onları yapmadan bu zalim iradenin elinden Türkiye kurtulamaz." (*Milliyet*, 26 Aralık 1989)

Halkımızın Romanya'da olanlara duyduğu şiddetli tepkiyi de sezen Demirel'in, halkın öfkesini burjuva potada eritmek için böyle boş konuşmasına bile burjuvazinin sağından-solundan tepkiler yükseldi. Altan Öymen *Milliyet*'teki köşesinde, Demirel'in sözlerinden korku duyarak şöyle yazdı:

> "Biz de o yönetimin ekonomik politikalarının halka ettiği zulmü vurgulayıp duruyoruz. Ama bunun, mesela Romen vatandaşlarını 25 yıl boyunca her alanda ezen ve başını kaldıranları zindana ve ölüme gönderen diktatörlüğün zulmüyle eşdeğer tutması, insafa sığar mı?" (*Milliyet*, 28 Aralık 1989)

Baskı, zulüm, diktatörlük ve insaf gibi bütün kavramlarımız taban tabana zıt olduğu için yanıt bile vermeyeceğiz. Altan Öymen'-deki bu korkunun aynısını Oktay Ekşi de *Hürriyet*'teki köşesinde dile getirdi:

> "Tamam... ülkemizde 'hanedanlaşma' eğilimleri gördüğümüz zaman karşı çıkalım. Bizim vergilerimizle kimsenin saltanat sürmeye hakkı olmadığını en kesin ifadeyle ve avazımız çıktığı kadar yüksek sesle söyleyelim. Ama lafımızın önünü sonunu iyice tartmadan 'Türkiye'de de halk ayaklanır. Hanedan manedan dinlemez siler süpürür' demeye kalkışmayalım." (*Hürriyet*, 28 Aralık 1989)

Oktay Ekşi yazısının hemen altında bunun nedenini açıklıyor:

> "Demokrasilerde elbet bunu söylemek haktır. Haktır ama durup dururken birtakım macera heveslilerinin (halkın özdeyişinde merkeplerin derler) 'aklına karpuz kabuğu düşürmenin' anlamı yoktur." (*agy*)

Romanya'da bir avuç merkebin darbesi, meşru halk ayaklanması oluyor, ama Türkiye'ye gelince gerçekten de ayaklanmanın eşiğine gelmiş koca halk yığınına merkep deniyor. Oktay Ekşi, Demirel'i, senin halk içindeki ayaklanma eğilimini dizginlemek için ettiğin sözler, ya ters tepki yaparsa, diye eleştiriyor. Burjuvazinin demokrasi anlayışı işte bu kadardır. Zaten Demirel de, demokratlıktan eser olmayan, uyuz liberal bu anlayışı savunmaktadır. Nitekim aynı konuşmasının içinde ne söylemek istediğini açıklamış:

> "Meydanlardan seçim çıkartacağım. Kırmadan dökmeden, ben elli bin kişiyi, yüz bin kişiyi meydana toplarım. Bir cam dahi kırılmaz. Benim halkım uygardır." (*Milliyet*, 28 Aralık 1989)

Sanki Türkiye'de hiç 50 binlik, 100 binlik miting görmedik. Hem de bu miting erken seçim için olacak ve bir cam bile kırılmayacakmış. Zulüm varsa neden cam bile kırılmasın? Bunlar ta 1980 öncesinde çoktan aşıldı.

Demirel bu tip konuşmalarıyla hem demagojik militanlık yapmaya, hem de sosyal demokratların oylarını da kendi cebine koymaya çalışıyor. Yakında TBKP'yi de yedeğine alırsa (ki daha şimdiden DYP'liler, SHP'liler TBKP'liler birlikte çevre toplantıları yapıyorlar) hiç şaşmamak gerek. Çünkü Demirel'in bu kof "militanlığı" işçi sınıfını değil, ancak sosyal demokrat anlayış taşıyanları etkiler.

Türkiye işçi sınıfı devrim fırtınasına hazırlanıyor. Estirilen karşı-devrim rüzgarları, devrim fırtınasını engelleyemeyecek, işçi sınıfımız, Gorbaçof'u da, Türkiye'deki sülalesiyle birlikte emperyalizmi de yerinden hoplatacak bir armağanı dünya işçi sınıfına verecektir.

Mehmet Erenler

Ölümünün birinci yılında yoldaşları onu unutmadılar, yüreklerinden parçalar yolladılar

Yüreklerimizden parçalar

O hâlâ örneğimiz önderimiz

Değerli yoldaşlar,
Dünya işçi sınıfının tarihi, kendi öncü ve kurmaylarına en çok ihtiyaç duyduğu bir dönemde zamansız kayıplar vermenin örnekleriyle doludur. Hemen ilk aklımıza Sovyetler Birliği'nde Lenin'in çalışma arkadaşı Sverdlof ve Kübalı Cienfuegos geliyor.

Uluslararası oportünizmin nicel birikimi Gorbaçof adıyla nitel değişime uğradı. Artık bu çizgi, gelişen sınıf savaşlarının engellenmesi konumundan çıkıp, emperyalizmle işbirliği içinde sosyalist ülkeleri çeşitli oyun ve kandırmacalarla, darbeyle kapitalizme geri dönüşe zorluyor. En son Romanya'da olanlar, bunun hafızalardan silinmeyecek somut bir örneğidir. Romanya örneği hem komünistler açısından, hem de sosyalist sistemin başını tutan sosyal demokrat Gorbaçof kliği açısından önemli bir olaydır. Bir yanda emperyalizmle uzlaşan ve yaptıklarını hâlâ "sosyalizm" adı ardına gizlemeye çalışan iğrenç yaratıklar, diğer yanda sınıfına ve partisine ölüm anında bile bağlılığını gösteren komünistler.

İşte böyle bir dünyanın Türkiye'sinde, Marksizme-Leninizme bağlı kalan, onu ardıcıl savunan nadir komünist partilerinden olan TKP'nin bir neferi ve önderi, MK üyesi Bedir yoldaşımızı birinci ölüm yıldönümününde anıyoruz.

Onu iyi tanıyoruz. "O eşi bulunmaz bir insandı. Dünyada ve Türkiye'de gerçek barışın yolunun ancak kıran kırana yürütülecek bir devrim savaşımından geçtiğinin bilinciyle yaşamış ve hepimize örnek olmuş bir kavga arkadaşıydı." Yürükoğlu yoldaşımız kavga arkadaşı için böyle diyor.

Biz İstanbul'daki öğrencileri de, öğretmenimiz, önümüzde yürüyen komutanımız için, "o eşsiz bir öğretmen, eşsiz bir kurmay, eşsiz bir komünist savaşçıydı" diyoruz. Bedir yoldaş hâlâ öğretmenimiz, yığınlara ulaşmada yol göstericimizdir. Bildiri dağıtmada, yazılamada ve tümüyle kavgada başımızda, 1 Mayıslarda en önümüzde yürüyor.

Bunca yakıcı sorun ve görev varken, sınıfın ve partimizin sana ihtiyacı yakıcıyken aramızdan ayrılışının tesellisini, bu kavgayı zafere götürme inanç ve bilincinde buluyoruz. "Hem bu kez senin için de savaşacağız ve kazanacağız."

Yaşasın TKP!
Yaşasın komünizm!
Bedirler ölmez, bu sınıf yenilmez!

İstanbul İllegal Alan Örgütü

"Güneş yüzlü, sabırlı ve ermiş"

Yoldaşlar,
Bedir Aydemir yoldaşın aramızdan ayrılmasının birinci yıldönümünde yapılan merkezi toplantıya katılamıyoruz ama bütün gönlümüzle aranızdayız. Bu onurlu toplantı dünyada komünizme azgınca saldıran karşıdevrime iyi bir yanıt olacaktır.

Bedir yoldaşın komünizmle özdeş anısını yükselteceğiz. Onun "güneş yüzlü, sabırlı ve ermiş" kimliğini anlatacağız. Bedir yoldaşı yitireli bir yıl oldu ama o bize ne gözyaşı, ne de acı bıraktı, geride kalanlara düşüncelerini, direncini ve kararlılığını armağan etti.

Barış savaşçısı yoldaşımızın devrimci düşünceleri şimdi fabrikalarda, sendikalarda, yığınsal toplantılarda yankılanmaya başladı. Yayınlarımızla, yığın çalışmamızla onun onurlu anısını ve armağanlarını temiz tutuyoruz.

Yoldaşlar,
Bizim için, partimiz için bu büyük kaybın yıldönümü evrensel düzeyde kayıplarımızla da çakıştı. Sosyalist ülkelerde sosyalizmin kazanımları likidasyona hedef oluyor, "restorasyon" yönünde adımlar atılıyor. Romanya'da olduğu gibi, emperyalizmin karşı-devrimci saldırıları, artık Gorbaçof'un doğrudan katılımıyla gerçekleşiyor. Romanya'daki karşı-devrim, Malta zirvesinin bir ürünüdür. Bush'un "Güney Amerika sorunlarında anlaşamadık" yalanına karşılık, Malta zirvesi, Panama'da da ürün vermiştir. Kahraman Küba ve Nikaragua halklarının devrimleri gittikçe yoğunlaşan bir ABD tehdidi ve baskısı altındadır.

Emperyalizmin ve Gorbaçof kliğinin ortak hedefleri emperyalizmi güçlendirmek, dünya işçi sınıfını zayıf düşürmektir. Ancak, dünyada partimiz gibi gerçek komünist partiler kaldığı sürece hain Gorbaçof'un ve onun Yağcılarının geleceği olmayacaktır.

Yoldaşımızın anıldığı bugün, Türkiye Komünist Partisi üyeleri olarak, ne kadar zahmetli ve uzun erimli olursa olsun, kalıcı ve adil barışın, gerçek demokrasinin ve özgürlüğün devrimci yolunda yürüdüğümüzü duyururuz. Bedir yoldaşımızın anısını bu yolda yaşatıyoruz.

Legal Alan Komitesi (I)

Sen kavgamızın ta kendisisin

Selam olsun
Kızıl sancağı
onuruyla taşıyanlara!
Selam olsun
Bedir yoldaşın kavgasını
özveriyle yükseltenlere!
Selam olsun
Türkiye Komünist Partisi'nin
partizanlarına!

Hey mavi gözlü dev, senin vücudunu kaybedeli tam bir yıl oldu. Bugün seni ölüm yıldönümün diye anmıyoruz. Bugün kavgada yüreklerimizin ateşini bir kez daha püskürtüyor, kavgamıza bir hız daha veriyoruz. Kavgada senin öğrettiklerinle ilerliyor, senin ateş parçası ideolojini Türkiye işçi sınıfına yerleştiriyoruz.

Geçen yıl sana söz vermiştik. Sözümüzde duruyoruz, komünizm kavgasına yeni neferler kazanıyor, yeni müfrezeler kuruyoruz. Marksizm-Leninizme saldıran sosyal-emperyalistlere karşı, devrim kavgasını alevlendiriyoruz.

Sen artık fabrikalarda, okullarda yanan ışıksın, sen kavgamızın ta kendisisin!

Yaşasın kavgan!
Yaşasın partin TKP!
Yaşasın komünizm!

İstanbul Legal Alan Komitesi (II)

Bedir'in öğrencileri yarının Bedirleri

Partimizin değerli üyesi, yöneticisi, sıra neferi, değerli komünist lider Bedir Aydemir yoldaşın anısının önünde saygıyla eğiliyoruz.

Onun ölümü karşısında kaybettiklerimizi çok iyi biliyoruz. Onun bizlere bıraktığı ve kimsenin söküp atamayacağı değerleri de biliyoruz. Onu okuyoruz ve öğreniyoruz. Partide her yerde, her mevzide, her zulada onun adı var. Partinin olduğu her yerde Bedir yoldaş ve öğrencileri, yarının Bedirleri var.

Onu anmanın en doğru yolu partinin de amacı olan devrimi, komünizmi gerçekleştirmek için çalışmaktır.

Böyle düşünüyoruz, böyle yapacağız....

Her bildirimizin, her korsan gösterimizin, her haykırışımızın ta kalbine Bedir yoldaşın adı kazınacak. Partimiz ve işçi sınıfı Bedir yoldaşın yolundan yürüyerek kazanacak.

Rahat uyu yoldaş
Öğrettiklerini uyguluyoruz
Güven bize yoldaş
Biz de birer Bediriz
Bir ölür bin geliriz

İstanbul Komünist Gençlik Örgütü

Kavgaya nice Bedirler kazanmaya

İşçi sınıfının değerli öğretmeni, barış kavgasının yılmaz neferi Bedir Aydemir yoldaşın yaşamdan kopuşunun birinci yılında onu bir kere daha anmak bizim için ayrı bir öneme sahiptir.

Yoldaşımız yaşıyorken, biz kundura işçileri henüz örgütlü değildik. İşçi sınıfı değerli yoldaşını kaybetti ama toprağa düşen tohumlar binlerce fidan verdi. Biz kundura işçileri de bu fidanlardanız. Bedir yoldaşı kavgada öğrendik, yine kavgada yaşatıp, işçi sınıfının öteki müfrezelerine de kavgada öğreteceğiz. Diyoruz ki: Yoldaşı anmanın en anlamlı yolu sınıf kavgasına nice Bedir yoldaşlar kazanmaktır.

Yolumuz devrim yoludur...
Kavgamız sınıf kavgasıdır...
Demokrasi için tek yol devrim...
Bedirler ölmez, bu sınıf yenilmez...

Bir gurup kundura işçisi

Anısını kavgada yaşatıyoruz

Bedir Aydemir yoldaşın ölümünün birinci yıldönümünde, onu saygıyla anıyoruz. Türkiye işçi sınıfının devrim mücadelesinde önemli katkıları olmuş yoldaşımız, bizlerin de komünist öğretmenidir. Yoldaşın anısını kavgada yaşatıyoruz.

Yaşasın TKP!
Yaşasın komünizm!

Güneş parti komitesi, İstanbul

Haydi kavgayı daha da yükseltmeye

Merhaba yoldaşlar,
Ölümünün birinci yıldönümünde Bedir Aydemir yoldaşımızı saygı ve sevgiyle anıyoruz. Türkiye'ye kızıl sancağı dikmek, insanlığın bayrağına "herkese emeği kadar" belgisini yazmak, ancak çok iyi yetişmiş komünist kadrolar ve işçi sınıfının içine gömülmüş, ona önderlik edebilecek bir komünist partisiyle mümkündür.

TKP olarak biz, proletarya diktatörlüğünü kurmaya öncülük edebilecek tek parti olduğumuza inanıyoruz. Biz işçi sınıfının ihtiyacı olan kadrolarız. Bu kadrolardan en önde gelen birisi de, geçen yıl kaybettiğimiz ve acısını hâlâ içimizde taşıdığımız Bedir Aydemir yoldaşımızdır.

Kendisi Türkiye'de devrim mücadelesine ölçülemez derecede büyük kazanımlar sağlamıştır. O örnek bir komünistti. Bedeniyle aramızda olmasa bile, onurlu kavgamızda her zaman bizlerle beraber olacaktır.

Bizler ölen yoldaşlarımızın yasını tutmak yerine, onları komünist kavgamızda ölümsüzleştiriyoruz. Yoldaşımızı bir kez daha en derin duygularımızla, saygıyla anıyoruz ve diyoruz ki:

Haydi yoldaşlar! Bedir yoldaşımızın son nefesinde bile savunduğu Marksizm-Leninizmi proletaryaya ulaştırmaya! Haydi yoldaşlar, O'nun anısına devrimci kavgayı daha da yükseltmeye! Bedirler ölmez, bu sınıf yenilmez!

Yaşasın TKP!
Yaşasın komünizm!

İstanbul Kartal Parti Komitesi

Boşluğunu doldurmaya çalışacağız

Değerli yoldaşlar,
Yoldaşımız Bedir Aydemir'in ölümünün birinci yılında, onu saygıyla anıyoruz.

Böyle değerli bir yoldaşımızı kaybettiğimiz için çok üzüldük. Fakat hepimizin de bildiği gibi üzülmek birşey ifade etmiyor. Onun için temennimiz bütün yoldaşlarımızın iyi ve sağlıklı olmalarıdır. Sağlık çok önemlidir. Sağlığımıza dikkat etmeliyiz ki mücadelemizi daha uzun ve daha enerjik sürdürebilelim.

Değerli yoldaşımızın özverili çalışmalarını da duyduk. Onun çabalarını boşa çıkarmayacağız, emeğimizle onun boşluğunu doldurmaya çalışacağız.

Yoldaşlar sağlıklı ve başarılı çalışmalar dileriz.

Özgün Gurup Komitesi, İstanbul

İŞÇİNİN SESİ

Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. ☐ Yazışma adresi: PO Box 513, London N16 5QB, England ☐ Baskı: Multiline Systems Ltd. (TU) ☐ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

DUYURU

Yoldaşlar,
Elimizde çok sayıda yoldaşımızın çok sayıda mektubu birikti. Yer darlığı nedeniyle yayınlayamıyoruz. Sakın bu nedenle mektup yollamamazlık etmeyin. Yayınlansa da yayınlanmasa da, mektuplarınız bizim can damarımızdır. Kaldı ki, önümüzdeki sayılarda birikenleri yayınlamaya çalışacağız. Hepinize başarılar dileriz.

İşçinin Sesi

Can yoldaşımızı andık

Geçen yıl 31 Aralık'ta yitirdiğimiz can yoldaşımızı, Bedir'imizi, Londra'da, ona yaraşır bir toplantıyla andık.

Toplantı yaptığımız binanın giriş salonunda, geçen yıl Bedir yoldaşın katafalkının olduğu yere, kızıl bayraklar arasında, orak-çekiçli kızıl örtüyle örtülmüş masanın üstüne Bedir yoldaşın külleriyle, onun anısına geçen yıl açılmış olan defter koyulmuştu. Masanın arkasındaki duvar panosu ise Bedir yoldaşın resimleriyle ve okuduğu okullardan aldığı çok sayıda başarı belgesiyle donatılmıştı.

Alt salonun ve üst salonun bütün duvarları çok özlediğimiz can yoldaşımızın resimleri ve kızıl üstüne siyah orak-çekiçli, TKP imzalı "seni yaşatacağız" yazan afişlerle donatılmıştı

Toplantı salonunun karşımızda duran duvarında şu sözler yazılıydı:

"Selam olsun Mevlut yoldaşa
selam olsun
devrimci mücadeleye adını
yaşamıyla yazanlara"

Salonun öteki duvarlarında da, Türkiye Komünist Partisi flaması ve Bedir yoldaş için kızıl bezler üzerine siyah harflerle yazılmış, titizlikle hazırlanıp, tiril tiril ütülenmiş çeşitli flamalar vardı. Salonun ve toplantının bu titiz hazırlığı, sanki Bedir yoldaşımızın özelliklerini yansıtırcasına bütün toplantılarımızdan daha güzeldi.

Türkiye Komünist Partisi marşının fondan çalındığı salonda yerlerimizi aldıktan sonra Yıldırım Girneli yoldaş toplantıyı açtı ve hepimizi dünyada ve Türkiye'de devrim mücadelesinde toprağa düşmüş tüm şehitlerimiz ve Bedir yoldaşımız için saygı duruşuna çağırdı. Saygı duruşu sırasında, korocu yoldaşlar, müziği güzel bir Sovyet devrimci marşına ait olan "ağıt" marşını söylediler.

Saygı duruşundan sonra, Yıldırım Girneli yoldaş, Bedir yoldaşın yaşam öyküsünü anlatan bir konuşma yaptı. Bunu ve toplantıdaki öteki konuşmaları bu sayfalarımızda yayınlıyoruz.

Bedir yoldaşın yaşam öyküsünden sonra parti örgütlerimizden gelen çok sayıda mesaj okundu. Bu mesajlarımızı da bu sayfalarımızda yayınlıyoruz.

Mesajların okunmasından sonra Mahmut Civanoğlu yoldaş, geçen yıl Ozan Öncü yoldaşın Bedir yoldaş için yazdığı güzel bir şiirini okudu. Bu şiirden sonra Emine Engin yoldaş güçlükle başlayabildiği konuşmasını yaptı. Uzun yıllar çok yakın arkadaşlık ve yoldaşlık ettiği Bedir yoldaşı ölümünden sonra anmak, hepimize olduğu gibi, ona da zor geldi.

Emine Engin yoldaşın konuşmasından sonra bir yoldaş Nazım Hikmet'in çok güzel bir şiirini okudu.

Bundan sonra Yürükoğlu yoldaşımız, Bedir Yoldaşı yaşatmanın, onu kalıcılaştırmanın en güzel yollarından biri olan, onun 5 özenilesi özelliğini bizlere anlatan ve aynı zamanda bu yıl parti çalışmaları açısından yolumuzu aydınlatan konuşmasını yaptı. Bu konuşmayı Kavga ve Yorum sayfasında yayınlıyoruz.

Yürükoğlu yoldaşın konuşmasının ardından yine koromuz sözlerini Ozan Öncü yoldaşın Bedir için yazdığı, Mahmut Civanoğlu yoldaşın bestelediği "Kavga senin sevdan mıydı" adlı türküyü salonun katılımıyla okudu.

Bu türküden sonra, videodan Bedir yoldaşımızı seyrettik. 1963-1965 yılları arasında Robert Kolej'de okurken, okulun folklor ekibiyle bir köyde gösteri sırasında ekip başı olarak konuşmasını ve kılıç-kalkan ekibindeki oyununu izledik. Ayrıca, partimizin 3.Konferansında konuşma yapışını, bir özveri taarruzu kapanış gecesindeki fıkra yarışmasında fıkra anlatışını ve bir başka özveri taarruzu kapanış gecesinde son yarışmaları yönetişini izledik.

Bedir yoldaşımızı anma toplantısını, son olarak *Enternasyonal*'i söyleyerek kapattık. Onu, son nefesinde bile dilinden düşürmediği partisi, yaşamını adadığı Türkiye devrimi için mücadelede ve devrimin zaferinde yaşatacaktır.

Anma toplantısında Yıldırım Girneli yoldaşın yaptığı konuşma

Unutmadık, unutmayacağız

O çalışkanlığıyla, coşkusuyla, sevgisiyle, bilgisiyle, yaratıcılığıyla, inancıyla, militanlığıyla hepimizin gönlünde, hem insan olarak, hem de kendisini partisine ve komünizme adamış bir savaşçı olarak yatıyor.

Türkiye Komünist Partisi'nin yöneticilerinden, büyük komünist savaşçı Bedir Aydemir yoldaşın ölümünün birinci yıldönümünde, onu anmak için biraraya gelmiş bulunuyoruz.

Şimdi sizleri, devrim ve komünizm kavgasında toprağa düşen komünistlerin, devrimcilerin, Romanya'da karşı-devrimin saldırısı karşısında sosyalizmi savunurken can veren Romanyalı komünistlerin, işçi milislerinin ve bugün burada andığımız değerli yoldaşımız Bedir Aydemir'in anısına saygı duruşuna çağırıyorum. (Saygı duruşu)

Yoldaşlar, dostlar,

Bundan tam bir yıl önce, 31 Aralık 1988'de, yakalandığı amansız hastalıktan kurtulamayarak genç yaşında aramızdan ayrılan ve pek çoğumuzun Mevlüt yoldaş olarak tanıdığı Bedir Aydemir yoldaşımız, 11 Şubat 1947'de İstanbul'da doğdu. Burjuva kökenli bir aileden geliyordu. İlkokulu Turhal'da, orta öğrenimi Talas Amerikan Koleji'nde tamamladı. 1968'de Robert Kolej'den elektrik mühendisi olarak mezun oldu ve burs alarak Londra Üniversitesi'nde Optimal Sistem Kontrol Mühendisliği alanında master yapmak için İngiltere'ye geldi.

1975'te doktorasını tamamlayarak askerliğini yapmak üzere Türkiye'ye döndü.

1976-1977'de Ankara'da ODTÜ'de, 1977'den 1980'e kadar ise İstanbul'da Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim üyeliği yaptı.

İlk evliliğini İngiltere'de tanıştığı Polonyalı kız arkadaşıyla 1971'de yaptı. İlk oğlu 1978'de, ikinci oğlu 1980'de doğdu. 1982 yılında ilk eşinden ayrılmış ve 1984 yılında Alman asıllı olan ikinci eşiyle evlenmişti.

İlkokul yılları, babasının mühendis olarak çalıştığı Turhal Şeker Fabrikasında geçti. Kendi deyimiyle, bu yıllar onun için çok öğretici oldu.

Amerikalı misyonerlerin kurduğu Talas Amerikan Koleji'nde geçirdiği yıllar okulun uyguladığı yoğun disiplin altında geçti. Bu dönemin de çok öğretici olduğunu yine kendisi söylüyor.

Robert Kolej'den mezun olana kadar geçirdiği dönemi, yoldaşımız, kendi anlattığı yaşam öyküsünde şöyle tanımlamış:

"Bu yıllarda (1960'ların ortalarında) legal sosyalist hareketin gelişmesinin Türkiye'de etkisi önemli oldu. Bununla birlikte benim siyasete olan ilgim, hükümet çevrelerine yakın olan bir burjuva ailede yetişmiş olmamın da etkisiyle iyice gelişti. Ne parlamenter sosyalizmin başarısına, ne de gençlik hareketinin maceracılığına hiçbir zaman inanmadım.

"Bu nedenle, üniversiteden mezun olana dek geçirdiğim yıllar, benim açımdan, aktif olarak siyasal faaliyetlere katılma değil de, şu ya da bu faaliyete daha çok sempatizan olarak katılma, ama okuyup öğrenme yılları oldu."

1968'lerde Avrupa'da işçi öğrenci hareketleri patlak vermişti. Türkiye'de ise devrimci durum yaşanmaya başlamıştı. İngiltere'de Türkiyeli öğrenciler arasında da siyasallaşma eğilimleri artıyordu. Yoldaşımız bu sıralarda, 1965'te kurulan İngiltere Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu'nda (İTÖF) aktif olarak çalışmaya, eğitim ve örgütleme çalışmaları için kentten kente koşuşturmaya başlamıştı. 1971-1974 yılları arasında İTÖF'in genel başkanlığını yaptı.

1971'de R.Yürükoğlu yoldaşımız İngiltere'ye geldi. Onun, Bedir yoldaşın ve başka bazı yoldaşların oluşturduğu gurup, sosyalist bir yığın örgütü olarak İTİB'in kurulmasını kararlaştırdı. Bedir yoldaş, kurucu üyesi olduğu İTİB'in örgüt çalışmalarına sürekli ve aktif olarak katıldı.

Bedir yoldaş, 1973 sonlarında Veli Dursun yoldaşın teklifiyle Türkiye Komünist Partisi'ne üye oldu ve Ragıp İçel parti adını aldı. Bu dönemde Londra'daki meşhur Wimpy grevlerinde en ön saflarda militanca savaşım verdi. Partinin İngiltere'de ilk örgüt matbaasının kurulmasında da büyük emeği geçti.

1975'te askerliğini yapmak üzere Türkiye'ye döndükten sonra yoldaşımız, parti çalışmasını, Türkiye örgütüne bağlanarak sürdürdü. Partinin legal işyerinin kuruluş örgütlenmesinde görev aldı. Türkiye Komünist Partisi'nin o zamanki merkez organı *Atılım*'ın Türkiye'de basılmasını gerçekleştiren ilk gizli matbaayı kurdu.

O sıralarda kurulan Türkiye Barış Derneği'ne parti göreviyle girdi. Bilgisi ve yetenekleriyle bu örgütte saygınlık kazandı ve derneğin merkez yürütme kuruluna seçildi. Türkiye Barış Derneği'nin bir yöneticisi olarak, Afganistan dahil çeşitli ülkeleri ziyaret etti.

1979 yılında TKP içindeki Leninci-oportünist ayrışması patlak verdiğinde, Leninci saflarda yerini aldı. Oportünistlerin Leninci'leri polise ihbar kampanyasının iyice yoğunlaştığı ortam, onun polisin eline düşme tehlikesini artırınca, Leninci kanat Bedir yoldaşı İngiltere'ye çağırdı.

1981'de İngiltere'deki matbaada çalışmaya başlayan Bedir yoldaş, daha sonra 1982-1983 döneminde partinin merkezi yönetim işleriyle uğraştı. Bundan sonra kısa bir süre için tekrar matbaaya geldi. Çok kısa bir süre sonra da Avrupa'da örgütlenme işlerinde görevli olarak Fransa'ya gitti ve bir süre orada kaldı. Sonra İngiltere'ye döndü.

1984 sonunda H.Karadağ'ın başını çektiği parti yıkıcılığı başgösterince Bedir yoldaş bu kez Federal Almanya'ya gitti. Son yıllarında ise, partimizin Merkez Yürütme Bürosu'nda görevliydi.

Bedir yoldaş çok çeşitli alanlarda görev yaptı. Görev yaptığı bütün alanlarda partiye önemli katkı da yaptı.

Tüm parti onu tanımış, çok saymış ve sevmiştir. O çalışkanlığıyla, coşkusuyla, sevgisiyle, bilgisiyle, yaratıcılığıyla, inancıyla, militanlığıyla hepimizin gönlünde, hem insan olarak, hem de kendisini partisine ve komünizme adamış bir savaşçı olarak yatıyor. Onu unutmadık, unutmayacağız.

Onun ömrünü adadığı komünizm kavgasında, ona yaraşır yoldaşlar olarak davayı sürdürecek, Türkiye'de ve dünyada komünizmin kızıl bayrağını bir daha inmemek üzere göklerde dalgalandırmak için savaşacağız.

Rahat uyu yoldaş.

Son sözlerinin anlamı büyük

Bedir yoldaşım,

Sen bir işçi sınıfı aydını olarak Türkiye işçi sınıfının olduğu kadar, dürüst aydınların da onurusun.

Değerli yoldaşım, ömrünü işçi sınıfının kurtuluşuna adadın, bu uğurda yorulmadan çalıştın, devrimci bir öğretmen oldun, onurlu bir insan olarak yaşadın. Senden kalıcı barış konusunda, nükleer savaş ve cephe konusunda somut birçok şey öğrendik.

Aramızdan ayrılalı bir yıl oldu. Ardından yas tutmuyoruz. Anını Türkiye'de devrim savaşında yükseltiyoruz.

Yoldaşım, son nefesini "yaşasın komünizm, yaşasın partim" diye verdin. Bugün burjuvazi, revizyonistlerin sosyalizmi sulandırmalarını örnek göstererek "komünizm öldü" diyor. Birçok komünist partisi kendisini likide ediyor. Kimisi ad değiştiriyor. Kapitalist ilişkiler sosyalizme taşınıyor ve sosyalist ülkeler kapitalizme geri döndürülmeye çalışılıyor.

Bugün senin son sözlerin çok büyük anlam taşıyor. Komünizmi ve Leninci komünist partisi anlayışını yaşatmak bize düşüyor. Bu görevi yerine getirirken, senin son sözlerin bize daha da coşku ve enerji veriyor.

Anın savaşımımıza ışık tutuyor.

Yaşasın komünizm!

Yaşasın partim!

Ege Bölge Komitesi

Örnek bir komünistti içten bir enternasyonalistti

Bedir yoldaşımız, tüm yaşamını işçi sınıfının kurtuluşuna adamış büyük bir komünistti. O komünizme derin bir bilinçle, sarsılmaz bir iradeyle bağlıydı. Yüksek teorik formasyonunun yanı sıra, tam bir evlem adamıydı. Örnek partili kimliği, partimizin gelişip güçlenmesinde her zaman belirleyici bir rol oynamıştır.

Bedir yoldaş, aynı zamanda, dünyanın neresinde olursa olsun, burjuvaziye karşı yükselen mücadeleyi yüreğinde sımsıcak hisseden içten bir enternasyonalistti.

Bu özellikleriyle yoldaşımız, oportünizme ve revizyonizme karşı verilen ideolojik savaşımın da kararlı bir öncüsü olmuştur.

Bugünkü dünya koşullarında, emperyalizm ve işbirlikçileri - her boydan revizyonistler ve oportünistler, dünya proletaryasının tarihsel kazanımlarını yok etmek için yoğun bir saldırıya geçmişlerdir. Sovyet proletaryasının canı kanı pahasına elde etmiş olduğu devrimci kazanımlar Gorbilerin ihanet çizgisi tarafından, emperyalizme peşkeş çekilmek istenmektedir. Bu uğursuz ihanet çizgisinin ülkemizdeki temsilcileri de Türkiye'deki devrimci mücadelenin önüne set çekmek için çaba harcamaktadırlar.

Bizler Bedir yoldaşımızın devrimci yolunun izleyicileri olarak, burjuvaziye ve Gorbici ihanet çizgisine karşı savaşımızı aralıksız sürdüreceğiz. Sevgili yoldaşımızı devrimci savaşımımızda yaşatacağız ve davayı kazanacağız.

Sınıf savaşı durmaz, Bedirler ölmez!

Ege Legal Alan Parti Örgütü

İŞÇİNİN SESİ

R.Yürükoğlu

Bedir Aydemir yoldaşımızın ölümünün birinci yıldönümünde yapılan anma toplantısında R.Yürükoğlu yoldaşımızın yaptığı konuşma

Bedir'le birlikt Bedir için d

Değerli yoldaşlar,

Bu toplantıya gelmeden önce, Bedir'i tanımamış olanlara neler anlatabilirim diye çok düşündüm. Bedir'in üstün, örnek alınması gereken yanları sayısız. Ancak, geçen yıl cenazesinde andığım beş özelliği var ki, benim için çok önemlidir.

Birincisi, *sadakatiydi.* Bedir gibi bir insanda en önemli özellikleri ararken sadakati neden getirirsin demeyin. Bence en önemli özelliği sadakatiydi. İnsanın davasına, inançlarına, partisine, yoldaşlarına, karısına, kocasına, sevgilisine sadakati olmadıktan sonra hiçbir şeyin başarıya ulaşmasının olanağı yoktur. Bedir'de biz sadakatin en güzel örneğini gördük. Bu sadakat, köpeğin sahibine olan sadakati gibi tabii değildi. Son derece bilinçli, sözünü sakınmayan, eleştirisini ağzının içinde çevirmeyen bir sadakatti.

İkincisi, birinci özelliğiyle de bağlı, *disipliniydi.* Örgüt yaşamında her an binlerce karar alınır. Herkes de her kararı benimsemez, doğaldır. Ancak bunca yıl içinde, organlar çalıştıktan, karar alındıktan sonra, Bedir'in o kararlara karşı çıktığını, o kararları çekiştirdiğini, o kararları coşkuyla uygulamadığını bir kul görmemiştir.

Üçüncü özenilesi özelliği, sorunlara, konulara yaklaşırken kullandığı *yöntemiydi.* Az gelişmiş ülkenin insanlarıyız. Çok yönden açıklarımız büyüktür. Örneğin bilimsel, siyasal konulara genel olarak aceleci ve yüksek sesle yaklaşırız. Türkiye devrimci hareketi gürültülü konuşur. Oysa hiç olmazsa sorunları incelerken serinkanlı, soğukkanlı, sakin ve tüm malzemeyi toplayarak çalışmak gerekir. İşte Bedir tüm yaşamıyla bize bu konuda örnek oldu. Onun çalışmasını yakından görenler gerçekten hayranlık duymuşlardır. Kullandığı defterin sayfalarını bölümlemesi bile hepimize çok şey öğretmiştir.

Dördüncüsü, gerçekten az bulunur bir *kültüre* sahipti. Onun kültürü, öyle dergi sayfalarını hızlıca karıştırarak edinilmiş birkaç yazar ve kitap adı değildi. Derin bir kültürü vardı ve onu toplumumuzun kökleriyle bağlayabilmişti. Bu nedenle de, Bedir işçiye yabancı bir insan değildi. Son derece halktan, candan bir insandı.

Beşinci özelliği *neşesiydi.* İyi gün olur, kötü gün olur, ama her zaman en sıkıntılı anlarımızda bile Bedir kahkahalarıyla, espirileriyle, fıkralarıyla hepimizin moralini yükseltmiştir. Kendisi de hastalığını aynı şekilde karşıladı, aynı şekilde öldü.

Bedir yoldaş partimiz için yeri dolmaz bir boşluktur. O boşluk dolmaz. Yine diyorum hele bizim gibi azgelişmiş ülkelerin insanları arasında. Fakat daha da üzüldüğümüz nokta, sınıfına verebileceklerinin tümünü veremeden gitti. Yoksa herkes gidici. Bir tek kavga ve yaptıklarımız geride kalıyor. İşte o verebileceğinin azını verebildi. Dolayısıyla sınıfı da onu yeterince tanıyamadı. Ama bundan sonra Türkiye işçi sınıfı Bedir'i bizim mücadelemizle tanıyacak, bizim mücadelemizle sevecek. Bu, ona sözümüzdür.

1988 yılı partimiz için gerçekten çok kötü bir yıl olmuştu. Bedir öldü. Merkezimize polis darbesiyle çok sayıda yönetici yoldaş hapse düştü. Aynı şekilde, polisin de müdahalesiyle matbaa çöktü. Nefes aldırmayan bir mali krize girdik. Merkez binanın ısınmasını sağlayamaz duruma geldik. Türkiye'de bir yoldaşın yeni doğmuş bebeği bir yıl şekerli suyla büyüdü. Bu koşullarda üst yönetimin çok sayıda çalışması, çok sayıda çalışma alanı çöktü. Bir yıl tüm parti çalışması büyük ölçüde kendiliğinden yürüdü. Örgüte bu sıkıntıları duyurmamak için elimizden geleni yaptık ama, alanların çökmesi kaçınılmaz olarak tüm partiyi etkiledi.

Şimdi 1989'u bitiriyoruz. 1989 geneliyle iyi bir yıl oldu. Yılın ortalarında, "krizin dibini bulduk, yukarıya doğru tırmanacağız" demiştik. 1989 yılında yukarıya doğru tırmandık. Yıkılan tezgahların tümünü (biri dışında) yeniden kurduk. Yeni bir matbaa da kurduk. Mali krizin siyasal çalışmayı yıkması tehlikesini önledik. Büyük çapta borç ödedik. Hâlâ ödüyoruz ve ödeyeceğiz, fakat mali krizi uzaklaştırdık. Legal yayın hedefini gerçekleştirdik. Sevinçle, coşkuyla karşılandı. Bunun yanında geçtiğimiz yılda çeşitli ideolojik ve siyasal konularda da yeni açınımlar getirebildik. Dolayısıyla 1989 yılında, yıkılan pek çok yeri onardık.

Şimdi 1990 yılına giriyoruz. 1990 gerçekten *çok kritik* bir yıl olacaktır. Şöyle bir ikilemle karşı karşıyayız. Ya 1989'un adımlarını sağlamlaştıracağız, geliştireceğiz, ya da yeniden 1988'deki duruma kayacağız. Orta yerde durmanın olanağı yok. Bulunduğumuz noktada tutunamayız. Geriye kaymamak, ileriye gitmek için *altı tane temel hedefimiz* var.

Birincisi, tüm parti çalışmaları kuruş borçsuz olmak zorundadır. Hiçbir yere bir kuruş borcumuz olmayacak. Ucuz ve verimli bir örgüt çalışması. Bunun yanısıra gelirleri artırmak. Çok yol aldık, ama daha çok yol gitmek zorundayız.

İkinci hedefimiz merkez komitesinin güçlendirilmesidir. Hem kadro açısından, hem yeni teknoloji kullanımını artırarak.

Üçüncüsü, yayın çalışmalarının hızlandırılması, kadrosunun geliştirilmesidir.

Dördüncüsü, ideolojik teorik ürünlerin artırılmasıdır. 1990 yılında çeşitli konularda kitap yayınlamalıyız.

Beşincisi, Türkiye'de militan çalışma, militan eylem anlayışını daha da yükseltmek zorundayız. Anlayışımızı somutlamak ve her an örnekleriyle ortaya koymak zorundayız. Doğru fikirler, sokakta dövüşenler olmadığı zaman kurda kuşa yem oluyor. Doğru fikirleri insanlar benimseyene dek devrimci hareket görmezlikten geliyor. O fikirler insanların kafasına ulaştığı zaman da, onları savunanlar yeterince güçlü değilse, bakıyorsunuz oradan birisi kapıyor, buradan birisi kapıyor ve çarçur ediyor. Doğru fikirlerin doğru yolda kullanılmasını istiyorsak, güçlü bir parti olmak zorundayız.

Birkaç gün önce komünist gençler İstanbul Üniversitesi'nde Bedir yoldaş için bir eylem yaptılar. Açtıkları pankartta, "komünist öğretmenimiz Bedir Aydemir'i mücadelemizde yaşatıyoruz" yazıyordu. Onlar o eylemi yaparken, üniversitede iki ayrı yerde, iki forum vardı. Biri Dev-Sol'un, ötekisi TBKP'lilerin yaptığı forum. İkisi de Romanya üzerine. Dev-Sol "Romanya'da olanlar karşı-devrimdir" diyordu. TKBP'liler ise, "yeni yönetimi destekliyoruz" diyorlardı. Şimdi yoldaşlar, Dev-Sol'un Romanya'da olanlara karşı-devrim demesi doğrudur, iyidir, ama devrimci hareketimizin önünde yanıtlanacak daha birçok soru vardır. Ne için karşı-devrimdir? Sosyalist sistem buraya nasıl geldi? Neden çöktü? Ne oldu? Bunları doğru anlatabilmek gerekir.

Doğru anlatabilmek ve *eylemle desteklemek.* Doğru anlatmak tek başına yetmiyor. İşte bizim yıllarımız bunu gösteriyor. Biz Moskova'da yağmur yağdığı zaman burada şemsiye açanlardan olmadık. Biz onların dün önünde eğilip tanrı saydıkları genel sekreterlerini onlar yaşarken eleştiriyorduk. Ama partimizin on yılında şunu da görüyoruz ki, doğru görüşler yeterli bir güçle desteklenmedikçe olmuyor. O görüşler artık reddedilmez olana dek kimse dönüp bakmıyor. Reddedilmez olunca da başkaları alıp mıncıklıyorlar. Gitmesi gereken sonuca götürmüyorlar. Türkiye'de peşine onbinleri takan örgütlere bir bakın. Hangisi ne yaptığını gerçekten biliyor, hangisinin tutarlı bir ideolojik anlayışı vardır? Geçmiş ortada. Ülkenin her dönemecinde (ekonomik ya da siyasal) yanlış çözümlemeler, yanlış tutumlar getirdiler. O zaman buradan sonuç çıkartacağız. Demek ki güçlenmenin doğruları söylemekle kısa dönemde bağı azdır. Kısa dönemde güçlü olmanın yolu dövüşmektedir. Biz de dövüşüyoruz, şimdi daha da iyi, daha da hırslı dövüşeceğiz.

Bedir yoldaşımız bu kavgada her zaman yanımızda olacaktır. Bedir gibi yaşayabilmek, Bedir gibi ölebilmek ne güzel!

Anın önünde and içiyoruz

Sevgili yoldaş, unutulmaz öğretmen!

Ölümünün birinci yıldönümüne, Gorbaçof revizyonistinin sosyalizmi emperyalizme pazarladığı Malta görüşmesiyle, Romanya karşı-devrimiyle geldik. Bunun bize verdiği mide bulantısıyla ve öfkeyle, senin pırıl pırıl anın önünde yumruğumuzu kaldırıp and içiyoruz.

Komünizmin dünyaya gelişini hiçbir güç engelleyemeyecektir. Tarih bize öğretmiştir ki, sosyalizmin her geçici yenilgisi ardından dünya işçi sınıfı yeni yeni kazanımlarla, daha güçlü adımlarla komünizme yürümüştür. Paris Komünü'nden sonraki ilk sosyalist ülke Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği yalnız kalmamış, faşistlerin Moskova kapılarına dayanmasının ardından sosyalist sistem ortaya çıkmıştır. Tarih doğruluyor: Zafer hep işçi sınıfının, hep komünizmindir.

Yoldaşım, seni anarken, senin inancının, öğrettiklerinin verdiği güçle, her boydan burjuvaya ve onlarla halay çeken revizyonistlere haykırıyoruz: Silahlarımızı kuşandık, hazırlığımızı yapıyoruz. Fabrika fabrika, il il, dağ taş demeden örgütleniyoruz. Üzerimize düşeni yapacağız. Zayıf halka Türkiye'yi zincirinden koparacağız. Çünkü işçiden yana, işçiye ait tek iktidar var, o da kızıl iktidardır. Kızıl iktidarı kuracağız. And içiyoruz.

İşçilerin kurtuluşu, kızıl iktidardır!

Çukurova'dan bir gurup yoldaşın

Meşalemizsin

Can yoldaşımız, Bedirimiz, Sensiz bir yıl geçirdik. 10 Eylül'ü ilk kez sensiz kutladık. Sensiziz ama herşeyinle aramızda, mücadelemizdesin. Gözün arkada kalmasın yoldaşım. Yokluğunu mücadelemizde hissettirmemek için, senin yoldaşların olarak yüz kat, bin kat daha fazla enerjiyle çalışıyoruz.

Gorbaçof çizgisi, dünya işçi sınıfının kazanımlarını teker teker emperyalizme teslim etmeye çalışırken, devrimimiz bir kat daha acillik kazanıyor. Yoldaşım, senin barış konusundaki görüşlerin, mücadelen, elimizde meşale oldu. Günümüzde savaş tehlikesi karşısında sosyalist sistemin caydırıcılığı artık kalmıyor. Tek güvencemiz dünya işçi sınıfının caydırıcılığıdır. Türkiye devrimiyle bunu örgütlü güce çevireceğiz.

Gelecek onun için savaşanlarındır. Savaşıyoruz, komünizme kadar da savaşacağız. Burjuvazi Marksizm öldü diye bağıradursun, işçi sınıfının bilimsel bakış açısı Marksizm-Leninizm, zaten topluma yerleştiği için, gereksizleştiği için ancak komünizmde ölecek.

Şirin Birdal, Adana

Kızıl çizgin içimizde alev alev yanıyor

Bedir yoldaşın anısına!

Yaşamın boyunca partimiz ile birlikte, işçi sınıfına verdiğin emek ve güç, sonuçlarını yaratıyor. Rahat uyu yoldaşım, çünkü senin doğru ideolojinle yoğrulmuş biz işçi yoldaşların da işte seni anıyoruz. Vermiş olduğun enerji ve emekle, işaret ettiğin doğrularla ve sınıfına öğrettiklerinle hergün daha da gelişiyoruz. Senin boşluğunu yeni yeni fabrikalarla dolduruyoruz. Kızıl çizgin yeni yoldaşlarının içinde alev alev yanıyor.

Barış için tek yol devrim diyor, anıların önünde tüm benliğimizle saygıyla eğiliyoruz.

Çukurova'dan bir sendika şubesi yönetim kurulu adına başkan A.H.

Söz

Değerli Bedir yoldaşımız,

Sen aramızdan ayrılalı geçen bir yılda, yokluğuna hiç alışamadık. Senin kısa ömrünün son yılında başarıyla yapmakta olduğun görevi, elimizden geldiğince şimdi biz yapmaya çalışıyoruz. Sana layık sonuçlar almaya söz veririz.

Öncü

Kazanacağımız her komünistle yaşayacak

Değerli yoldaşlar,

Bedir yoldaşımızın ölümü üzerinden bir yıl geçti. Dünya işçi sınıfı bir yandan ihaneti yaşıyor, öte yandan yeni devrimlere gebedir.

Resmi komünist partileri Gorbaçof çizgisiyle sosyal demokratlaştı. Gorbaçof çizgisi Romanya'da sosyal demokrasinin karşı-devrimci özüyle kucaklaştı.

II. Enternasyonal'in çöküşü ardından ihtilalci komünizm, Ekim Devrimi'yle dünya işçi sınıfını ayağa kaldırmıştı. Bugün de dünya işçi sınıfı içinde ihtilalci komünizm güçleniyor. Partimiz TKP, ihtilalci komünizm bayrağını yükseklerde tutuyor. Bedir yoldaşımızın son nefesinde haykırdığı "yaşasın komünizm, yaşasın partim" belgisini işçi sınıfı içinde maddi güce dönüştürüyor.

Bedir yoldaşı, bu inançla mücadelemizde yaşatıyoruz.

Bedir yoldaş koca bir insan, örnek bir komünist ve liderdi. Partimizin ihtilalci çizgisi işçi sınıfı içinde yayıldıkça, kazanacağımız her komünistle yaşayacak ve ölümsüzleşecektir.

Kararlılıkla sesimizi yükseltiyoruz. Bedirler ölmez, bu sınıf yenilmez!

Yaşasın komünizm!

Yaşasın partimiz!

Basın Yayın Bürosu

Büyük insan ve partizan

Değerli yoldaşlar,

Partizanımızın, Bedir yoldaşımızın ölümü üzerinden bir yıl geçti. Bedir yoldaş partimizin yöneticilerindendi. Bir süre İngiltere Parti Komitesi'nin sekreterliğini de yapmıştı.

Partimiz, partili yoldaşlar hem insan olarak, hem de bir komünist partizan olarak ondan çok şey öğrendi. Komünizme inançlı, inatçı, kararlı, bilgili, militan yoldaşımız seni unutmadık. Sen, Türkiye Komünist Partisi'nin mücadelesinde yaşıyorsun.

İngiltere Parti Komitesi

Bedir yoldaşımızı anma toplantısında Emine Engin yoldaşımızın yaptığı konuşma

Hem örnek alıyoruz hem örnek gösteriyoruz

Ozan Öncü yoldaş Bedir için yazdığı şiirde "avuçlarınızın içine yazın" demiş. Gerçekten de Bedir, kafamızda, gönlümüzde, alnımızda, avucumuzda her zaman yazılıdır.

Bugüne kadar çok çeşitli görevler yaptım. Her görevin zorlukları vardır, hepiniz biliyorsunuz, her görevin zorluklarını aşmanın zevkli yanı da vardır. Ama Bedir yoldaş öldüğünden beri bana verilen konuşma görevlerinde yalnızca zorlukla karşılaşıyorum, bu zevkli yan olamıyor. Ne zaman olabilecek? Bu konuşma görevlerinin de zevkli yanı, ancak biz zafer toplantıları yaptığımız zaman olacak. Ne zaman ki zaferi kazanacağız, Bedir yoldaşı o zafer toplantılarında anacağız, o zaman biz de Bedir yoldaşı anmaktan büyük bir zevk duyacağız. O zaman kadar, siz de kabul edersiniz ki, böyle toplantılarda Bedir'i anma konuşması yapmak, evet görev, zorunluluk, ama aynı zamanda acı veren bir olay. Öyle de kalacak.

Yoldaşlar ben Bedir yoldaşın kişiliğinden çok genel hatlarıyla bahsedeceğim.

Bedir yoldaş çok iyi bir eğitim almıştı, çok üst düzeyde bir burjuva aileden gelmişti. Burjuvazinin bütün olanaklarından yararlandı. Burjuvazi ne veriyorsa ondan öğrendi, o bilgileri aldı ve silahı burjuvaziye karşı çevirdi. Kendisi son derece kültürlü bir kişiydi.

İşçi sınıfı aydınıydı, çünkü son nefesine kadar hem işçi sınıfının çıkarlarını savundu, hem de işçi gibi çalıştı. Dünyada çok işçi vardır ki Bedir kadar sürekli, düzenli, disiplinli ve çok çalışamaz. O her yönüyle tam bir işçi sınıfı aydınıydı.

Kapitalizm altında komünizmi yaratmak gibi bir ütopyamız yok. Ne kadar komünist olursak olalım, hepimiz bir sürü eksikler taşıyoruz, taşıyacağız. Bunu biliyoruz ama bu çerçeve içinde Bedir yoldaşımız gerçekten örnek bir komünistti. Kapitalizm koşulları altında, ne kadar, nasıl komünist olunabilirse, o o kadar olmuştu. İnsaniyetiyle, neşesiyle, coşkusuyla, bilgisiyle, çalışma disipliniyle - daha sıralayamam size - her yönüyle örnekti.

Bedir yoldaş Barış Derneği'nde çalışırken, adil ve kalıcı bir barışın ancak devrimle sağlanabileceğini söylüyordu. Onun karşısındakiler de, o zamanlar üstü kapalı bir biçimde, sınıf barışını savunuyorlardı. O zamandan bu yana bu oportünist görüşler büyüdü, olgunlaştı, sosyal demokratlaştı ve barış değil, işçi sınıfının satışı anlamına gelen karşı-devrimci bir çizgiyi ortalığa saçtı. Bedir'in hasta yatağında epey uğraştığı, yanıt hazırlamaya çalıştığı Gorbaçof çizgisi karşı-devrimci sonuçlarına artık ulaştı.

Sosyalist ülkelerde karşı-devrimci içerik taşıyan adımlar zaten bir süredir bir bir atılıyordu. Romanya'da emperyalizmin ve Gorbaçof'un elele tezgahladığı, düpedüz ve açıktan karşı-devrimci darbeyle artık bir sıçrama oldu. Komünistler çarpıştılar, direniş koydular. Partimizin bildirisinde de belirtildiği gibi, başta Çavuşesku yoldaşlar olmak üzere Romanyalı komünistler, ajanlara, silahlara, komplolara yenildiler. Ama onlar da Bedir yoldaş gibi, "yaşasın partim, yaşasın komünizm" diyerek öldüler. Komünist onuruyla emperyalizmi ve Gorbi çizgisini yendiler. Karşı-devrimin basit hilelerle, komplolarla, ajanlarla kazandığı zafer, bu koca zaferin yanında bir hiçtir yoldaşlar. Bu onurla, komünist mücadele, göreceksiniz daha büyük bir hızla yükselecektir.

Şimdi "domino teorisi" dıyorlar. Ülkelerin birbiri ardından önemli değişimler geçirmesine "domino teorisi" adı veriliyor. Emperyalizm ideolojik tohumlar atıyor, oyunlar tezgahlıyor ve sonra bunlar sonuç versin diye bekliyor. Bunlar gerçekten de sonuç veriyor, sosyalist ülkelerden birbiri ardına kötü haberler alıyoruz. Bu "domino teorisi", şimdi sosyalist ülkelerde çözülmeler biçiminde kendini gösteriyor, şimdi emperyalizm gülüyor. Ama "domino teorisi", günün birinde, emperyalizme karşı da işleyecek.

Kafanızda bir de şunu canlandırın. Türkiye'de devrim olmuş, Uzak Asya'ya, Afrika'ya, Ortadoğu'ya, Balkanlara ve Avrupa'ya etkileri yayılmış. Öyle domino teorileri de göreceğiz. O zaman da değişim koridorunda kapitalist dominolar bir bir dizilmeye başlayacak ve eskisinden daha güçlü bir sosyalizm doğacaktır.

Karşı-devrimin kazanımları geçicidir. Bunda hiçbir kuşku yok. Ama bunun şöyle bir yönü de var. Bugün karşı-devrimin kazandığı başarılar bizim görevlerimizi artırıyor. Bunu da unutmamalıyız.

Devrim mücadelesini dünyada artık daha çok yönlü, bilgiye daha çok dayalı olarak, yani daha derin bir militanlıkla vermek zorundayız. Başka bir deyişle yoldaşlar, Marksizm-Leninizmi daha iyi öğrenerek, her alanda daha iyi uygulayarak mücadele vermek zorundayız. Devrimci mücadelede kahramanlık hiç eksik olmayan birşey. Hepiniz gayet iyi bilirsiniz. Ama artık bu yetmiyor. Bugün dünya devrimi, kahramanlığı, aynı ölçüde bilimsellikle bağlayan, Bedir gibi kadrolara ihtiyaç duyuyor. Dünya devrimi, bizim önümüze koyduğu görevlerle, biz devrimcileri, komünistleri ilerletiyor.

Türkiye devrimci hareketi de, dünya devriminin gereklerini yerine getirme göreviyle karşı karşıyadır. Devrimci hareketimizin tarihi unutulmaz kahramanlıklarla doludur. Nice şehitler verdik. Ancak kahramanlığı bilimsellikle bağlamak açısından Bedir yoldaşımız Türkiye devrimci hareketine gerçekten örnek olmalıdır.

Bedir yoldaşımız, Türkiye'de sık sık rastlandığı gibi, siyasal alanda kahramanca mücadele veren, ama ondan sonra, başka alanlara geldiği zaman, bir çevre sorununa geldiği zaman, arkadaşlık ilişkisine geldiği zaman, aile ilişkisine geldiği zaman, düzenin bilinçsiz ürünü olan bambaşka bir kişiliğe bürünen devrimcilerden değildi. Bedir yoldaşımız her yanıyla, yaşamının her alanında, derinlemesine devrimciydi, yani tam ve tutarlı bir komünistti. Örneğin çevre sorunlarında da, sağlık sorunlarında da komünist bakış açısına sahipti. O çok iyi biliyordu ki çevre sorunları, sağlık sorunları, kapitalizmin kendi kârı için insanlığa verdiği zararın sonuçlarıdır.

Şimdi Gorbaçof Marksizm-Leninizmi dogma olarak ilan ediyor, çünkü Gorbaçof'un kendi geçmişi gerçekten dogmatiktir. O geçmişte yadsımak için bile dogmadan başkasını bulamaz. Nitekim bazı dogmaları kaldırıyor, başka, çok daha sağ, düpedüz burjuva dogmaları önümüze sürüyor. Oysa gerçek Marksizm-Leninizm hiçbir zaman dogmatik, kalıplı değildir. Bedir yoldaşımız taa gençliğinden beri buna da örnek oldu. O sorunlara her zaman için geniş bilimsel bakış açısıyla baktı.

Bedir yoldaşımızın örnek alınması gereken daha başka özelliklerini de sıralayabiliriz. Ama son olarak yalnızca bir konuya daha değinelim.

Biliyorsunuz, komünistler, devrimciler halkın dini inançlarına saygılıdır. Halk nasıl bir dini inanca sahipse, ölüsünü de öyle gömer. Bu saygı duyulacak birşeydir. Ama dini inanca sahip olmayan, ateist insanların, devrimcilerin yeşil örtüler arasında gömülmeleri, camilerde okuyup üflenmeleri, sarıklı hocalar tarafından ellenmeleri doğru birşey değildir. Devrimci hareketimiz, ölenlerin değil, kalanların eksiği olarak beliren bu durumu da değiştirmelidir.

Menşevik kurşunlarla genç yaşında yitirdiğimiz İnanç yoldaşımızın tabutu, 12 Eylül'ün ayak sesleri duyulurken, 1980 Eylül ayında orak çekiçli bayrağa sarıldı. Partimiz bugüne kadar hiçbir ölüsünü yeşil beze sardırmadı. Hep kızıllara uğurladı. Bedir yoldaşımız da kendi isteğiyle yakıldı biliyorsunuz. Yakılabilir de gömülebilir de, ama önemli olan ölümün de, tüm dünya görüşüyle, hayat felsefesiyle tutarlı olmasıdır. Bedir yoldaşımız inanıyorum ki Türkiye devrimci hareketine bu açıdan da yeni bir örnek olacaktır. Türkiye devrimci hareketi bugüne kadar hiç önem vermeyerek yanlış yaptığı, ölülerini yeşil bezler ve sarıklı hocalar arasında camilerden uğurlama alışkanlığını değiştirecektir.

Bedir yoldaşımızı, ölümünün birinci yıldönümünde sevgi ve saygıyla anıyoruz. Hem örnek alıyor, hem de örnek gösteriyoruz.

Eğer bugün Çavuşesku yoldaş, karşı-devrimin kurşunlarına hedef olurken, "ben ancak işçi sınıfına ve partime hesap veririm", eğer bizim Bedir yoldaşımız, geçen yıl, hastalığa yenik düşerken, son nefesinde "yaşasın komünizm, yaşasın partim, yaşasın Marksizm-Leninizm" diyerek ölüyorsa, bunlar toplumsal anlamda, bireysel değil, toplumsal anlamda birer kanıttır, davanın kazanılacağının başlıbaşına kanıtlarıdır. Kazanacağız ve gün gelecek, tüm ölülerimizi ve Bedir yoldaşımızı biz de zevk ve coşkuyla anacağız.

Yaşasın Bedir'in mücadelesi!
Yaşasın Bedir'in partisi!
Yaşasın Bedir'in davası komünizm!

Kızıl hatta kızıl bayraksın

Değerli yoldaşlar,

Sevgili Bedir yoldaşımızın ölümünün üzerinden bir yıl geçti. Partimizin kızıl hattı doğrultusunda, yoldaşımızdan çok şey öğrendik. Kararlılık, komünist moral, coşku, bilimsellik onun temel özellikleriydi. Onu komünizm için verdiğimiz kavgada bütün özellikleriyle yaşatıyoruz. Bedir yoldaşımız ölümsüzdür.

Fransa Parti Komitesi

Utkuya birlikte varacağız

31 Aralık, Bedir Aydemir yoldaşımızın birinci ölüm yıldönümüdür. Bedir yoldaş, sen ölmedin ki anılasın, kavgamızda yaşıyorsun. Bak yoldaşım kavga sesleri yakından geliyor! Senin söylediğin "fabrikalardan gelen ses, haydi kavgaya, *İşçinin Sesi*'dir bu ses, haydi utkuya" şiarını seninle birlikte yükseltiyoruz. Kavga yükseldikçe seni görüyoruz. "Yaşasın komünizm, yaşasın partim, yaşasın devrim" diye son nefesini verirken attığın şiarı biz de son zaferimizi kazanana dek haykıracağız. O lanet hastalığa yenik düşmen bizlere acı verirken, son nefesinde bile burjuvaziye yenik düşmemenden dolayı seninle gurur duyuyoruz.

Bedir yoldaşım, ilk ve son karşılaşmamızı hiçbir zaman unutmayacağım. Senden çok çok şey öğrendim. Bir öğrencin olarak seninle gurur duyuyorum. Fiziki olarak aramızdan ayrılsan da düşüncenle bizimlesin, hep bizimle olacak, bizimle birlikte savaşacak, birlikte kazanacaksın. Utkuya birlikte varacağız.

Yaşasın komünizm!
Yaşasın TKP!
Tek silah parti!
Tek yol devrim!

Tuncel Marşçı

Hep ön saflarda olacaktır

Değerli yoldaşımız Bedir Aydemir'in ölüm yıldönümünde onu saygıyla anıyorum. Değerli yoldaşımla tanışamadığım için çok çok üzgünüm. Fakat yayın organımız *İşçinin Sesi*'ndeki yazılarından ve buradaki yoldaşlardan edindiğim bilgilerle, yoldaşımın verdiği mücadeleden öğrenmeye çalışıyorum.

Yoldaşımızın, çeşitli tarihlerde Avrupa çapındaki örgütlenmeye büyük katkısı olduğunu, bunu her zaman başarıyla sonuçlandırdığını, çünkü onun Marksizm-Leninizm ilkelerine bağlı, bilimsel, üstün yetenekli ve alçak gönüllü bir insan olduğunu öğrendim. Yoldaşlarımızın iyi birer komünist olarak yetişmesine özen gösteren partimize başka birçok alanda da çok yararlı olmuş. Marksizm-Leninizmin ilkelerinden ödün vermeden mücadele ediyormuş.

Bedir yoldaşımız, fiziksel olarak aramızdan ayrıldı ama mücadelemizden asla ayrılmadı. Mücadelemizde hep ön saflarda olacaktır.

Yaşasın dünya devrimi!
Yaşasın TKP!

Mahir Yiğit, Fransa

Mücadelemizde yaşatacağız

Yoldaşlar,

Yaşamının büyük bir bölümünü, hiçbir kişisel çıkar düşünmeden, taviz vermeden, saf devrimci mücadeleye ve partisine vermiş, son nefesinde "yaşasın komünizm, yaşasın partim" diye haykırmış Bedir Aydemir (Ragıp) yoldaşımızı, ölümünün birinci yılında saygıyla anıyorum. Onu mücadelemizde yaşatacağız.

A.S.Ö., Limousin

Bedir yoldaşa bir merhaba

Merhaba Bedir yoldaşım,

31 Aralık 1988'de sen aramızdan ayrıldın, savaşımı senin bıraktığın yerden inatla sürdürüyoruz. Senin kavgadaki pratiğini her zaman öncü görüyoruz. Özgürlük kavgasında zor anlar oluyor, finans kapitalin karanlık güçleri bizi sıkıştırmaya çalışıyor ama, senden öğrendik, onlara boyun eğmiyoruz.

Barış sözcüğünü duyunca, senin gibi haklı ve adil olan bir barış için savaşmanın gerekliliğini görüyorum. Revizyonizmin aldatıcı tuzağına düşmeden kavgayı sürdürebilmek için bu insanı fikirleriyle tanımak yeterlidir. Bedir insan, dağçiçeği ilk açtığında gökyüzünü tanır ve hep onunla birlikte kalır. Dağçiçeğine gökyüzü neyse, senin inancın da mücadelemizde bize her zaman öyle olacaktır.

Sen aramızdan ayrıldıktan sonra işçi sınıfı bahar eylemlerini gerçekleştirdi. Yaşanan gerçek şunu gösterdi ki, bu güç örgütlenirse hiçbir engel tanımaz. "Dipten gelen dalga"nın önü tıkanamaz.

Bedir insan, finans-kapital 141-142-163 için alternatif çözümler aramaya koyuldu. Onun bulacağı çözüm, dinci faşistlere, bir de, TBKP gibilerine hizmet edecektir. TBKP zaten yasallaştı. Can insan kısaca böyle memleket...

Seni sağlığında tanımadım, son günlerinde senin yaşaman için derman olur diye buralardan kayısı kurusu gönderdim. Yaşamının son anına dek kavganın soluğunu taşıdığını bilmek insanı onurlandırıyor. İşte candaşım, kavgada senin yanında olma onurunu taşıdığım için mutluyum. Gelecek bizlerin olacaktır. Seni özgürlük kavgasının zafer kutlamalarında da anacağız.

Candaş insan, ölüm bizden uzak ola desem de ansızın yakalıyor günün birinde. Enver Gökçe'nin dizeleriyle bu mektuba son verirken yoldaşım, seni kavganın içinde her zaman yaşatacağımıza da söz veriyoruz:

"Ölüm, adın kalleş olsun!"

Yalçın Dağlı

Nikolay ve Elena Çavuşesku yoldaşların, karşı-devrimciler tarafından uydurma, hükmü dışarıdan önceden verilmiş "yargılanması" hakkında en son bilgiler ve savunmaları:

"Ben ancak işçi sınıfına hesap veririm"

"Ben yalnızca Büyük Ulusal Meclis'in ve işçi sınıfının önünde konuşurum. Bu darbenin önünde yanıt vermeyeceğim. Paralı askerleri getirten sizsiniz... Halk bugün işte bunun için çarpışıyor. Sizi, yabancı yardımıyla bu darbeyi örgütlemekle suçluyorum."

Aşağıdaki yayınladığımız metin, Nikolay ve Elena Çavuşesku yoldaşların korku içindeki karşı-devrimcilerce gizli, alelacele yapılan ve sonucu önceden belli 2 saatlik "yargılamasının" Romanya televizyonunda yayınlanan video kaydından, Yugoslav Tanjug haber ajansının özetleyerek tercüme ettiği bölümleridir. *Financial Times, The Times* gazetelerinden ve video kayıtlarından derledik. Köşeli parantez içindekiler "yargılama" sürecinin bilgileri, yuvarlak parantez içindekiler ise bizim, son bilgiler ışığında yaptığımız değerlendirmelerdir.

Suçlama yapan kişi: 25 yıl halkı aşağıladın. 25 yıl bütün yaptığın, konuşmak oldu.

Nikolay yoldaş: Ben mahkemeyi tanımıyorum. Yalnızca Büyük Ulusal Meclis'i tanıyorum. Bu bir darbedir.

Suçlama yapan kişi: Biz seni ülkenin anayasasına uygun olarak yargılıyoruz.

Nikolay yoldaş: Hiçbir soruya yanıt vermeyeceğim.

Suçlama yapan kişi: Sanık ve eşi lüks kişisel eşyalara sahiptiler, aşırıya kaçan resepsiyonlar verdiler ve halk kimlik göstermek koşuluyla yalnızca 200 gram salam alabiliyordu. (Oysa, İngiliz televizyonunun muhabiri, başkanlık sarayının yalnızca bir bölümünde yaşayan Çavuşesku'ların yatak odasının ne kadar sade olduğunu görünce şaşırmış bir dille, Çavuşesku'ları bu kez de zevksizlikle suçluyordu.- *İ.S.)* Sen halkı yağmaladın ve bugün bile bunu inkar ediyorsun. Konuşmak istemiyor, korkak! Biz herşeyi biliyoruz... Kurbanlarına karşı işlediği suçlardan dolayı idam cezası verilmesini istiyorum. [Suçlamalar okundu.]

Nikolay yoldaş: Hiçbir şeyi imzalamayacağım.

Suçlama yapan kişi: Sen ülkedeki durumun farkındasın, ilaç, yiyecek, elektrik ve evlerde ısıtma yok. Temeşvar'daki soykırımın emrini kim verdi? (Temeşvar'da yığınsal kırım olduğu biçimindeki haberlerin halkı galeyana getirmek amacıyla emperyalizmin ve Yugoslav ve Doğu Alman Haber Ajanslarının kasıtlı uydurması olduğu ortaya çıktı. *The Sunday Times*'ın muhabiri Walter Ellis, başka mezarları ve morgu boşaltarak yaratılan bir "toplu mezar"daki 18 cesedin "eski" olduğunu buldu. 31 Aralık 1989-*İ.S.)* Bükreş'te kalabalığa ateş açılması emrini kim verdi? Şimdi bile masum halkın üstüne ateş ediliyor. Ateş açan fanatikler kim?

Nikolay yoldaş: Yanıt vermeyeceğim. Saray meydanında hiç kimse ateş etmedi. Hiç kimse öldürülmedi.

Suçlama yapan kişi: Bugün bütün kentlerde 60 binden fazla ölü var. (Bu sayı karşı-devrimcilerin savurduğu kuyruklu yalanlardan biridir. Uluslararası Kızılhaç Örgütünün ülkenin her tarafına gönderdiği uzmanlar şimdiye dek 800'ün altında ceset buldular. Şimdi toplam ölü sayısının ise 4 bin kadar olduğuna dair tahminler yürütülüyor. Karşı-devrimci hükümet ise, bu "yargılama"daki suçunu örtbas etmek için 60 bin rakamında ısrar ediyor.-*İ.S.)* Sen halkı yoksulluğa ittin. Öğrenim görmüş insanlar, gerçek dehalar, senden kaçmak için ülkeyi terketiler. Ateş eden yabancı paralı askerler kimler? Onları buraya kim getirdi?

Elena yoldaş: Bu bir provokasyon!

Nikolay yoldaş: Bu soruyu yanıtlamayı reddediyorum.

Suçlama yapan kişi: [Elena yoldaşa dönüp, onu Romanya Bilimler Akademisi'nin en tepe noktasına çıkartan kimya mühendisliği diplomasıyla alay ederek] Ne konuşabilen ve ne de yazabilen cahil bilimciye bak sen!

Elena yoldaş: Buna benim meslektaşlarım, bu ülkenin aydınları acaba ne derdi?

Suçlama yapan kişi: Temeşvar hakkında ne biliyorsun?

Elena yoldaş: Hiçbir soruyu yanıtlamayacağım.

Suçlama yapan kişi: ...

Nikolay yoldaş: Ben yalnızca Büyük Ulusal Meclis'in ve işçi sınıfının önünde konuşurum. Bu darbenin önünde yanıt vermeyeceğim. Paralı askerleri getirten sizsiniz. Bizim başka bir iktidar organımız var. Ülkede hiç kimse sizi tanımıyor. Halk bugün işte bunun için çarpışıyor. Sizi, yabancı yardımıyla bu darbeyi örgütlemekle suçluyorum. (*The Times* gazetesi, Macaristan ordusunun ve Sovyet ordusunun "hümaniter" yardım adı altında karşı-devrimci darbecilere özellikle çatışmaların ikinci gününde büyük cephane ve başka yardımlar yaptığını belirten bir haber yayınladı. 3 Ocak 1990. İngiliz televizyonu ve basını, İngiliz askeri ateşeleri Bill Chesyre ve Michael Brown'un TV binasının alınmasında bilfiil çalıştıklarını kendi ağızlarından yerdikleri demeçler yayınladı. -*İ.S.)*

Suçlama yapan kişi: Sen, darbenin yabancı ajanlar tarafından yapıldığını mı söylüyorsun?

Nikolay yoldaş: Ben basit bir yurttaş olarak ümit ediyorum ki bir gün gerçeği söyleyeceksiniz...

Suçlama yapan kişi: Neden halkı aşağıladın? Köylüler ekmek almak için kente gelir oldu. Neden halkı aç sefil bıraktın?

Nikolay yoldaş: Ben yanıt vermiyorum. Basit bir yurttaş olarak, şunu belirteyim herkes aile başına değil kişi başına 200 kg. tahıla sahipti.

Suçlama yapan kişi: Bu doğru değil, yalan.

Nikolay yoldaş: Efendim?

Suçlama yapan kişi: Sen kağıda birşey yazdın, gerçekte başka şey yaptın. Köylerin ortadan kaldırılması planı, bunun hakkında düşündün mü?

Nikolay yoldaş: Köylerde hiçbir zaman bugünkü kadar servet olmadı. Hastaneler, okullar inşa ettim, dünyanın hiçbir ülkesi bunlara böyle sahip değil.

Suçlama yapan kişi: Kızının kaldığı villayı gördüm. Yurt dışından gelmiş eti, altın terazilerde tartıyormuş.

Elena yoldaş: Ne villası? O da herkes gibi bir apartman dairesinde yaşıyor. Onun hiçbir şeyi yok. İnanılmaz, ne ayıp!

Suçlama yapan kişi: Bırakalım Çavuşesku İsviçre bankalarındaki hesapların söz etsin.

Elena yoldaş: Kanıt, kanıt!

Nikolay yoldaş: Tek bir hesap yoktur. Sen bir provokatörsün. (İsviçre'de Credit Suisse bankası ve Bankalar Federasyonu yönetimi Çavuşesku'ların banka hesabına rastlanmadığını açıkladılar.- *İ.S.)*

Suçlama yapan kişi: Tamam, tamam. Hesabınız yok. Ama eğer varsa, paranın Romanya devletine ait olduğuna inanıyor musun?

Nikolay yoldaş: Bu bir provokasyondur.

Suçlama yapan kişi: Neden Milea'yı ihanetle suçladın ve neden senin cezalandırmandan kaçınmak için intihar ettiğini söyledin?

Nikolay yoldaş: Milea bir haindi ve intihar etmek onun kendi kararıydı. Subaylar onun düzeni sağlama emrine uymadığını söylediler. O, bir gurupla dışarı çıktı ve birileri onu vurdu. Bir askeri birimi görevini yerine getirmekten alıkoyamam.

Suçlama yapan kişi: Milea nasıl bir emri yerine getirmedi?

Nikolay yoldaş: Büyük Ulusal Meclis'e hesap vereceğim.

Suçlama yapan kişi: İki sanık, kendilerine ne olduğunu anlamıyorlar ve mahkemeyle işbirliği yapmaya niyetli değiller. Tutumlarını akıl almıyor. Sanıkların, yasa önünde bile yalnızca Temeşvar ve Bükreş'te soykırım yaptıklarını değil 25 yılın suçlarını itiraf etmedikleri bir ortamda bir karar vermek çok zor. Erkte oldukları 25 yıl boyunca şiddete başvurdular. Şiddet, halkı aç bırakarak, onu ısınmadan ve elektrikten mahrum bırakarak, ve herşeyden önce halkın ruhuna karşı şiddet uygulayarak gerçekleştirildi.

Masum çocuklar tanklarca ezildi. Sekuritate üyelerine ordu üniforması giydirip halkı orduya karşı çevirmeye kalktınız. Hapishanelerdeki oksijen tüplerini siz parçaladınız. Plazma deposunu siz havaya uçurdunuz... [Çavuşesku güler]

Sen İran'a giderek Ayetullah'ın önünde secdeye kapandın. İran'da siyasal iltica almak, İsviçre bankalarındaki bütün hesaplarınızı korumak fırsatın vardı... [Çavuşesku kahkahayla güler]

Elena yoldaş: Evet, evet!..

Suçlama yapan kişi: Şimdi mahkemeyle alay ediyorsunuz. [Çavuşesku saatine bakar] Romanya halkı, seninle birlikte, herhangi bir zaman tutuklanma, uyuşturucu maddeyle efsunlanma ve akıl hastanesine götürülme korkusu içinde kaç yıl yaşadı? Senin en büyük yanlışın Temeşvar'daki suçlardan sonra bir kalabalık toplamak oldu. Kalabalığı kıyımdan geçirmek için o onursuz kararı sen aldın.

Elena yoldaş: Çocukları bizim öldürdüğümüz doğru değil.

Suçlama yapan kişi: [Elena'ya dönerek] Elena Çavuşesku, ruhsal bir sorununuz var mı?

Elena yoldaş: Bu büyük bir provokasyondur. Kendinden utanmıyor musun? Sizler psikolojik sorunları olan gergedanlarsınız.

Suçlama yapan kişi: Bunu soruyorum çünkü eğer ruhsal olarak ehliyetsizseniz hâlâ bir şansınız var. Bu sizin son şansınız. Size başka bazı sorular daha soracağım.

Elena yoldaş: [Eşine dönerek] Hiçbir şey söyleme. [Suçlayanlara dönerek] Mahkeme değil bu. Hiçbirşeyi imzalamayacağım. Halk için 14 yaşından beri çarpışıyorum ve bu bizim halkımızdır.

Suçlama yapan kişi: Sanık Çavuşesku... [Çavuşesku müdahale eder]

Nikolay yoldaş: Ben sanık değilim. Ben Romanya'nın devlet başkanıyım ve ordunun da genel komutanıyım, meclis önünde yanıt vermek istiyorum... Siz halka ihanet ettiniz. Siz Romanya'nın bağımsızlığına ihanet ettiniz.

Suçlama yapan kişi: Sizinle konuşmak mümkün değil, karar vereceğiz.

Elena yoldaş: Ayağa kalkma canım. Biz insanız.

Nikolay yoldaş: Ben ne yenilgiyi, ne de başka birşeyi kabul etmiyorum.

[Mahkeme(!) karar için ara verdi]

[Karar okundu]

KARAR: Biz sanıkları ceza yasasının 162, 163, 165, ve 167. maddeleri gereğince suçlu buluyoruz. Ve askeri mahkeme, kararı bugün, 25 Aralık tarihinde verdi. Ölüm cezası ve bütün varlıklarının müsadere edilmesi.

Savunma makamı yerindeki kişi: Bir hukukçu olarak, sanıkları yargılamak için yasanın getirdiği bütün koşulların yerine getirildiğini düşünüyorum. Birşeyi imzalasınlar ya da imzalamasınlar, herhangi bir kanıt varsa mahkum edilebilirler. Eğer ruhsal ehliyete sahip olmadıklarını ileri sürselerdi, belki canlarını kurtarmak için belli bir şansları olabilirdi. Ama, kendi ruhsal becerilerinin tam kontrolüne sahipler. Kanıtlar açısından, onları suçlu buluyorum. Bununla birlikte, mahkeme heyetinden kararın bir intikam alma olmamasını istiyorum. Bu mahkeme Nikolay Çavuşesku'ya ve eşine yöneltilen iddianame gibi meşrudur.

Suçlama yapan kişi: ...[Kararın temyiz edilemeyeceği duyuruldu.] [Daha sonra iki yoldaşın kurşuna dizilmiş cesetleri gösterildi.]

Çavuşesku yoldaşlar temyiz ya da af isteminde bulunmadılar. Ruhsal durumumuz bozuk diyerek karşı-devrimcilerin acınmasına sığınmadılar. Birlikte ölmek istediklerini söylediler. Alınları dik öldüler. Komünist gibi öldüler, ölümleriyle karşı-devrime, emperyalizme ve Gorbaçof'un karşı-devrimci çizgisine karşı zafer kazandılar.

Çavuşesku yoldaşları alelacele kurşuna dizip kurtulduklarını sanan karşı-devrimciler, şimdi

Onların ölüsünden bile korkuyorlar

Onurlu ölümleriyle komünizme dünya çapında bir zafer kazandıran Çavuşesku yoldaşların, uyduruk "yargılanma"larını gösteren film, tüm dünya işçi sınıfının karşı-devrimci Gorbaçof çizgisine karşı dişlerini daha da bilemesine yarayacaktır. Türkiyeli komünistler, Çavuşesku yoldaşların kazandıkları bu zaferi daha da ilerletecekler!

Karşı-devrimciler, yurtdışına kaçmak üzere değil, büyük bir olasılıkla, Sibiu kentindeki komünist birliklere ulaşmak amacıyla ülkenin içlerine doğru yol alan Çavuşesku yoldaşları ellerine geçirdiler. Onları 48 saat süreyle Boteni askeri üssünde tutsak tuttular. Ancak komünist güçler, devlet başkanının burada tutsak tutulduğunu öğrenince Boteni'ye yoğun bir saldırıya geçtiler. Gelişmeleri karşı-devrimin lideri Silviu Brucan'dan dinleyelim:

"Çavuşesku'yu köylüler yakaladı. Ordu geldi ve onları Boteni üssünde iki gün tuttu. Bu saatler belki de en kritik saatlerdi. Sekuritate olayı öğrenmiş ve karargahı iki gün boyunca bombalamıştı.

"Bu durum Ulusal Savunma Cephesi'ni (USC) ve orduyu, Çavuşesku'ları *yargılamak ve idam etmek yönünde ivedi karar almak* durumunda bıraktı.

"Bu siyasal bir karardı. Bizim açımızdan durum kritikti, sivil bir mahkeme düzenlemek gibi bir lükse tahammülümüz yoktu. Canalıcı bir andı, devrim (sahtekârlık ediyor, karşı-devrim olarak anlaşılmalıdır-*İ.S.*) için savaşta anlık bir karardı.

"USC, eğer Çavuşesku'lar hayatta kalırsa Sekuritate'nin devrimi (karşı-devrimi-*İ.S.)* bastırmak için daha kararlı çarpışacağından çekindi. Buna ek olarak, Çavuşesku'ların tutuklandığını duyan Romanya halkı,

(Devamı 11. sayfada)

İŞÇİNİN SESİ

ÇEK-AL

Fabrikalardan makine sesinden
önce *İşçinin Sesi* gelecek!
Yıl:15, Sayı:386,

Karşı-devrim
yanıtını bulacaktır
14 Ocak 1990

Emperyalizmin kaçınılmaz doğası bir kez daha sergilendi, Gorbaçof çizgisi karşı-devrim düzeyine "yükseldi"

Romanya'da karşı-devrim -I-

Sanmasınlar hesabı sorulmayacak Döktükleri kan y rd kalmayacak

Mercan Köklü yoldaşımızın, kısa bir süre içinde, büyük emek vererek hazırladığı bu verisel döküm ve değerlendirme yazısını bu sayımızda yayınlamaya başlıyoruz. Gelişmeler bilgilendirmeyi gerektirdiği sürece, dizi de sürecektir.

1989 yılı, sosyalist ülkelerde büyük çalkantı ve altüst oluşlarla geçti. Polonya, Macaristan, Demokratik Almanya, Bulgaristan, Çekoslovakya'da büyük çaplı siyasal değişiklikler oldu. Aralık ayında ise, geçen sayımızın başhaberinde de belirttiğimiz gibi, "yalnızca son 30-40 yıl açısından değil, içinde yaşadığımız çağ açısından son derece önemli, yoğun günler yaşadık." Romanya'da karşı-devrim oldu. Romanya Komünist Partisi'nin liderleri, Çavuşesku'lar öldürüldü.

Genel bir bakış

Romanya karşı-devrimi, Gorbaçof yönetiminin uzunca bir süredir sosyalist ülkelere ve dünya komünist hareketine akıtmakta olduğu zehrin, olası en çarpıcı sonuçlarını göz açıp kapayıncaya kadar geçen kısa bir süre içinde bütün yalınlığıyla sergiledi. Sovyetler Birliği'nde egemen olan Gorbaçof çizgisinin, bütün "reformcu, demokrat, sosyalizmi geliştirmeye yönelik, insancıl vb."(!) maskesini söküp attı. Bu çizginin *karşı-devrimciliğini*, hiç kuşkuya yer bırakmayacak biçimde ortaya koydu.

Gorbaçof, SBKP 27.Kongresi'ndeki konuşmasında "askeri tehlikenin sıcak noktalarının söndürülmesini" istemiş ve şunları şöylemişti:

"*Asya ve Pasifik yönünün* önemi büyüyor. Bu geniş yörede çelişkilerin birçok kördüğümü var ve bunun yanısıra, bazı yerlerde siyasal durum çok istikrarsızdır. Burada, vakit geçirmeden uygun çözümler ve yollar aramak gereklidir. Açıktır ki, önce eşgüdümle başlamak, ardından sancılı sorunların siyasal çözümü çıkarına uğraşları biraraya toplamak, böylece, buna paralel olarak, bu temelde, hiç olmazsa Asya'nın çeşitli bölgelerinde askeri çatışmayı yumuşatmak ve oradaki durumu istikrara kavuşturmak uygundur.

"Asya ve diğer kıtalarda *askeri tehlikenin sıcak noktalarının* söndürülmemesi, bunu daha da acilleştiriyor. Biz, Ortadoğu'da, Orta Amerika'da, Güney Afrika'da,

yeryüzünün çalkantılı bütün noktalarında çatışma durumlarını dağıtma yollarını bulmak için kollektif araştırmayı canlandırmaktan yanayız. Bu, genel güvenliğin çıkarları için zorunlu olarak gerekiyor." (M.Gorbaçof, *SBKP 27.Kongresi Raporu*, İng.basım s.86-87)

Romanya karşı-devrimi, işte Gorbaçof'un "yeryüzünün çalkantılı bütün noktalarında çatışma durumlarını dağıtma" fikrinin, yalnızca kapitalist ülkelerde devrim mücadelesinin engellenmesi değil, *aynı zamanda* sosyalist ülkelerin devrimci gelişme yollarının önünün kesilmesi anlamına da geldiğini gösterdi. Emperyalizmin, genelde sosyalizmin likidasyonu, özelde, emperyalizmin ve Gorbaçof'un dikte ettirdiği yolun dışına çıkarak sosyalizmi ilerletmeye çabalayan devrimci bir çizginin önünün kesilmesi ve yok edilmesi amacından *hiçbir zaman* vazgeçmediğinin, vazgeçmeyeceğinin anlatımı oldu.

Romanya karşı-devrimi, emperyalizmle Gorbaçof çizgisinin bu amaçla girişeceği "kollektif araştırma"nın, sorunları emperyalizmle "eşgüdümlü bağlamanın" somut uygulamasına yeni bir örnek oldu. Gorbaçof ve Bush, Yalta'yı anımsatması nedeniyle bilinçli olarak zirve yeri seçilen Malta'nın çalkantılı denizlerinde, birlikte pişirmeye başladıkları aşa "su katan" Romanya için önceden verilmiş bir kararın son rötuşlarını yaptılar ve uygulamaya geçme kararını aldılar: *Eşgüdümlü karşı-devrim!*

Batı basını, Sovyet ve Doğu Avrupa basını, Türk basını, Türkiye'de Gorbaçof'un çömezliğini yapan uyuz TBKP, Romanya'daki gelişmeleri büyük sevinçle karşıladılar. Bunlar, "Romanya'da devrim", "gerçek klasik bir halk ayaklanması", "halk iktidara el koydu", "iblis öldü" gibi başlıklar atarak, kamuoyunu yanıltma yönünde büyük çaba gösterdiler. TBKP'li karşı-devrimciler, Romanya karşı-devrimini İstanbul Üniversitesi'nde bir forumla kutladılar.

Ama, dev bir devrimci dalganın eşiğinde olduğu bu karşı-devrimle de kanıtlanan dünyamızda, hayat maskeleri çabuk söküp atıyor. Resmen 16-17 Aralık'ta başlayan karşı-devrimin maskesi, daha 14 gün geçmeden, ocak ayı başında düştü. "Devrim"in(!) karşı-devrim olduğu, "gerçek halk ayaklanması"nın(!) bazı figüranlar dışında halkın katılmadığı, ama planlı, önceden hazırlıklı bir darbe olduğu, olaylarda yansıdığı söylenen "Romanya halkının istek ve özlemlerinin"(!) ise, gerçekte Gorbaçof yönetimi ile İngiltere, Fransa, ABD'nin (ve Macaristan, Romanya, Demokratik Almanya, Yugoslavya gibi figüran ülkelerin) sosyalizmin, sosyal demokratlaşma eğrisinden bağımsız, devrimci gelişmesini yoketmeye yönelik istemleri, ortak, eşgüdümlü çalışması olduğu ortaya çıktı. Bunun kanıtı olan filmler, belgeler ve açıklamalar var.

Romanya karşı-devrimine ayırdığımız bu Çek-Al'da, karşı-devrimin bu perde arkasını, gelişmelerin niçinini, nasılını, aktörlerin üstlendiği gerçek rolleri, ele geçirebildiğimiz bütün ayrıntılarıyla vermeye çalışacağız.

Romanya'da olan, bir *karşı-devrimdi.* Gorbaçof'tan ABD'ye kadar uzanan geniş bir çevrede emperyalizmle işbirliği içinde dikkatle hazırlanmış bir *darbeydi.* Malta zirvesi, konunun uygulama öncesi ayrıntılarının görüşüldüğü, son rötuşların yapıldığı bir yer oldu. Romanya'da halk ayaklanması *olmadı.* Tercihini Gorbaçof'un yönlendirmesiyle dünya burjuvazisinin çıkarları doğrultusunda yapan bir kesim entel, öğrenci ve özellikle Alman, Macar kökenli kırsal üretici, ordunun *sosyalizme başkaldıran* darbeci kesiminin kuyruğuna takıldı. İşçi sınıfı ve komünist partisi, karşı-devrimde yer almadı. Zaten alamazdı, *karşı-devrim onlara karşıydı.*

Romanya karşı-devrimi, henüz gelişmesini tamamlamamıştır. Gorbaçofçular, Sovyet ajanları onu kendi çizgilerinde durdurmaya çabalıyorlar ama karşı-devrimi dünya burjuvazisinin çıkarları doğrultusunda daha da "ilerletmek" için bastıranlar vardır. "Kahrolsun komünizm" sesleri Bükreş'te daha sık ve daha gür duyulur oldu. Her geçen günle ortaya çıkan yeni gelişmeler, bunu kanıtlıyor.

Karşı-devrimin niçin şimdi tezgahlandığı da açıktır.

1982-1989 arasında çok sıkıntılı, büyük özverilerle yaşanan bir dönem geçiren Romanya, RKP'nin ve Çavuşesku yoldaşların önderliğinde, tepeyi aşmak üzereydi. Bu arada hem parti birliği korunmuş, hem dış borç tek kuruş kalmamacasına ödenmiş, hem de ülkenin cebinde, sıkıntıları hafifletmek ve uzun yıllardır hazırlığı yapılan büyük devrimci atılıma girişmek için 2,6 milyar dolar birikmişti.

Bu emperyalizme ciddi bir tehditti. Çünkü emperyalizmin zayıf halkalarındaki halklara devrimi özendiren onurlu bir mücadele örneği olacaktı. Devrimci gelişme yolları olduğunun yeni bir kanıtı olacaktı. Öte yandan, başarısı karşı-devrimle engellenmeseydi, Romanya Komünist Partisi'nin uzunca bir süredir gittiği yol, Gorbaçof'un sosyalizmin likidasyonuna yönelik çizgisine de güçlü bir "dur" çekebilecekti.

Sosyal demokrat bürokratik çizgiye karşı çıkan, ama Gorbaçof'un sosyalizm düşmanı uygulamalarıyla da neredeyse şapşallaşmış olan bazı devrimci hareketlere, Gorbaçof'un ve bürokrasinin çizgileri *dışında* başka yolların olduğunu, belki gösterebilecekti. Hayat oraya götürebilirdi. Bu olmadı, ama, Romanya karşı-devrimi, dünya çapında şiddetlenerek süren sınıf mücadelesinde bir dönüm noktası, emperyalizmin değişmeyen doğasının, Sovyetler'deki Gorbaçof yönetiminin karşı-devrimci yüzünün aynası oldu. Komünistler Romanya'da, onurlu ölümleriyle, emperyalizmin ve Gorbaçof'ların karşı-devrim çizgisi karşısında zafer kazandılar. İşçi sınıfının onuru sermayeyi, uşaklarını yendi.

Romanya'da olan karşı-devrimdir

Burjuva basın, Romanya'daki karşı-devrimi bir "halk ayaklanması", "devrim" gibi tanıtabilmek için çok çaba gösterdi. Örneğin, *The Times*, şöyle dedi: "Romanya'nın devrimi, çok klasik bir halk ayaklanması oldu, artık hiçbir şeye tahammülü kalmayan halk tarafından gerçekleştirildi." (*The Times*, 23 Aralık 1989)

Devrim, siyasal erkin bir sınıfın elinden bir başka sınıfın eline geçmesidir. Karşı-devrim, bunun tarihin akışına ters yönde gerçekleşmesini anlatır. Romanya'da olan da budur. Yeni erkin oluşumu hakkında şimdiden kesin değerlendirme yapmayacağız, ama birşey çok açıktır. İktidar işçi sınıfının elinden alınmıştır.

Romanya karşı-devriminin çeşitli özelliklerini, karşı-devrimin perde arkası lideri Silviu Brucan (yazımızın bir başka yerinde kimliği açıklanıyor) şu sözlerle anlatıyor:

Komünist Partisi: "Romanya devriminin özel karakteri, Romanya Komünist Partisi'nin (RKP) kaderiyle bağlıdır. Romanya'da değişim, parti içinde bir reform hareketinden ya da iç mücadeleden geçerek gelmedi... Parti bunun *dışında kaldı.* Ulusal Selamet Cephesi'nin ilk bildirisi onun adından bile söz etmedi. Parti pasif bir gözlemci olarak kaldı ve bizim niyetimiz onu aynen öyle tutmaktır. *Parti gitti, parti artık yoktur.* Ulusal Selamet Cephesi'ndeki komünistler komünist olarak orada değiller, *partiye karşı* mücadele verdikleri için oradalar. Hiçbiri kendini komünist olarak *nitelemeyecektir....* Devrim RKP'siz ve *ona karşı* yapılmıştır. Reform komünizmi denilen saçmalık Romanya'da yoktur."

Öncülük: "Bilimsel devrim Marksist tezi yere çaldı. Kol işçilerinin sayısı azalıyor, konumları bozuluyor. Kol işçileri artık teknik ilerlemenin öncülüğünü *yapmıyorlar,* tersine onlar *tutucu bir güçtürler...* Dolayısıyla devrimde yönetimde olanlar *entellektüeller, özellikle öğrencilerdir...* Romanya'da geleneksel işçi sınıfı gelecekte de tutucu bir güç olacaktır. Onları hizmet sektörüne kaydırmak zorunda kalacağız."

Ekonomi: "Romanya'da yiyecek durumu felakettir ama yanlış anlaşılmıştır. Çavuşesku, küçük üretimi destekleyeceğine yoketmeye çabaladı. Romanya'da yiyecek sıkıntısı bu yüzden vardır. İhracat bu durumu daha da ağırlaştıran ek bir unsur olur. Dolayısıyla küçük üretimi özendirirsek, 2-3 yıl içinde durum iyileşecektir... Çavuşesku'nun getirdiği, halkın 'gönüllü' olarak çalıştığı, ya da çalışmıyorsa bir vergi ödediği 'gönüllü zorunlu iş' yasasını kaldırdık. Özel teşebbüse getirilmiş engelleri seçimlerin sonrasına dek kaldırmayı düşünmüyoruz."

Ulusal Selamet Cephesi: "Komite seçimlere siyasal bir güç olarak katılacaktır... Komünist Partisi'nin artık varolmaması, bizim özgürlüğümüzü artırıyor. Fevkalade bir üstünlüğe sahip olacağız." (*Financial Times*, 29 Aralık 1989, 2 Ocak 1990) (abç)

Ortaya çıkan resim arife tarif gerektirmeyecek denli berraktır:

Karşı-devrim, Romanya Komünist Partisi'ne ve artık "tutucu" bir güç olan işçi sınıfına karşı yapıldı. Karşı-devrim, RKP'nin lider kadrosunu öldürdü, tutukladı. Partinin bütün binaları yakıldı, yıkıldı. Parti merkezlerini yeni kurulan Ulusal Selamet Cephesi komiteleri kullanıyor.

Karşı-devrime destek verenler "entellektüeller ve öğrenciler", bazı ordu birlikleri oldu. Kırdaki üreticilerin ve Macar-Alman etnik azınlıkların çeşitli kesimleri karşı-devrimin *figüranı* olarak zaman zaman kullanıldılar. Şimdi öne çıkan bazı istemler, başını kim çekerse çeksin, karşı-devrimin genel olarak burjuva sınıfsal damga taşıdığını açık etmektedir: Devlet mülkiyetine dayalı tarımın kaldırılması, küçük üretimin desteklenmesi, özel mülkiyetin önündeki engellerin açılması. Krallık döneminin eski partilerinin tekrar kurulması, kralın geri dönmesi, komünizmin yasaklanması, vb...

Romanya'daki karşı-devrim, emperyalizmin çığırtkanlarının ileri sürdüğü gibi "halk ayaklanması", ya da karşı-devrimci liderliğin ileri sürdüğü gibi "halkın öfkesinin kendiliğinden patlaması" vb. *biçiminde* olmadı. Karşı-devrim, uzun süreli bir hazırlığın sonucunda, ayrıntılarına varıncaya dek planlanmış ve ordunun üst kademeleri eliyle yürütülen bir *darbe* biçiminde gerçekleşti. Darbe yapıldıktan sonra televizyon binasını ele geçiren karşı-devrimcilerin yayınlarıyla ilk gün sokağa çıkartılan öğrencilerin ve çocukların dışında, televizyondan yayınlanan programlardaki yüzleri insan artık ezberlemeye başlamıştı. Halk "katılımı"(!) buydu!

Karşı-devrimci darbe, yıllar boyu büyük sıkıntılar ve özveri ile çalışmak zorunda kalan, özellikle son zamanlarda yoğunlaşan yiyecek, enerji kısıntısı gibi nedenlerle biraz öfkeli olan işçi sınıfını, yine de sokağa *çıkartamadı.* Sokağa çıkan öteki kesimlerin coşkusu da komünistlerin salladıkları ilk kurşunla söndü gitti. Darbenin ana ögesi olan ordu, günlerce süren çarpışmalarda cascavlak ortada kaldı.

Darbenin nedenlerinin özeti

Yıllar boyu emperyalizmin Romanya'ya ilişkin taktiğinin özü, "Rus ayısının ağzında sallanan dişi iyice sallamaktı." (*The Observer*, 28 Şubat 1982) Daha 1983'lerde, ABD başkan yardımcısı George Bush, Çavuşesku'yu "Avrupa'nın iyi komünistlerinden biri" olarak tanımlıyordu. (*The Independent*, 28 Kasım 1989)

Ama Sovyetler'e karşı bir tehdit ve şantaj unsuru olarak kullanılmaya çalışılan Romanya'nın, Varşova Paktı'nın "isyankar ögesi", "disiplini bozan ülkesi" de olsa, emperyalizmin çıkarlarına denk düşmeyen bir çizgide gittiğinin anlaşılması fazla zaman almadı. Bu arada Sovyetler Birliği'nde Gorbaçof'un ortaya çıkmasıyla yeni bir uluslararası siyasal ortam ortaya çıktı. Romanya 1986'dan itibaren hem ABD, hem Gorbaçof yönetimi açısından "endişe verici" bir ülke oldu. Emperyalist basın Çavuşesku'nun devrilmesi gerektiği propagandasına iyice hız verdi.

1981 Temmuz'unda Romanya devlet başkanı Çavuşesku yoldaş, "parti-devlet yönetimi, dış borcumuzun daha fazla artırılmaması ve bütünüyle geri ödenmek üzere azaltılması yönünde gerekli önlemleri almaya karar verdi" diyerek, yeni bir programı uygulamaya koyduklarını açıklamıştı. (*Financial Times*, 2 Temmuz 1981) Parti yönetimi, sürekli olarak işçi sınıfına "özveri" çağrısında bulundu. Çok sıkıntılı, acılı bir dönem sonunda, geçen yıl nisan ayında Çavuşesku, yaptığı bir konuşmada Romanya'nın dış borcunu bütünüyle ödemiş olduklarını, "bundan sonra, ekonomik ve siyasal olarak hiç kimseye bağımlı olmamaya karar verdiklerini" duyurdu. (*Financial Times*, 19 Nisan 1989)

Ne Sovyetler'deki Gorbaçof çizgisine, ne de emperyalizmin ekonomik tehditlerine boyun eğmemekte direnen Romanya, her iki taraf için de "endişe verici" olmaktan çıktı, ciddi bir tehdit oluşturmaya başladı. Bağlantısızlarla ve bağımsızlıkçı hareketlerle iyi bağlar kuran, dış borç konusunda aldığı tutumla "kötü" örnek olan, Gorbaçof'un uyuz reformlarının adını koyarak kapitalizme geri dönüşe karşı çıkan Çavuşesku yönetimine karşı, her iki taraftan da planlar yapıldı. Batı basınında yıllar boyunca yayınlanan makale ve haberler buna tanıklık ediyor.

Romanya'nın dış borç ödeme kararını, çok sıkıntı çekmek pahasına başarıyla uygulaması, emperyalizmi rahatsız etti. 1983'te Brezilya'nın

ardından, pazarlığa oturarak yeni bir ödeme planı hazırlanmasına neden olması, uluslararası finans çevrelerini ve ABD yönetimini kızdırdı.

1986'da ABD yönetimi, Romanya'yı "insan haklarının ihlali" gerekçesiyle eleştirdi. ABD Avrupa İşleri Bakan Yardımcısı Palmer, Romanya'ya 1975 yılında tanınan "en çok tercih edilen ulus" (EÇTU-MFN) statüsünün 6 aylığına kaldırılmasını istedi. Romanya'nın buna yanıtı, ABD'nin karar almasını beklemeden 1987 yılında, "en çok tercih edilen ulus" statüsünü tek yanlı olarak reddetmek oldu. ABD de, 3 Temmuz 1988'de Romanya'nın EÇTU statüsünü iptal ettiğini duyurdu.

Romanya'nın Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı (AGİK) toplantılarında hazırlanan metinlere imza atmak istememesi de ABD ve SSCB tarafından tepkiyle karşılandı.(1988)

Bu ortamda, 1988 Mayıs'ında Çavuşesku yoldaş, kırsal bölgelerde kollektifleştirme ve modernleştirmeye ilişkin ve "sistemlileştirme" adı verilen bir plan başlattıklarını duyurdu. Bu plan, ülkenin köylerini tarımsal endüstri komplekslerine dönüştürmeyi öngörüyordu. Uygulamanın 2000 yılına dek tamamlanması bekleniyordu. Çavuşesku yoldaşın 2 Haziran 1988'de yaptığı açıklama şöyleydi:

"Plan, köy ve kentler arasındaki temel farklılıkları, köy ve kentlerdeki çalışma, yaşam ve kültür koşullarını birbirine yakınlaştırarak ortadan kaldıracak ve *homojen* bir toplum için gerekli *öncülleri* yaratacak." (*Financial Times*, 21 Haziran 1988) (abç)

"Homojen" (türdeş) toplum üzerine eleştirilerimizi Yürükoğlu yoldaşın *Yaşayan Sosyalizm* kitabında yapmıştık. Bu nedenle üzerinde durmayacağız. Ancak, bu bir yana, kent ve kır yaşamının birbirine endüstrileşme yoluyla yakınlaştırılması projesi kırı devrimcileştirici etkileri olacak bir projeydi. Karşı-devrimci yönetimin lideri işçi düşmanı Silviu Brucan, bunu şu sözlerle anlatıyor:

"Çavuşesku'nun görünürde anlamsız olan ekonomik politikasının ciddi bir amacı vardı. Onun ideal toplumsal tabanı işçileştirilmiş köylüydü. Bu da 5 milyon kadar insan eder.

"Bilimsel devrim kol işçisinin rolünü azaltıyor. Entellektüelin rolünü öne çıkarıyor. İşçileşmiş köylülerin sivil haklara, basın özgürlüğüne, siyasal haklara fazla ilgisi yoktur. Bu tür soruları yükseltenler entellektüellerdir.

"Son yıllarda yüksek öğretimdeki öğrencilerin sayısında azalma ve yalnızca teknik eğitim veren okulların öğrenci sayısında artış oldu. Çavuşesku, her yerdeki eğilimlere karşı olarak *kol işçilerinin sayısını artırmaya* çalıştı. *Partinin yeniden proleterleştirilmesi* çağrısı yaptı." (*Financial Times*, 29 Aralık 1989) (abç)

Bir yandan RKP'nin, partiyi proleterleştirmeye yönelik bu doğru tutumu, bir yandan "devrimci işçi demokrasisi organlarının" kurulması ve merkezi örgütlenmesine hız verilmesi, Gorbaçof'un burjuva, yeni sosyal demokrat çizgisi için çok ciddi bir tehlikeydi. Sosyalist ülkelerde geçmişteki oportünizmin yarattığı derin bunalımdan, Gorbaçof'unkinden başka bir yoldan çıkılabileceğinin ipuçlarını bu uygulama taşıyabilirdi. Dünya komünistlerine örnek olabilirdi. Sovyetler bu gelişmeyi görmüş ve tepkiyi örgütlemeye başlamıştı.

Tarımsal-endüstri komplekslerinin asıl hedefinin Romanya'daki Macar azınlığı, etnik Alman nüfusu, hatta Sırpları yoketmeye yönelik olduğu yolunda kampanyalar açıldı. Özellikle Macar basınının verdiği bilgiler ışığında, Romanya'da binlerce köyün yerlebir edildiği, insanların köylerinden sürüldüğü, vahşi bir baskının sürdüğü, vb üstüne büyük bir yaygara koparıldı.

"Yerlebir edilen köyler"le ilgili yalanlar

Romanya'nın konuyla ilgili açıklamalarının ardından, Macar TV'si, "milliyetlerin köyleriyle birlikte, evleri, oyma çitleri, mezarlıkları, kilise ve çan kuleleri, yüzyıllar boyu bu yerleşim birimlerinin ulusal karakterini korumak üzere saklanmış olan herşey ortadan kalkacak" diye yaygara kopardı. (*Financial Times*, 21 Haziran 1988) Macarların gençlik gazetelerinden *Magyar Ifjusag* "Transilvanya'daki olaylar, yalnızca bir ulusal azınlığın değil, aynı zamanda Avrupa'nın yokedilmesidir" diye yazdı. Kapitalizmin restorasyonu olsa, aklına bile gelmeyen Romanyalı Macar nüfus, şimdi Macaristan'daki yönetimin timsah gözyaşları akıtmasını gerektiriyordu. Emperyalizm, sosyalist ülkelerde hortlayan şövenizmi, kendi bıçağını kanırtmakta, Çavuşesku'nun devrilmesi gerektiği yönündeki propagandayı hızlandırmakta gecikmedi. *The Times* şöyle yazdı:

"Habsburg hanedanının düşüşünden bu yana Transilvanya'da yaşayan 2 milyon Macarın, şimdi duyulan seslerde onları Romen egemenliğinden 'kurtaracak' müjdeyi aradıkları sanılabilir.

"Ancak, duyulan ses, *Sovyet zırhlı birliğinin* öncüsünün sesi değil, batıda Kluj'dan doğuda Braşov'a dek güldür güldür ilerleyen traktör ve dozerlerin sesidir...

"Romanya'da 13 bin dolayında köy var. Çavuşesku bunların sayısının yarıya indirilmesini, yeni konutların inşa edilmesini istiyor. Bunlar, Transilvanya'nın en güzel manzaralı ve en eski yerleşim merkezleridir..." (*The Times*, 28 Haziran 1988)

Macar şövenizmini okşayan gözyaşartıcı dilin ardındaki şudur. *The Times*, Çavuşesku'yla başedebilmek için Sovyet müdahalesine çağrı yapıyor! *The Independent* da, ondan aşağı kalmıyor:

"Romanya halkının, Kremlin'e karşı kullanmak üzere Romen diktatöre rahat yüzü sağlayan oportünistçe tutumundan dolayı, Batılı güçlere karşı kızgınlık duymaları için çokça neden vardır...

"Batı, Romanya halkının kaderini unutmamalıdır. Başkan Çavuşesku'nun tek yanlı bir kararla reddettiğini hatırlayalım da, EÇTU statüsünü bir daha yenilemeyelim... Çavuşesku, bütün platformlarda uluslararası çapta gözden düşürülmelidir." (*The Independent*, Başyazı, 28 Haziran 1988)

Bunu, 10 bin Macarın Macaristan'a "iltica" etmesi, Macaristan'ın bunlara "siyasal sığınma" hakkı vermesi, iki ülke arasındaki ilişkilerin hızla bozulması izledi. Macaristan Sosyalist İşçi Partisi MK Politbürosu'nun bir üyesi hortlayan Macar şövenizmini kaşıyan bir dille şu sözleri bile söyleyebildi:

"Transilvanya'yı kurtarmak üzere bir ordu oluşturmaya kalksak, halk orduya kayıt olmak için ta Tuna'ya kadar kuyruğa girerdi." (*The Times*, 30 Haziran 1988)

Bu arada Gorbaçof, Çavuşesku'ya insanlara "makinanın vidaları" gibi muamele edilmemesi gerektiğini söyleyerek, kamuoyuna yansımış ilk ciddi "uyarı"larından birini yaptı. (*The Guardian*, 22 Ağustos 1988) AT yetkilileri, ortaklığa üye ülkelerin Romanya'yla olan ticaret ve işbirliği görüşmelerini durdurduklarını, bu kararın köylerin yıkılması, insan haklarının çiğnenmesi vb. gerekçelerle alındığını açıkladılar. (*The Independent*, 25 Nisan 1989) Romanya Komünist Partisi'nin yönetiminin başında cadı kazanı kaynatılmaya başlanmıştı.

Yalanlar yalanları kovaladı ama, sonunda, başlığı da yalan olan bir haberinde, burjuvazinin seçme entellektüelleri için yayın yapan *Financial Times*, işin doğrusunu yazmadan edemedi. Gazete, "Çavuşesku'nun düzeni sağlamak için yerlebir ettirdiği köyler" başlıklı haberinde aynen şöyle yazdı:

"Geçen yıl Batı basınında yer alan, Transilvanya ve Banat bölgelerinde, Macar ve Alman etnik toplulukların yaşadığı köylerin buldozerlerle yerlebir edildiğine ilişkin haberler açıkça *doğru değildi*. Bu haberlerin, Macar ve Almanların, Bükreş'in azınlıkları Romenleştirme politikasının bir parçası olan 'sistemleştirme'nin özel hedefi haline gelmesinden duydukları korku temelinde ortaya çıktığı anlaşılıyor.

"Bükreş'teki Macar diplomatlardan Gabor İklodi, Transilvanya'da köylerin yıkıldığına dair hiçbir işaret görmediğini açıkladı. Bununla birlikte, 'Transilvanya'daki kent ve kasabaların çevresinde çepeçevre yeni konutlar yapılıyor ve buraya Romanya'nın başka bölgelerinden gelen işçiler getiriliyor, bu da bölgenin Macar karakterini sulandırıyor' dedi.

"Kırlık yörelerde dolaşan Batılı diplomatlar, Bükreş'in çevresindeki bazı köyler dışında buldozerlerle yerlebir edilmiş köy bulamadıklarını söylediler.

"Galiba kırlardaki altüst oluş oldukça yavaş ilerliyor. Belki de yeni daireler inşa etmek için gerekli çimentonun yokluğundan. Öte yandan, Batı'nın protestolarının, yönetimi planlarını değiştirmeye zorladığına inanmak da zor..." (*Financial Times*, 17 Mayıs 1989)

İşin aslı tam bir yıl sonra, yalana dayalı bir başlığın altına gizlenmiş olarak, kısa bir haberin içinde ortaya çıktı. Ama yeterli zarar verildi, kamuoyu yaratıldı, Sovyetler müdahale yolunda Batı'dan büyük destek bulacaklarını düşünmeye başladılar. Diplomatik saldırılar hızlandı.

1989 yılı başında, Romanya AGİK Viyana görüşmelerinin nihai bildirisini imzalamayı önce reddetti. Ortalık karıştı. Sonunda, 30 küsur devletin baskısıyla Romanya Viyana belgesini imzaladı, ama kendi yasalarına uymayan maddelerini uygulamayacağını da açıkladı. Romanya'nın belgeyi imzalamasıyla birlikte İngiltere diplomatik saldırıya geçti. (21 Şubat 1989) Aralarında İngiliz ajanı olarak ipliği çoktan pazara çıkmış çeşitli entellektüellerin bulunduğu 23 rejim aleyhtarının başına ne iş geldiği konusunda Romanya hükümetinin açıklama yapmasını istedi. Macaristan, Romanya'yı Macar azınlığın yaşadığı yörelerde insan haklarının çiğnendiği gerekçesiyle Belçika'daki BM İnsan Hakları Komisyonu'na şikayet etti. (*Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 22 Şubat 1989)

Gorbaçof ve çömezleri harekete geçiyorlar

Onların ardından Gorbaçof da harekete geçti. Romanya Komünist Partisi'nin "Moskovacı" olarak bilinen, çeşitli yıllarda görevlerinden uzaklaştırılmış 6 eski yöneticisi, zehir zemberek bir açık mektup yayınladılar. Mektup Batı basınında yayınlandı, emperyalist çevrelerde büyük yankı uyandırdı.

Çavuşesku'yu "halka, sosyalizme ihanetle" suçlayan bu 6 rejim aleyhtarı şunlardı:

Eski dışişleri bakanı Corneliu Manescu (karşı-devrimin ilk günü TV'de konuştu, daha sonra ortadan kayboldu), eski ABD, BM büyükelçisi, 1950'lerde parti merkez organı *Scinteia*'nın editörlüğünü yapmış olan Silviu Brucan (karşı-devrimin perde arkası lideri, bu Çek-Al'da antikomünist ve anti-işçi görüşleriyle dikkat çeken kişi), 1950'lerde RKP içinde Stalin yanlıları görevden alınırken "Moskovacı" olduğu için görevden uzaklaştırılan parti tepe yöneticilerinden George Apostol, eski başbakan yardımcısı Aleksandru Barladeanu, RKP kurucularından Konstantin Pirvilesku, eski komünistlerden Grigor Raceanu.

Bu ekibin tamamı, RKP'nin "Moskovacı" hizbi olarak 1950-60 döneminde yönetimden uzaklaştırılanlar arasında yer alıyordu. Ancak, ilginçtir, Çavuşesku yönetimi, bunlara tasfiyeci bir yaklaşımla yanaşmadı. Kimi, değişik kereler, devletin çeşitli kademelerinde görev yaptı. Silviu Brucan (ki karşı-devrimci darbeyi uluslararası planda örgütleyen kişidir) karşı-devrimden bir ay önce ülke ülke dolaşma özgürlüğüne sahipti.

Batı basınının bu girişimle ilgili çok ilginç yorumları oldu, bayağı sevinçli görünüyorlardı:

"Saldırının - başkan Çavuşesku'nun ekonomik ve insan hakları politikasının sosyalizme zarar verdiği şeklindeki -açısı, başkan Gorbaçof'un, delidolu ve hurzuszluk verici *Romanyalı diktatörün safdışı edilmesi amacıyla bir saray darbesi düzenlemek üzere uygun adayları bulduğuna işaret ediyor...*

"Bunun, Çavuşesku'nun ayağının altındaki halıyı çekme yönünde kararlı ve ciddi bir adım olduğunun bir işareti de, bildirinin altına imza atanların, geçen savaşı (II.Dünya Savaşı'nı) Moskova'da, 1930'lardan itibaren partinin direklerinden biri ve 1950'lerin ortalarında da genel sekreteri olan George Apostol'un yanında geçirmiş olanlar, partinin 'Rusçu' kanadı olmalarıdır.

"Londra'da (İngiliz Entelejansı'nın uzmanlık enstitülerinden biri olan-*İ.S.)* Kraliyet Birleşik Hizmetler Enstitüsü'nün Sovyet işleri uzmanı Jonathan Eyal şöyle diyor: *'Parti içinde sosyalizmi kurtarmak üzere bir başkaldırı. Bugün bunun rüyası görülüyor.'* " (*The Independent*, 13 Mart 1989)

Böylece gelişmeler hızlandı, AT ülkeleri, Gorbaçof, Macaristan, vb. derken, İngiliz ajanları rejim muhaliflerinin yanında piyasaya çıkmaya, İngiliz "diplomatları", diplomatik sınırları zorlayan ev ziyaretleri örgütlemeye başladılar. Romanya yetkilileri

bu girişimlere tepki gösterdikçe, Batı ülkeleri birer birer elçilerini geri çekmeye başladılar. Kıskaç sıkılmaya çalışılıyordu. Bir yandan da Romanya'nın dış borcu sektirmeden geri ödemesi, her ödediği taksitle birlikte elini rahatlatması, Batı'da büyük bir huzursuzluk kaynağı oluyordu. Şöyle diyorlardı:

"1 milyar doları aşkın dış ticaret fazlasıyla - ki bunu büyük ölçüde AT'ye yaptığı ihracata borçlu - 71 yaşındaki lider, manevra alanına sahip. Yiyecek arzını iyileştirmek ve çöküntü içindeki endüstriyel altyapıyı iyileştirmek üzere olanaklara sahip. Şimdi, 7 bin köyün yıkılıp yerine agro-endüstri komplekslerinin kurulmasına yönelik 'sistemleştirme' planını daha rahatlıkla uygulayabilecek." *(The Independent,* 19 Nisan 1989)

Söylentiler birbirini kovaladı. Romanya'nın Mısır ve Irak'la askeri endüstri kurma, Batı Alman şirketleriyle uzun menzilli füze üretme çabasında olduğu söylenerek, nükleer güce sahip bütün ülkelerin dikkati çekildi. *(The Independent,* 9 Mayıs 1989)

Macarlar Romanya'nın 2 metrenin de üstüne çıktığı ilan edildiği halde, saatlerce elde dürbün karşıyı gözleyen gözlemcilerce bir türlü görülemeyen "Çin setleri" inşa ettiği haberini yaydılar. SSCB, Romanya'yı sınırda telörgü bulundurduğu gerekçesiyle protesto etti. *(Financial Times,* 24 Haziran 1989)

RKP'nin kongresi yaklaştıkça, parti içinde çatlak yaratma çabaları ve beklentileri de yoğunlaştı. Sovyetler de bu yönde taktikler uyguladılar. *Pravda,* Varşova Paktı liderlerinin Bükreş'te toplandığı gün, Romen yönetimini, iç siyasette izlediği yolla ilgili olarak sert bir biçimde eleştiren bir yazı yayınladı. *(The Times,* 8 Temmuz 1989)

Hatta yayınlananlardan çıkıyor ki, emperyalist ve "sosyalist" istihbarat servisleri, Çavuşesku'nun öldürülmesinin "fizibilitesini" tartışıp, Çavuşesku sonrasında ne olabileceği üzerine akıl yürütüyor, olası almaşıkları değerlendirmeye çabalıyorlardı.

The Times'ın, "Bir despotun çevresindeki gölge" başlıklı yazısında "Çavuşesku'nun pençesinin yakında gevşetilmesi gerektiği" vurgulandı ve şöyle akıl yürütüldü:

"M.Gorbaçof'un geçen ay Bükreş'te keşfettiği gibi, güçlerin dağılımı ciddi (bir) analizi olanaksız kılıyor. Çavuşesku'nun ölümünden sonra Romanya Moskova'ya bağlı kalacak mı? Ülkenin sosyalist kurumlarını yeniden inşa edecek mi? Moskova iktidarın el değiştirmesini nasıl etkiler?...

"Aile herhangi bir klasik yoldan - *eğer askeri bir darbe olmazsa* - devrilemez, ama erki teknokratlarla paylaşmaya zorlanabilir... Doğu-Batı ilişkileri, ölüm sancıları içindeki, dur-sus bilmeyen nepotist (akraba kayıran) bir rejim tarafından tehdit edilmemelidir." *(The Times,* 8 Ağustos 1989) (abç)

Ama liberaller pek umutlu değillerdi.

"Bay Çavuşesku ölse, ya da görev yapamaz hale gelse bile, onun yerine geçeceklerin Batı'nın ya da Doğu'nun baskılarına boyun eğeceği su götürür." *(The Independent,* 1 Temmuz 1989)

Bu arada, II.Dünya Savaşı sonrasında Romen faşistlerinin, eski kralcı rejimin yandaşlarının kurduğu, antikomünistlerin karargahlarından olan Dünya Hür Romenler Örgütü, faaliyetlerini hızlandırdı. *(The Times,* 21 Ağustos 1989) Romanya'nın dışişleri bakanlığı hukuk dairesinin eski yöneticisi Prof.Dumitru Mazilu, (şimdi karşı-devrimci hükümette devlet başkan yardımcısı oldu) BM Ayrımcılığın Engellenmesi ve Azınlıkların Korunması Alt Komisyonu'na gönderdiği gizli bir raporda, kendisinin göz hapsinde tutulduğunu, polisten ölüm tehditleri aldığını yazdı. *(Financial Times,* 24 Ağustos 1989)

Bu ayların en ilginç haberlerinden biri, o zamana dek bilinmeyen, emperyalist basının da sonradan üstünü küllendirmeyi tercih ettiği bir bildiriye ilişkindi. Romanya'da şimdiye dek bilinmeyen bir muhalefet gurubu, "Ulusal Selamet Cephesi", bir bildiri yayınlayarak Çavuşesku yönetimine karşı çıkıyordu. USC'nin bildirisi, RKP kongresinden önce delegelere sesleniyor, onları Çavuşesku'yu yeniden parti liderliğine seçmemeye çağırıyordu. *(Frankfurter Allgemeine Zeitung,* 20 Eylül 1989) Haberin küllendirilmesinin nedeni şimdi daha iyi anlaşılıyor. Bu USC, şimdi karşı-devrimin örgütü olarak erkte olan USC'den başkası değildi. Yani, şu, Aralık ayının 22'sinde "yığın mücadelesinin ateşleri içinde"(!) "kendiliğinden"(!) oluşturulduğu söylenen örgüt! Bu konuya tekrar döneceğiz!

RKP 14.Kongresi ve Malta zirvesinin melun işlevi

Kasım ayının son haftasında Romanya Komünist Partisi'nin 14.Kongresi sona erdi. Aralık ayının ilk haftasında da ABD başkanı George Bush'la SSCB devlet başkanı Gorbaçof, Malta'nın çalkantılı ve karanlık sularında, karanlık kararlar aldılar.

RKP 14. Kongresi'nde konuşan Çavuşesku yoldaş, öteki Doğu Avrupa ülkelerindeki değişiklikleri kapitalizme kapitülasyon olarak nitelerken, "kavak ağaçları elma verir ve sazlık çiçek açarsa, ben de bu tür değişiklikleri yaparım" diyerek, Gorbaçof çizgisine açıktan meydan okudu.

Çavuşesku, yalnızca Gorbaçof'un çizgisine meydan okumakla kalmadı. Diplomasi alanında, bir yandan Çin Halk Cumhuriyeti'ne, ÇKP'ye çağrı yaparak, "sosyalizmin uluslararası bunalımının giderilmesi için" iki ülkenin girişimde bulunmasını istedi. Yani Gorbaçof'a karşı cepheyi genişletmeye çabaladı. Öte yandan, yapılacak baskıları göğüsleyebilmek için 3. Dünya ülkelerine, Latin Amerika pazarlarına yapılan ihracatı artırmaya çalıştı.

Ekonomide, Çavuşesku yönetiminin eli, 1989'da büyük ölçüde rahatlamıştı. Dış borç ödenmişti. Önümüzdeki iki yıl içinde yiyecek sıkıntısının ve enerji sorununun hafifletilmesi, endüstrinin geliştirilmesi yolunda hazırlanan programların uygulanmasına, ülkenin uzun yıllardır hazırlandığı ileri atılımın ilk adımlarına geçildiği duyuruldu. Siyasal alanda, "devrimci işçi demokrasisinin organları" adı altında işçi sınıfını devletin yönetimine daha çok çekmeye yönelik bir örgütlenme girişimi başlatılmıştı. Hatta darbe öncesinde Türkiye'de bulunan turizm bakanının yaptığı açıklamaya göre, çok partililiğe geçme konusu parti içinde görüşülüyordu. *(Cumhuriyet,* 16 Aralık 1989)

RKP Kongresi'nde ne emperyalizmin ne de Gorbaçof'un beklediği olmadı. Kongre Çavuşesku yoldaşı oybirliğiyle genel sekreterliğe seçti. Bu, emperyalizmin ve emperyalizmin "has adamı" Gorbaçof yönetiminin "bardağını taşıran son damla" oldu! Gorbaçof ve Bush Malta'da zirve için biraraya geldiler.

Malta zirvesi öncesinde Romanya çevresinde hummalı bir faaliyet sürdü. Çavuşesku'nun öldürülmesi, "saray darbesi", askeri darbe, etnik ayaklanma, Sovyet müdahalesi vb. birçok almaşık basında açık açık tartışılır oldu.

Karşı-devrimden sonra açığa çıktı ki, Batı basınının "evinin elektriği, ısıtması yok, kendisi göz hapsinde" diye hakkında viyaklayıp durduğu Silviu Brucan, kasım ayında yurtdışındaydı, Londra ve Moskova'dan karşı-devrim vizesini almakla meşguldu. Karşı-devrimden sonra 3 Ocak 1990'-da İngiliz 4.Kanal televizyonuna bir açıklama yapan Silviu Brucan, kasım ayı içinde İngiltere dışişleri bakanlığı müsteşarı William Waldegrave ile görüştüğünü, yapacakları darbe için olur aldığını, destek sözü verildiğini, aynı şekilde Moskova'ya giderek, adını açıklamamaya söz verdiği Sovyet yüksek yetkililerinden de destek sözü aldığını açıkladı. Brucan görüştüklerinin adını vermemeye söz verdiğini belirtti.

İngilizlerin "saygıdeğer" gazetesi *The Sunday Times*'ın Çavuşesku yönetiminin devrilmesine ilişkin kullandığı dil bile, emperyalizmin ne denli telaş içinde olduğunu anlatmaya yeter:

"Batılı diplomatlara göre ülkeyi selamete götürebilecek iki olanaklı yol var: Ya, *belki Moskova tarafından* hazırlanacak bir 'saray darbesi' ya da Çavuşesku'nun *ölmesi.* Ama, ilgi konuları arasında okumak, sinema, müzik ve spor olan başkan, sağlıklı ve zinde görünüyor. Ve Gorbaçof, şimdiye kadarıyla, eyleme geçmede tereddüt içindedir. *(The Sunday Times,* 19 Kasım 1989) (abç)

Gazete, Sovyetler'e mesaj veriyor. Çavuşesku'nun öleceği yok, darbeyi yapın, neden tereddüt ediyorsunuz, diyor. *The Times* da umutsuz gibi görünüyor: "Parti içinde ya da dışında herhangi bir ayaklanma, başkaldırı işaretine rastlanmıyor." *(The Times,* 28 Kasım 1989) Ama, haberin "inceliği" şu ki, *The Times* umutsuz değil. Tersine, Sovyet yönetimini Çavuşesku'yu devirme girişimini üstlenmeye ikna etmeye çabalıyor.

Kısacası, emperyalist basın, Gorbaçof'u Malta zirvesinde Bush'la işi kesin olarak bağlamaya ve artık zaman yitirmeden, Çavuşesku'ya belini düzeltme ve dünyaya "kötü örnek"(!) olma fırsatını vermeden "sorunu çözücü" *eyleme* geçmeye davet ediyor! Beklentiler o yönde. Örneğin devrik Romen kralı Mihail, yıllardır tozlu rafta beklediği İsviçre'den hem Gorbaçof'a hem de Bush'a mektup yazarak, Romanya'ya karşı "önlem" alınmasını istiyor. Karşı-devrimcilerin Malta umudunu *Milliyet*'in muhabiri şöyle aktarıyor:

"ABD başkanı George Bush ve Sovyet lideri Mihail Gorbaçof'un önümüzdeki günlerde Malta'da yapacakları zirve toplantısına Romen aydınlar ve rejim aleyhtarları büyük umut bağlamış.

"Malta zirvesi Romanya'da bir şeylerin değişmesine yardımcı olabilecek mi? Bunu zaman gösterecek." *(Milliyet,* Ali H.Yurtsever, 27 Kasım 1989)

Gerçekten, *Cumhuriyet*'in de yazdığı gibi, Malta zirvesinin "Orta Avrupa'-daki 'solcu' hükümetler"i de içeren gündeminden söz ederken, Gorbaçof "herşeyi görüşeceğiz, Doğu Avrupa da dahil" dedi. *(Cumhuriyet,* 3 Aralık 1989) Malta'da Gorbaçof ve Bush'un, Romanya karşı-devriminin son rötuşlarını yaptığını "zaman gösterdi".

Karşı-devrimin gerçekleşmesi ve Çavuşesku yoldaşların kurşuna dizilerek öldürülmesinin ardından karşı-devrimci hükümet, Ulusal Selamet Cephesi, Romen halkının yiyecek gereksinimlerini karşılamak üzere, başta Sovyetler Birliği olmak üzere yabancı ülkelere yiyecek ihracatını keseceğini açıkladı. *(The Times,* 29 Aralık 1989) Buraya kadar çok ilginç değil. *The Times*'ın haberi asıl bundan sonra *çoook* ilginçleşiyor ve Romanya karşı-devriminin uluslararası eşgüdümlü olarak tezgahlandığını ortaya koyan bilgiler veriyor. Aynen okuyalım:

"Başkan Gorbaçof, Malta'da Başkan Bush'a, *Sovyetler Birliği'nin kışı geçirecek kadar yiyecek ve enerji depolamış olduğunu* söyledi. ABD'nin bazı Sovyet uzmanları, Romanya'nın yiyecek ihracatında kısıntıya gitmesinin yine de Sovyetler açısından bazı darlıklar doğuracağını, özellikle et ve taze sebze sıkıntısı çekileceğini, Moskova'nın bu sorunu çözmek için biraz döviz harcayıp, başka ülkelerden ithalata gideceğini belirtiyorlar...

"Sovyetler Birliği'nin donmuş ve taze et ithalatının *%15'i* ve konserve et ithalatının *%10'u* Romanya'dan geliyor...

"Uzmanlardan Bay Foster, Sovyetler Birliği'nin çoğu yıldır ilk kez ABD'den tereyağı aldığını söyledi... Bir başka uzman, Bay Steinburger, Sovyetler Birliği'nin *bir süredir dünya yiyecek ve mal pazarlarını yakından izlediğini* ve Romanya'dan gelmesi duracak malları bu pazarlardan rahatlıkla elde edebileceğini belirtti." *(The Times,* 29 Aralık 1989) (abç)

Bu haber, Çavuşesku öldürülüp Romanya karşı-devrim anaforuna sokulduktan sonra yayınlandı. Sorun "çözümlendikten" sonra ne kadar rahat, ne kadar açıklayıcı haberler yazıyorlar. Malta'da Gorbaçof'la Bush Sovyetler'in et gereksiniminin giderildiğini görüşmüşler. Ama Gorbaçof, aslında et konuşmamış, Romanya'da karşı-devrimci darbe girişimini yapmaya *hazır* olduğuna dair Bush'a tekmil vermiş. Romanya'nın kaderinin Malta'da bağlandığını bu haberden güzel hiçbir şey anlatamaz. Bir de dönüp dünyaya, "Romanya halkının haklı davasından", "kendiliğinden halk ayaklanmasından", "kendiliğinden oluşmuş örgütlenmeden" falan söz ediyorlar.

Ne var ki, sınıf çelişkileri kızıştıkça hayat maskeleri çabuk düşürüyor. Romanya örneğinde 2 hafta bile geçmeden gerçekler sapır sapır ortalığa dökülmeye başladı. Gorbaçof'un "yeni düşüncesi"nin "aklı selim sahibi"(!) emperyalizmle işbirliği ve eşgüdüm içinde, sosyalist ülkeleri, Sovyetler Birliği'ni nereye götürmek istediğinin çıplak örneği olan Romanya karşı-devrimi, işte böyle güzel bir ayna oldu. Dünya komünistlerine akla karayı çok berrak biçimde görme fırsatını bir kez daha tanıdı.

(Devam edecek)

(Baştarafı 6.sayfada)
onların nerede olduğuna ve gelecekte onlara ne yapılacağına ilişkin bazı kanıtlar istiyordu. Zaman devrimcilerden (karşı-devrimcilerden-*İ.S.*) yana değildi, dolayısıyla karı kocanın pazartesi günü yargılanması kararlaştırıldı.

"Yargılama Boteni kışlasında yapıldı... İki saat süren yargılama sırasında Çavuşesku küstah davrandı. Sürekli masaya vurdu ve işaret parmağını kaldırarak konuştu.

"Yargılama boyunca kamera sürekli Çavuşesku'ları gösterdi. Yargılayanlar ve kurşuna dizenlerin hepsi öldürülme, Sekuritate'nin suikastlerinin hedefi olma korkusu içindeler." (*Financial Times*, "Silviu Brucan'la röportaj", 29 Aralık 1989)

Bu açıklamalar da açıkça gösteriyor ki, Çavuşesku yoldaşlar "yargılama" adı altında, *önceden* (belki Moskova'da belki de Malta'da) verilmiş bir kararın sonucunda öldürüldüler. Romanya işçi sınıfının karşı-devrimci düşmanları, onlar yaşasaydı şimdi durumun çok farklı olabileceğini başından düşünüp, ona göre önlem aldılar. Çünkü bu, yalnızca Romanya'nın karşı-devrimcileri açısından değil, ama özellikle Gorbaçof'un karşı-devrimci çizgisinin varlığını devrimci bir tehdit olmadan sürdürebilmesi açısından gerekliydi.

Bu arada, yangından mal kaçırır gibi, alelacele Çavuşesku yoldaşları öldüren güçler, TV binasını elinde bulunduran daha toy, daha ateşli ve ince siyasal hesaplara "eskiler" kadar aklı ermeyen "genç" karşı-devrimcilerin, "yargılamanın" videosunu televizyondan yayınlama istemiyle karşı karşıya kaldılar. Kendi içlerinde büyük bir kavga koptu. Romanya televizyonu 25 Aralık-26 Aralık gecesinde tam 15 kez "video filminin gösterileceği" biçiminde anons yaptı ama vazgeçti. En sonunda TV binasındaki askerler, silahın gücünden yararlanarak "eski"leri video kaydını göstermeye "ikna" ettiler.

Video filminin Romanya televizyonunda, oradan da tüm dünya televizyonlarında gösterilmesi, karşı-devrimciler açısından, zaman ilerledikçe işleyip ağırlaşacak derin bir yara oldu bile. Bütün dünya demokratik kamuoyu, Çavuşesku yoldaşların nasıl göstermelik bir mahkemeyle, nasıl uydurma suçlarla yargılandığını, nasıl *önceden alınmış* bir kararın kurbanı olduklarını gözleriyle gördü.

Çavuşesku yoldaşların "yargılanmalarına" ilişkin bu film, bugünlerde Bükreş'teki bütün dükkanlarda tekrar tekrar gösteriliyormuş. Ne güzel! Yılların eli kanlı işçi düşmanı Demirel'in bile haksızlık olduğu yönünde sözler etmeye(!) sevkeden bu film, dünya işçi sınıfının ve karşı-devrimin çıplak yüzünü, aşağılık, Gorbaçofçu çehresini gün 24 saat yaşamakta olan Romanya işçi sınıfının mücadele azim ve kararlılığını daha da yükseltecektir.

Gerçekten, karşı-devrimci Silviu Brucan'ın söylediği gibi, zaman karşı-devrimcilerin aleyhine işliyor. Onurlu ölümleriyle komünizme dünya çapında bir zafer kazandıran Çavuşesku yoldaşların, uyduruk "yargılanma"larını gösteren film, tüm dünya işçi sınıfının karşı-devrimci Gorbaçof çizgisine karşı dişlerini daha da bilemesine yarayacaktır. Türkiyeli komünistler, Çavuşesku yoldaşların kazandıkları bu zaferi daha da ilerleteceklerdir!

Burjuvaların kadın sorununa "ilgileri" birdenbire arttı

İşçi-emekçi kadının "öfkesi" korku salıyor

Kurtuluşu burjuva partilerde değil, işçi sınıfının siyasal savaşımında bulan işçi ve emekçi kadınlar bütün düzen karşıtı eylemlerde dikkate değer bir aktiflik içindedirler. Bundan ürken burjuvazi, kadınların siyasete katılımını artık engelleyemeyeceğini bildiğinden, madem katılıyorlar, bari burjuva siyasete katılsınlar diye yanıp tutuşuyor, kadınların önünde el etek öpüyor.

Burjuva partilerin, burjuva ve küçük burjuva aydınların, bu türden çeşitli siyasal hareketlerin, derneklerin vb. kadın sorununa "ilgileri" birdenbire arttı.

Bu "ilgi" neden

Aralık ayında, Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği adlı örgütün, "kadınların siyasal yaşama ve karar mekanizmalarına katılımı" konulu bir semineri oldu. Seminerde, gerekse semineri düzenleyenlerin, gerekse katılıp konuşma yapanların, kadın sorununa niçin bu kadar "ilgi" gösterdikleri de ortaya çıktı.

Seminerin açılışında ikinci konuşmayı yapan Prof. Necla Akat "kadınlar için siyasal alan neden ilgi çekici değil" sorusuyla söze başladı. Bugünün Türkiye'sinde burjuvaziye bu soruyu sordurtan, gerçekte kadınların siyasal yaşama artan ilgisi ve katılımıdır.

Kurtuluşu burjuva siyasal partilerde değil, işçi sınıfının siyasal savaşımında bulan işçi ve emekçi kadınlar, bütün düzen karşıtı eylemlerde dikkate değer bir aktiflik içindedirler. Bundan ürken burjuvazi, kadınların siyasete katılımını artık engelleyemeyeceğini bildiğinden, madem katılıyorlar, bari burjuva siyasete katılsınlar diye yanıp tutuşuyor, kadınların önünde el etek öpüyor. Yukarıda sözettiğimiz seminerde, burjuva liderler, kadınların gönlünü satınalabilmek için müzayedeye çıkmış açık artırmacılara benziyorlardı.

Önce İnönü, "önümüzdeki aylarda yapılacak tüzük kurultayında tüzüğümüze, parti organlarında kadınlara yüzde 25 kontenjan ayıran bir madde koymayı düşünüyoruz" dedi. Ardından Demirel kürsüye çıkıp "sıvayın kollarınızı ben size partimin yarısını vereyim, benim partimde kadının çok değerli yeri vardır" dedi. Tabi bu çok değerli yerin ne olduğu, Nazmiye Demirel'in konuşacak dendiği mitingde konuşturulmayıp, yine süs biberi gibi kocasının arkasında dikilmesinden de belli oldu. Ayrıca Demirel "uygar görüntü istiyorsanız, içinde hanım olmalıdır" diyerek görüntülerle uğraştığını açıkça belli etti. Böyle süslü görüntü için yüzde ellileri, emekçi kadın artık elinin tersiyle itiyor.

Erkek burjuva liderler bu kadar elibol davranınca, kadın burjuvalara yüzde yarışında yer kalmadı. Onlara da "militanlık" düştü. ANAP'lı İmren Aykut konuşmasında şöyle dedi:

"Tek başına, bu iş Donkişot gibi yapılmaz. Ben mücadele alanının dışına çıkıp mücadele edilebileceğine inanmıyorum. Ben irticaya kesinlikle karşıyım. Tek çıkış yolumuz Atatürk ilkeleridir. Kusura bakmayın bunlar (seminerdeki türbanlı faşist kadınlardan sözediyor -*İ.S.*) dindar filan değil. Birtakım yerlerden yönlendiriliyorlar."

ANAP hükümetinin çalışma bakanı İmren Aykut gibi azılı işçi düşmanlarını bile kadın konusunda hem de türbanlı faşistleri hedef alır bir biçimde böyle "savaşkan", böyle "keskin" konuşturan, savaşıma çoktan çıkmış olan işçi emekçi kadındır. Burjuvalar iyi koku alırlar, şu sıralarda da kadınlarda biriken öfkenin şiddetli patlamalara gebe olduğunu koklamışlardır.

Aynı günlerde, SHP, "kadınlar politikaya" diye bir kampanya düzenledi. yasal hakların yeterli olduğunu ama kadınlarca kullanılmadığını(!) öne süren, düzenin kadını geri çekme çabalarını, değil sergilemek, gizleyen bu kampanya da, kadınların politik savaşıma çıkmış olmalarından duyulan korkuyu yansıtıyor ve bu savaşımı burjuva-sosyal demokrat çizgiye hapsedebilmek amacını taşıyor.

Yine aynı günlerde, Türk Kadınlar Birliği adlı burjuva dernek, kadınların sorunlarına yeterince sahip çıkılmadığını söyleyerek bir kadın bakanlığı kurulmasını istedi.

Bu arada dinci faşist hareketin simgesi olan türban yine serbest bırakıldı. Neden fes değil de türban? Bu da, yoğun siyasal hareketlilik içinde olan kadınları dinci-faşist kanala çekme çabalarının yansımasıdır.

Feminizm de aynı değirmene su taşıyor

Son günlerde, feminist kadın örgütleri de, cinsel tecavüzlere karşı mor iğneler dağıtma, topluca meyhanelere, kahvehanelere gitme, cinsel saldırılara karşı sloganlar içeren rozetler dağıtma, kadın eserleri kütüphanesi ve kadın dayanışma evi kurma gibi bazı eylem ve girişimlerde bulundular.

Feministlerin bütün eylemleri ve girişimleri, kadın sorununu, işçi sınıfının devrimci savaşımının değil, düzenden kopuk bir kadın-erkek karşıtlığının çerçevesinde gördüklerini ve soruna düzen içinde uyduruk çözümler aradıklarını gösteriyordu. Onlar da bu eylemlerle, sömürü düzenini yıkmadan kadınların kurtulabileceği imajını yaratarak burjuva değirmene su akıtıyorlar. Zaten burjuva bir akım olarak çıkıyorlar.

Açlık, sefalet, çocuklu işçi kadınların çocuklarını bırakacak yer sorunu, emzirme, besleyebilme, giydirebilme vb. vb. tonla yakıcı sorun varken, feministlerin yalnızca cinsel saldırı ve tecavüzleri eylem odağı yapmaları, kadın sorunlarına gerçekte sırt çevirdikleri içindir. Onlar da çok iyi biliyorlar ki, bu sorunların hangisine yapışsalar, işçi-emekçi kadını bir daha durduramazlar. Bu sorunlar, işçi sınıfının genel savaşımıyla çok yakından bağlıdır. Bu yüzden onlar bu sorunlar temelinde ve sınıf savaşımı çevresinde değil, yalnızca kadın-erkek ilişkileri temelinde iş yapmaktadırlar.

Feministlerin bütün eylem ve girişimleri, düzen sınırları içinde çözümler aramaya yöneliktir. İstanbul'da, Fatma Girik'in de desteğiyle bir kadın dayanışma evi kurma çalışmaları var. Düzeni yamayacak türden, benzeri bir girişimi Bursa'da da Türk Anneler Derneği başlattı.

Öte yandan, Avrupalı feministlerden esinlenen yerli feministlerin, kadın eserleri kütüphanesi kurma yönünde bir girişimleri var. Bu girişim ise tersyüz edilmiş erkek şövenizminden başka birşey değildir. Erkekler yazdılar diye, bilimin, edebiyatın, sanatın, kültürün çok büyük bölümünü kadınlara kapatmayı amaçlıyor. Bir kütüphane düşünün ki, bilimsel bir araştırma yapmak için oraya gittiniz, ama orada yalnızca kadınların yazdıkları kitaplar bulunuyor. Erkeklerin yazdıkları kitaplar ancak kadın konusundaysa olabiliyor. Orada bir bilimsel araştırma yapılabilir mi? Eğer bilim bir silahsa, kim yazarsa yazsın alıp kullanmak gerekmez mi? Zaten yüzyıllar boyu cahil bırakılmış olan kadın cinsini şimdi de bu feministler cehalete hapsetmeye çalışıyorlar.

Biz bugün neyi istersek isteyelim, koca bir tarih, miras olarak önümüzde duruyor. Bütün sömürü toplumları boyunca eğitimsizliğe mahkum edilmiş olan kadınlardan günümüze kaç tane büyük kitap kalabilirdi ki? Bugün de durum fazla değişmedi. Kültürel alanda kadınlar ağırlığıyla hâlâ çok geridedirler ve en parlak örnekler hâlâ erkekler arasından çıkmaktadır. Bu durumda kadınlar için böyle kütüphaneler kurmak, var olan durumun sürmesini istemekten başka birşey değildir. Yalnızca kadınların yazdığı kitapların bulunduğu bir kütüphane kurmak son derece saçma, yersiz, gereksiz ve moda deyimiyle seksist bir girişimdir.

Bu arada şunu belirtelim ki, son yıllarda, feminist hareketin de yardımıyla, burjuva çevrelerin bilinçli olarak yarattığı bir kavram karışıklığı var. Her türlü kadın hakları savunuculuğunun adı feminizm diye anılıyor. Oysa kadın haklarının gerçek savunucuları Marksist-Leninistlerdir ve onlar feminist değillerdir. Feminizm kadın haklarının, düzeni temize çıkarıcı, kadın-erkek emekçinin birliğini parçalayıcı yönde olan burjuva savunusunun adıdır.

Kadın hakları savunusuna deneliyle feminizm demek, son derece bilinçli ve amaçlı bir saptırmadır. Bu yoldan feminist-burjuva ve küçük burjuva özlü harekete destek sağlanıyor. Türkiye'nin keskin ortamında yığınsallaşabilme şansı çok az olan feminist harekete sempati toplanıyor. Bu da yine işçi-emekçi kadınların devrimci kanala doğru akan savaşımından duyulan korkudandır.

İşçi-emekçi kadının öfkesi burjuva ve küçük burjuva siyasetçilerini böyle manevralara iterken, bu durum bizleri de kadınları doğru devrimci çizgide örgütlemenin acilliği açısından uyarmalıdır. Burjuvazinin korktuğu başına gelmeli, işçi sınıfının savaşımıyla atbaşı giden, militan, dev bir kadın hareketi yaratılmalıdır.

Nezihe Dalyan

Bölgemizdeki satılmış sendikacı, bu grevde de ayağımıza dolandı

Çukobirlik Merkez Yağ'daki grevin öğrettiği

Çukobirlik'in kararlı ve yiğit işçisi şunu çok iyi biliyordu ki, sözleşmeler bir uzlaşma masası bile olsa, bu masaya alınması gereken istemle oturmak gerekir. Ama sendikacı işçilere yine kazık attı.

Günümüz Türkiye'sinde yaşam standardı işçi için artık en önemli ilkesel sorunlardan biri olmuştur. Bunun bilincinde olan, ekonomik savaşımında burjuvaziden işgücünün gerçek karşılığını isteyen, haklı istemlerini eğer veremiyorsa yıkılsın bu düzen diyerek haykıran kararlı işçi sınıfının bir parçası olarak, 239 yiğit işçimiz, sendika bölge başkanının sözleşme masasında yüzde 225'lik zam teklifinden yüzde 160'a kadar düşüp, sonra da, "fazlasını alamayız, vermezler" demesine aldırış etmeden, 27 Kasım Pazartesi günü Çukobirlik Merkez Yağ tesislerinde grev başlattı.

Bir gün sonra, yani 28 Kasım Salı günü, bölgede yayınlanan *Ekspres* gazetesinde, bölge başkanının demecine rasladım. Aynen aktarıyorum:

"Greve gitmek zorunda kaldık. Biz işçilerimizin biraz daha nefes almasını istiyorduk. Görüşme masasında yüzde 225'lik zam teklifimizi, yüzde 160'a kadar indirdik. İşveren ise yüzde 140'a kadar çıktı. İşveren çok katı bir tutum izledi. Anlaşmazlığı gideremedik."

Bu demeç, Çukobirlik'in kararlı işçisinin, işgücünün gerçek karşılığı gibi en doğal hakkını istemesinin önüne set çekmektir. Bu en hafifinden oportünistliktir.

30 Kasım 1989 Perşembe günü yine *Ekspres* gazetesinde bu kez işçilerin bir demeci yayınlandı:

Hakkımız ödensin, greve son verelim. Grev başlamış durumda, sürdürmeye de kararlıyız. Yüzde 225'lik ilk teklifimize işveren evet derse, grev sona erer. Son teklifimiz bu.

İşçiler özetle böyle diyorlardı. Çok güçlüğe göğüs gerdiklerini, ama her geçen gün alım gücünün azaldığını, hatta evlerini geçindiremez duruma düştüklerini, bu durumdan kurtulmak için de bir mücadele başlattıklarını belirtiyorlardı. "Haklı istemlerimizde sonuna kadar savaşacağız" diye bitiriyorlardı.

İlerici Çukobirlik işçisinin bu haykırışına kulaklarını tıkayan, bölge başkanı Erhan Çiftalöz, aynı günlerde başlayan Ceyhan yağ fabrikası sözleşmesini yüzde 140'la bitiriverdi. Arkasından da Çukobirlik işçisine döndü ve "işte kardeşim, aynı işverenlerin fabrikası, orada yüzde 140'la bitti, burada da yüzde 150 ancak alabilirsiniz" dedi.

2 Aralık 1989 Cumartesi günü *Ekspres* gazetesi, "Çukobirlik Yağ'da anlaşma" başlığı altında şu haberi veriyordu:

"İşçilerin maaşlarında birinci yıl yüzde 150 + 40 bin lira, ikinci yıl yüzde 70 oranında zam yapılırken, kıdem zammı 17 bin, kira yardımı 15 bin, yakacak yardımı da birinci yıl 470 bin, ikinci yıl 600 bin, izin harçlığı 200-250 bin olarak belirlendi."

Çukobirlik'in kararlı ve yiğit işçisi şunu çok iyi biliyordu ki, sözleşmeler bir uzlaşma masası bile olsa, bu masaya alınması gereken istemle oturmak gerekir. Ve pazarlık da sınıf güçlerinin çarpışması sonucunda bağlanır.

Oysa, sen, bölge başkanı, işverenin ne verebileceğini kendin saptayarak, hatta yüzde 150'den fazlasını alamayız diyerek, işverene avantaj sağladığını, burjuvaziyle bu tür uzlaşmaları sendikaya üye tüm işyerlerindeki sözleşmelerde yaptığını ve bunu da tüm işçi sınıfının bildiğini unutma. İşçi sınıfına yaptığın ihanetin bedelini ödeyeceksin!

Grevler bir okuldur. Biz işçiler, grevlerden dersler çıkarmalıyız. Çukobirlik işçisi de bu grevden bir ders çıkardı. Bölge şube başkanının, burjuvazinin sendika içindeki bir kolu olduğunu öğrendi.

Alişan Gezmiş, Adana

Adana Tekgıda-İş'te sendikal demokrasi için savaş sürüyor

Satılmış bir sendikacı ve Paksoy'da işçi kıyımı

Sendikal demokrasi için satılmış sendikacılara karşı verilen savaş işverene karşı savaştan ayrılmıyor.

Tekgıda-İş sendikası Güneydoğu Anadolu bölge başkanı Erhan Çiftalöz, işverenlerin sendikal hareket içindeki uzantısı olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Kendisini 1979 yılında sendika bölge başkanlığına getiren şu anda karısının başkanlığını yaptığı 4 no'lu şubeye bağlı Yaprak Tütün ve Bakımevi Müdürlüğü'ndeki seçimlerde Çiftalöz'ün büyük bir farkla seçimi kaybettiğini sendikamıza bağlı 8 bin üyemiz biliyor. Kaybettiği halde, Yaprak Tütün fabrikasında çalışan bini aşkın işçi kardeşimizin sendikasız kalmasına, işverenin de dilediği gibi at oynatmasına, dilediği işçiyi dilediği yerde çalıştırmasına neden olduğu da biliniyor. 30 Ekim 1988'de yapılan delege seçimlerinde yaptığı her türlü seçim hırsızlığına rağmen, seçimi 650 oyla kazanan işçi kardeşlerimizin yönetim yetkisi verdiği gerçek yöneticileri her türlü sahtekarlığı yaparak mahkemelerde süründürdüğünü, sadece ailevi çıkarlarını düşünüp bu yollara başvurduğunu, sendikamıza bağlı tüm şubelerin yöneticileri ve tüm işçilerimiz biliyor.

Bu kısa özetlemeden sonra, çalıştığımız fabrikadaki işçi kıyımına geçiyorum.

Bahsettiğim 4 no'lu şubede kendi delege gücünü kaybeden, işçi düşmanı başkan müsvettesi Erhan Çiftalöz, Paksoy, Meyna, Fruko Tamek, Efes Pilsen, Emeksizler fabrikalarında çalışan 1000'i aşkın üyesi olan bizim şubemize, yani 6 no'lu şubeye gözünü dikti. Ekim ayında delege seçimleri başlatıldı. En fazla üyesi olan Paksoy fabrikasında yapılan delege seçimlerine iki liste halinde gidildi. Birinci liste, eski şube başkanı ve kendisinin dalkavuğu olan İsa'nın listesi, ikinci liste, ona ve onun dalkavukluğunu yapan İsa'ya karşı olan listeydi.

Seçim sonuçlarında yapılan tüm seçim sahtekarlığına rağmen seçimi kazandık. Zafer işçinin zaferiydi. Yılların verdiği hınç vardı. Bunu yüzüne kustuk. Böylece, bir şamar da, Yaprak işçisinin yoldaşı olan Paksoy işçisinden yedi.

Bunu hazmedemeyen işçi düşmanı, Kasım 1989 sonlarında işverenlerle anlaşarak, kendine karşı seçilmiş olan 44 delegeden 11'ini işten çıkarttı. Bu çıkışlar aynı zamanda, Meyna'da, Efes Pilsen'de, Fruko Tamek'de, Emeksiz'lerde çalışan diğer yoldaşlarımıza gözdağı vermekti.

Erhan Çiftalöz! Bunları senin yaptırdığını, sınıfımızın parçaları olan işçilerimizin hepsi biliyor ve seni gerçek düşmanımız olan işverenlerden ayırt etmeden kinleniyor. Bizlere, yani sınıfımıza yaptığın küstahlığın hesabı sorulacaktır.

Burjuvaziye, sana, senin gibilerine savaş sürüyor, sürecektir.

Yaşasın işçi sınıfı!

Yaşasın işçi sınıfı partisi TKP!

Alişan Gezmiş, Adana

İşçinin Sesi'nin notu: Alişan yoldaşımızın yazdığı güzel yazılardan dolayı kutlarız. Daha çok yazmasını bekliyoruz.

1990'a yalnızca kavga yılı demek az gelir çünkü

Kıran kırana bir kavga gündemdedir

İşçi sınıfı güçlü ve güçlenmekte olduğunu dosta düşmana göstermeye devam etmelidir, hegemonyasını daha da ilerletmelidir.

1990 yılı, 800 bine yakın işçi için toplu sözleşmelerin yenileneceği yıl olacak.

Türk-İş'e bağlı 628 bin, Hak-İş'e bağlı 40 bin, bağımsız sendikalara bağlı 106 bin olmak üzere toplam 776 bin 134 işçi, burjuvaziyle boğaz boğaza bir kavga için ocak ayından itibaren yeni dönem toplu sözleşme masasına oturacak.

Ocak ayının ilk haftasında toplu sözleşmenin uyuşmazlığa girmesi üzerine 22 bin PTT işçisi, ülkenin çeşitli yerlerine dağılmış olan toplam 600 işyerinde birden yemek boykotuna girdi.

İşçiler işveren temsilcisi olarak masaya oturan TÜHİS'in anlaşmaya yanaşmaması halinde ocak ayının ikinci haftasında greve gideceklerini dile getirdiler.

İşçi eylemlerinin hızından birşey kaybetmeden 1990 yılına taşınması, yaklaşan kavganın büyüklüğünün şimdiden bir göstergesi olmaktadır. Bundan korku duyan, Romanya'daki karşı-devrimden de yüz bulan işverenler, buna karşılık, açıktan sendikal-siyasal gerekçelerle işçi çıkartmaları hızlandırdılar.

Kazlıçeşme'de, Omurta işyerinde, yasadışı grev yapmaları gerekçesiyle 27 işçinin işten atılması üzerine, öteki fabrikalardan toplanan 500 işçi, patronun bu uygulamasını protesto etmek için militan bir yürüyüş yaptı.

Buna benzer olaylar başka işkollarında da oldu.

Cam işkolunda, geçen yıl imzalanan toplu sözleşmenin bazı maddelerine işverenin uymaması üzerine binlerce işçi toplu vizite eylemi başlatmıştı. Bu nedenle 21 işçi işten atılmıştı. Kristal-İş sendikası Şişe Cam Holding binasına kara çelenk koydu. İşten çıkarmalara karşı 16'sı Türk-İş üyesi, 2'si bağımsız, 18 sendika başkanı Kristal-İş'te basın toplantısı düzenledi. Yeni yılda, başta İstanbul olmak üzere çeşitli yerlerde, işçi çıkarmalara karşı Türk-İş öncülüğünde yürüyüş ve mitingler düzenleneceği açıklandı.

Petrol-İş sendikasının yetkili olduğu işyerlerinde de aynı nedenlerden dolayı eylemler oldu. Habaş Tıbbi Gazlar işyerinde 8 işçi işten çıkarıldı. İşçiler de buna karşılık 24 saat üretimi durdurdular.

Oyak İnşaat A.Ş.'nin Antalya Çakallar bölgesindeki 440 konutluk inşaat şantiyesinde çalışan

78 işçi sendikalı olma girişimlerinden dolayı işten çıkarıldılar. Yol-İş sendikası, işçileri yalnız bırakmayacaklarını, önce mahkemeye başvuracaklarını belirtti.

Bufalo işyerinde sendikal nedenlerden dolayı 3 işçinin işten çıkarılmasını, işçiler üretimi durdurarak protesto ettiler. Toplu viziteye çıkma eylemlerini de polis müdahale ederek kırdı.

Sefaköy'de kurulu olan Teksen İplik Fabrikası'ndan işveren 25 işçiyi çıkardı. Sendika binasında açlık grevine girmek isteyen işçileri Teksif şube yöneticileri engellediler. İşçiler şube yöneticilerinin işverenle işbirliği içinde olduğunu söylediler.

Öyle gözüküyor ki, bu yıl grevlerin, eylemlerin siyasal içeriği daha ağır basacaktır. İşverenler daha çok siyasal nitelikli işçileri, sendikal harekete öncülük eden işçileri kapı dışarı ediyorlar. Bu savaşımı siyasallaştıracaktır. Zaten sınıf savaşımının yükseliş eğrisinde de sıra artık buna geldi. İşçi sınıfımız bu yıl siyasal savaşımı öne çıkarmak zorundadır.

Yasaların buna engel olabilecek gücünün olmadığı geçen yıl çok güzel açığa çıkmıştı. Son sıralarda buna güzel bir örnek daha çıktı. Polifleks Sentetik Maddeler Sanayii işvereninin Petrol-İş sendikası aleyhine açtığı davada, toplu vizite eylemini "kanunsuz grev" sayan iş mahkemesinin kararı, Yargıtay 9. Hukuk Dairesi'nce bozuldu. İşçi sınıfı gücünü koymasaydı, acaba ne karar çıkacaktı?

Yasaları delmek, işlemez hale de getirmek, işçi sınıfına yarayan yorumlarla işletmek ve sonunda da hepsini tepetaklak etmek, güçlü olmaktan geçiyor. İşçi sınıfı güçlü ve güçlenmekte olduğunu dosta düşmana göstermeye devam etmelidir, hegemonyasını daha da ilerletmelidir. O zaman, Romanya karşı-devriminden yüz bularak karşı-devrimci rüzgar estirenler devrimci bir fırtına biçeceklerdir.

Mehmet Erenler

Özelleştirme konusunda çeşitli tepkiler karışık yansıyor

Özelleştirm v farklı sınıfsal "zellikler

Sendikal hareket sınıfın sezi ve istemlerini doğru yansıtmalı, gündemini doğru saptamalıdır.

Petkim gibi kuruluşların özelleştirilmesi girişimleri, sendikal hareketten, SHP'den, aydınlardan ve hatta DYP'den geniş tepki topladı. Ancak, bu sıralamadan da anlaşıldığı gibi, tepkinin nedenleri ve sonuçları açısından, tepki gösterenler arasında çok büyük farklılıklar vardır. Burjuvazinin kendi arasındaki çıkar çatışmalarıyla, işçi sınıfının burjuvaziye karşı çıkışları, birbirine karışarak, yanıltıcı biçimci yansımaktadır.

Bir kesim, özelleştirme yabancılaştırma anlamına geleceği için, buram buram ulusçuluk kokan bir yaklaşımla, özellikle de kârlı kuruluşların özelleştirilmesine karşı çıkıyor. "Türkiye'nin malı yabancıya gitmesin" diye yapılan "protestolar" ortalığı dolduruyor.

Örneğin, eylül ayında İzmir'de Aliağa'nın SHP'li belediyesinin, TMMOB İzmir il koordinasyon kurulunun katkısıyla düzenlediği panelde konuşan ve eski ile yeni sosyal demokrasi arasında köprü sayılan milletvekili Kemal Anadol, kârlı kuruluşların yabancılara satılmasına karşı çıktı. TRT ile Tekel'in satılmasını isteyen Kemal Anadol'un konuşmasından, özelleştirmeye değil yabancılara satışa karşı olduğu çıktı. Aynı panelde bazı liberal profesörler ve Aziz Nesin de "ulusal sanayii koruma" edebiyatı yaptılar.

Bir başka kesim ise halkın malı(?) yerli yabancı tekellere peşkeş çekiliyor diyor. Bu kesim hiç olmazsa "yerli tekeller" diyerek, ötekisi gibi ulusçuluk yapmıyor. Ancak koca devlet tekelini yerli tekel saymayarak, devletin gerçek rolünü gizlemiş oluyor. Sendikal hareketten bu kesime çok örnek vardır.

Gerçekte, Petkim gibi kuruluşlar halkın malı falan değildir. Kapitalizm koşullarında hiçbir devletin malı halkın malı olamaz çünkü devlet burjuvazinin malıdır. Kaldı ki, Türkiye'de devlet tekelci kapitalizmi vardır. Devlet yalnızca tekellerle içiçe değil, aynı zamanda başlıbaşına tekeldir.

İşçi sınıfı açısından hangi ulustan kapitalistin, ya da devlet tekelinin mi, özel tekelin mi onu sömürdüğü temel bir fark yaratmaz. Ancak işçi sınıfı ileride kendi düzenini kurarken, Petkim gibi kuruluşlar, sosyalist endüstrinin ilk ağızda belkemiğini oluşturacaktır. Bu nedenle doğrusu, emekçiler açısından gereksiz birçok harcama yaptığı için mali bunalıma düşen devletin bunları bozdurup bozdurup harcamasına karşı çıkmaktır.

Sendikal harekette raslanan yanlış tutum, işte bu gerçeklere dayanıyor. İşçi sınıfının, sınıf sezisiyle, Petkim gibi kuruluşları ilerde en kestirmeden halkın malı olabilecek kuruluşlar olarak görmesi, bu kuruluşlar sanki şimdi halkın malıymış, devlet sanki şimdi tekelci değilmiş gibi yansıtılıyor. İşçi sınıfının sezileri çarpıtılıyor.

Sınıfın sezileri çarpıtıldığı gibi, karşılaştığı sorunlar da yanlış bir sıralamayla gündemine aktarılıyor. Türkiye'de işçi sınıfının genel grev yapması için yüzbinlerce neden sayılabilir. Doğru bir çerçevede ele alınırsa özelleştirme de bunların arasındadır ama sıralamada herhalde başka birçok sorundan sonradır. Daha önemli sorunlarda genel grevi aynı ısrarla gündeme getirmeden özelleştirmeye karşı genel grevden söz etmek, sendika yönetimlerinde, burjuvazinin en azından bazı kesimleriyle ortaklık kurmadan eylem yapmama yönündeki eğilimin varlığını bir kez daha kanıtlıyor.

Özelleştirme konusu doğru ele alınarak bir genel greve gidilirse, bu burjuvazinin çatlaklarından yararlanmak anlamına gelebilir. Ama doğru ele alınmayınca olacak olan burjuvazinin bir kesiminin, hem de ulusçu yaygaralarla, işçi sınıfının dev gücünden yararlanmasıdır. Sendikal hareket sınıfın sezi ve istemlerini doğru yansıtmalı, gündemini doğru saptamalıdır.

Yeni sosyal demokratlar yine bayatlar

"Yeniler"de yenilik yok

Yeni sosyal demokrasi, Türk-İş kongresine ilişkin tutumuyla, hem eski sosyal demokrasiyle aşık atıyor, hem de onu aklıyor.

Türk-İş kongresi sonrasında eski sosyal demokrasinin takındığı "örnek" tutumu bir başka yazımızda gördük. Şimdi bir de, yeni sosyal demokrasinin, daha kongre bitmeden takındığı tutuma bakalım.

Adımlar dergisinin 25.sayısında, "iş-sendika servisi", *Cumhuriyet*'in aynı servisini aratmayacak bir yazı yayınladı. Yazıda önce, Türk-İş'in değişmekte olduğu vurgulanıyor ve değişimin olumlu bazı göstergeleri sıralanıyor. Tam insan, şeytan bunun neresinde diye düşüneceği sırada, kusma başlıyor ve şeytanın nerede olduğu anlaşılıyor.

Yazıda olumlu değişimler sayılırken, birden düpedüz sosyalemperyalist, anti-komünist yorumlar akmaya başlıyor. Bayram Meral'in Ecevit'i kürsüye, "Kıbrıs fatihi zat-ı muhterem" diye çağırması, adeta "bir fetih daha yapsa" isteğiyle veriliyor. Ecevit'in konuşmasında, sosyalist ülkelerde işçilerin(!) komünizmi yok etmek için nasıl da harekete geçtiklerini anlatan gerçek dışı ve düpedüz gerici sözler, en küçük bir eleştirisiz, hatta açıktan onay havası içinde veriliyor.

İşçi sınıfı açısından yapılması gereken, solcu diye sunulan birçok sendikacının gerçek solcu olmadığını, sosyal demokrat, yani burjuva solcusu bir anlayışa sahip olduğunu sergilemekken, yazıda tam tersi yapılıyor. Neyse ki sonunda bunlara sosyal demokrat değil sol dendi diye sevinç duyuluyor. Yani tam da Refik Sönmezsoy'ların değirmenine su akıtılıyor.

Yazı, kongrenin olası sonuçlarına ilişkin yorum yaparken, Balaban'ın listesini destekliyor. Bu liste kazanamazsa, Türk-İş, hem de faşistlerle bütünleşmiş bir sağa teslim edilmiş olacaktır diyor. Böylece, eski sosyal demokrat liste kazanmazsa, kendi yeni sosyal demokrat etkilerindeki Otomobil-İş'i Türk-İş'ten uzak tutmanın kapısını da açıyor.

Bu kongrede "sol"un kazanmaması mucize olur dedikten sonra yazı şöyle son buluyor:

> "Bu mucizenin adı ise açıkça beceriksizlik ve kişisellik olacaktır. Sorumsuzluğu ise söylemeye bile gerek yok."

Sosyal demokrasi gerçek sol ile eşitlendikten sonra, bu sözler, sosyal demokrasinin iktidarsızlığından bal gibi de beklenebilecek mucizenin bütün suçunu solun üzerine yıkıyor. Yeni sosyal demokrasi böylece hem eski sosyal demokrasiyle aşık atıyor, hem de onu aklıyor.

Yazıda sözü geçen mucize gerçekleşti. Bu durumda yazı, Türk-İş'teki sola kaymayı, tam tersine, sağa teslim olarak gösterme işlevini de yerine getiriyor. Burjuvazinin yalnızca sosyal demokrat kanadına değil, genel çıkarına hizmet ediyor. Eh artık bu kadar da olsun, kolay mı, resmen düzen partisi oldular.

12 Eylül'ün karanlık bulutlarını işçi sınıfı kovaladı

İşçi sınıfı geri sananlar kendileri geride kalanlar

Merhaba yoldaşlar,

Ben çok uzun zaman örgütsüz kalmış bir devrimci olarak, yeniden örgütlülüğe kavuşmanın sevincini yaşıyorum.

12 Eylül faşist darbesiyle ülkemizin üstüne karanlık bulutlar çökmüştü. Ama artık durum değişti. İşçi sınıfının, devrimci kadroların, deneyimli ve bilinçli bir kararlılıkla sürdürdükleri mücadele dalga dalga yükselerek, burjuvaziyi ve onun silahlı çetelerini artık saf dışı bırakmaya başlamıştır. Bunun somut örneklerini yaşıyoruz. Geçtiğimiz 1 Mayıs buna çok güzel örnektir. Devrimcilerin kararlığını gösterme bakımından çok net ve çarpıcıydı. Örnekler daha da çoğaltılabilir.

Türkiye'ye devrimci durumun yaklaştığını yadsımaya çalışanlar, burjuvaziyle işbirliği yapanlar çoktan işçi sınıfının gerisinde kalmışlardır. Çünkü işçi sınıfı, hem deneyim birikimine dayanan iç dinamiğiyle, hem de komünist, devrimci öncü işçilerin kararlı ve savaşkan tutumları nedeniyle eylemlerini kararlılıkla sürdürdü, şimdi de yeni kavgalara hazırlanıyor. İşçinin gerisinde kalan sözde sosyalistler, sözde "devrimci" sendika ağaları kendi denetimlerinden bağımsız hareket eden, tavır koyan işçi sınıfı karşısında telaşa kapıldılar, burjuva yasalarının arkasına saklanma yolunu seçtiler.

Bizim sözde devrimci sendika ağaları, sürekli olarak Türkiye'deki küçük ve orta büyüklükteki işletmelerde örgütlenmenin zorluğundan dem vuruyorlar. Biz komünist işçiler bunun zorluğunu zaten biliyoruz, ama bunu başarmak zorunda olduğumuzu da biliyoruz. Bu amaçla yola çıktık, başarıya ulaşacağımıza inancımız tam ve kesindir.

Yaşasın işçi sınıfının haklı mücadelesi!

E. Uyanır, İstanbul

Yalnızca düşük ücret değil, haksızlığın bini bir para...

Burjuvaziyi kireç kuyusuna atmalı

Açık söyleyeyim, kızıyorum. Bizim bazı arkadaşlar, haklarını yeterince aramıyorlar.

Sevgili yoldaşlar,

Bu mektubumda size İstanbul'da bir kireç fabrikasındaki işçi arkadaşların durumunu anlatmaya çalışacağım.

Benim bir komşum var, iki yıldır bu fabrikada çalışıyor. Arkadaşın kireçten elleri yanmış. Toza karşı da hiçbir koruyucu önlemleri yoktur. Bu arkadaşın çalıştığı iki yıl boyunca, işverenler, onun için yalnızca iki aylık sigorta primi ödemişler. Diğer aylarınkini ödememişler.

Diğer bir arkadaş yedi yıldır orada çalışıyormuş. Emekli olması gerekiyormuş ama bunlar adamın sigortasını doğru dürüst ödememişler. Olay şöyle olmuş: Arkadaş gününün tamam olduğunu düşünüyor, gidiyor sigortaya, günleri beş altı yıl eksik çıkıyor. Kendisi çok üzülüyor, kızıyor. Hemen Ankara'ya bir dilekçe yazıyor, durumunu kısaca izah ediyor. Ertesi gün fabrikaya geliyor, arkadaşlarına durumunu anlatıyor hakkınızı arayın, sonra siz de benim gibi olursunuz, ben boşuna çalışmış oldum diyor.

Bir hafta sonra Ankara'dan iş müfettişleri geliyorlar, arkadaşın haklı olduğunu görüyorlar ve herhalde biraz da ilericilermiş ki, hemen duruma el koyuyorlar, işvereni mahkemeye veriyorlar. Mahkeme dosyasını hazırlamak için müfettişler fabrikadaki arkadaşlarla konuşmuşlar, çalıştıkları ortamı, koşulları, haklarını vb. sormuşlar. Patron yanlısı olanlar sorunların varlığını inkar etmişler. Bazı arkadaşlar doğruyu söylemişler. Bu temelde mahkeme kazanılmış. Arkadaşın o güne kadar ödenmemiş tüm primleri ödenmiş ve arkadaş emekli olabilmiş.

Bu fabrikada cumartesi pazar tatili diye birşey yok. Bayramlarda ise herkes az tatil yapar. İşçilerin hiçbir sosyal hakları yok. Çalışma şartları kötü, sendikaları yok. İşverenler, verdikleri 300-350 bin lira sigortayı 140 bin lira gösteriyorlar ve bir de ödemiyorlar. Ama açık söyleyeyim, kızıyorum. Arkadaşlarımız haklarını yeterince aramıyorlar.

İşte böyle yoldaşlar. Burjuvazi bizi sömürdükçe sömürüyor. Nelere boyun eğiyoruz ve neler başımıza geliyor. Hakkını aramazsan boşuna çalış dur, elde birşey yok.

Çalışmalarınızda başarılar dilerim.

Bahar Uluçam, İstanbul

Sosyal demokratlar artık açık konuşmaktan bile korkuyorlar

Türkç den Türkçeye ç vir

Dünyada esen *glasnost* rüzgarlarının da etkisiyle, sosyal demokratlar artık allegorik dil kullandıkları için, Ali Sirmen'in *Cumhuriyet*'te yazdığı bir yazıyı Türkçeye çevirerek aşağıda yayınlıyoruz.

Türk-İş kongresine ilişkin yalan yanlış birçok yorum yapıldı ama bunlardan herhalde en iğrenç olanı, *Cumhuriyet*'te Ali Sirmen'in yorumuydu:

"Ve Şevket Yılmaz, bir kez daha Türk-İş'in en yüksek yönetim görevine getiriliyor....

"Tek örgüt içinde, bir türlü sağı, işbirlikçi ve teslimiyetçi kadroyu alaşağı edemiyor Türk işçileri.

"Denebilir ki 'Türk-İş pek kendine özgü bir kuruluştur, Türkiye'de işçi sınıfının gerçek temsilcisi olan DİSK'in davranışlarına bakmak gerekir'.

"Bu görüşte bir haklılık payı yok değil. Nitekim DİSK'in tavrı, Türk-İş'ten her zaman çok farklı olmuş, DİSK'in yöneticileri, başta Başkan Abdullah Baştürk olmak üzere, 12 Eylül döneminde onurlu bir direniş göstermişlerdir....

"...

"Ancak, bu onurlu direniş, bu parlak savunmalar yapılırken, bir zamanlar Taksim Alanı'nı dolduran yüzbinlerden acaba kaç kişi vardı dinleyici sıralarında?

"Bu olgu da 12 Eylül'ün özel koşullarına bağlanabilir.

"Ama ya sonrasına ne demeli?

"Abdullah Baştürk'ün savunması, 12 Eylül sonrasında Çağdaş Yayınları tarafından yayımlandı. Ve yayınevinin en az satan kitabı oldu.

"Koskoca işçi sınıfı içinden 2 bin kişi bile çıkmadı DİSK Genel Başkanı'nın 12 Eylül'de biraz da kendilerini kapsayan onurlu ve içerikli savunmasının ne olduğunu merak eden.

"Şimdi de tek üst sendika örgütü olan Türk-İş'te sağcı işbirlikçi kanadın egemenliğinin bir türlü kırılamadığını görüyoruz.

"Bu olgu karşısında, SHP'ye dönüp de bu partinin sosyal demokrasi ilkelerine yeterince özen göstermediğini söylemek, doğrusu biraz garip kaçıyor galiba.

"Her şeyden önce, işçiler ve sendikalarıyla doğrudan ilişkiye girmesi yasal olarak engellenmiş bir partinin gerçek bir sosyal demokrat politika izlemesinin güçlükten öte olanaksızlığını görmezden gelemeyiz. Kaldı ki bu engelin aşıldığını varsaysak bile, ilişki kurulan tabanın bilinçsizliği ve hareketsizliği de sağlıklı bir sosyal demokrasinin oluşması önünde bir başka engel olarak durmaktadır.

"...

"...Sosyal demokrat partide kırk köyün sahibi ağaların birden sol kanatta yer almaları hiç kuşkusuz yapısal bozukluğun partiye yansımasıdır.

"...SHP'yi gerçek sosyal demokrat politikaların üretilebileceği bir ortamı oluşturması için iteklemek, gereğinde eleştirmek zorunludur.

"Ama sosyal demokrat siyasi örgütü irdelerken ve eleştirirken, gerçekleri de gözden uzak tutmamak gerekir.

"Şevket Yılmaz'ın işçi sınıfını temsil ettiği bir ülkede sosyal demokrasiyi sağlıklı biçimde oluşturmak gerçekten güçtür.

"Bu güçlük belki yalnızca Türkiye'ye özgü değil, sanayisi ve işçi sınıfı gelişmemiş, azgelişmiş ülkenin bu tür güçlükleri vardır." *(Cumhuriyet,* 19 Aralık 1989)

Önce bir noktayı söyleyip geçelim. Böyle bir yazının belirebilmiş olmasıyla, sosyalist ülkelerde hızlanan ve Romanya'daki karşı-devrimle sıçrama yapan değişim süreci arasında yakın bir bağ vardır. Yeni sosyal demokrat Gorbaçof çizgisinin bile karşı-devrimci özünü açık eden Romanya olayları, bu yazıda görüldüğü gibi, eski sosyal demokrasinin işçi düşmanı yüzünü, hepten maskesiz bırakmıştır.

Böyle iğrenç bir yazıya çok ciddi bir yanıt vermek fazla kaçar. Ancak, gerçekleri tepetaklak edebilmek için oldukça allegorik bir dille yazılmış olduğundan, yazının çeviriye ihtiyacı vardır. Biz yazıyı yalnızca çevireceğiz ve aslına sadık kalarak çevirdiğimiz için de, yine tırnak içinde vereceğiz:

"Türk-İş'te sağ kazandı diyelim, belki sola kaymayı yavaşlatıcı etki yapabiliriz. Ama bu yetmez. İşçi sınıfı Türk-İş'i bile değiştirmekten aciz de diyelim ki, o zaman sınıfın kendine, düzeni değiştirme yönünde duyduğu giderek artan güveni belki azaltabiliriz. Hay allah, bu da yetmiyor. Biraz da bölücülük yapalım. Türk işçileri diyerek Kürt işçileri dıştalayalım. Sonra DİSK konusunu kurcalayalım.

"DİSK konusunu kurcalayalım ama işçi sınıfı bu konuda da, hem DİSK'e sahip çıkan, hem Türk-İş'te militan birliği savunan tutumu benimsedi. Biraz hakaret yağdırmaktan ve DİSK eski yöneticilerine acıma uyandırmaktan başka bir yol kalmıyor. Bunu da yaptık, gelelim SHP'nin sorunlarına.

"İyi ki sendikalarla ilişki kurmaya ilişkin şu yasal engeller var. Yoksa işçi sınıfının sola kayışını engellemek için yürüttüğümüz çabalar sırasında, onun geriliği değil, tam tersine ileriliği yüzünden ondan hiç yüz bulamamamızı nasıl açıklayacaktık. SHP'de sol kanat olanlar, sosyal demokrasi de bile sola kaymanın, rejimi korumak açısından tehlikeli olabileceğini bir türlü anlamıyorlar. Ne olur ne olmaz, biraz da onları karalayalım. Bizim ülkede karalamanın bile soldan olması gerekiyor. Bu nedenle, bunlara da kırk köyün ağası diyelim.

"SHP'nin sorunları var ve bunların çözülmesi de kolay değil. Zavallı SHP ne yapsın. Türkiye'de, büyük emperyalist ülkeler gibi süper kâr kırıntısı dağıtılamadığı ve devrimci sınıf mücadelesi bütün gücüyle kendini dayattığı için, SHP'nin işi gücü militan sınıf mücadelesini engellemek olarak çıkıyor ve aynı nedenle işçi sınıfından yüz bulamıyor. Onu eleştirirken bu gerçeği dikkate almak gerekir. Hem de eleştiriyi, iteklemeyi, Türkiye'nin emperyalistleşmesini daha da iyi desteklemesine yönelik yapmak gerekir. Çünkü, sosyal demokrat politikaların geçici de olsa taban bulabileceği ortam ancak süper kârlarla sağlanabilir.

"Bizim ülkede, sosyal demokrasi biraz sol konuşsa ayaklanma çıkabilir. Bu nedenle daha sağ siyasal konumlarda duranlar, örneğin Şevket Yılmaz bile daha sol elbiseler giyebiliyorlar. Oysa biz giyemiyoruz. Giysek patlama olur. Korkudan kongreleri bile kazanamıyoruz.

"Neyse ki, Türk sosyal demokrasisi olarak aşağılık duygusuna kapılmayalım. Yalnızca bizde değil, emperyalizmin bütün zayıf halkalarında durum hemen hemen aynıdır. Oralarda da sosyal demokrasi bir başarı kazanamamaktadır. Üzülmeyin sosyal demokrat dostlarım, ulusal bir yalnızlık içinde değilsiniz."

Çeviri işte böyledir. Sosyal demokratların bu zavallı durumlarında, onlara verebileceğimiz en küçük bir teselli bile yoktur. Biz de onların şikayet ettikleri, derin ve keskin sınıf çelişkileriyle yüklü bu zayıf halkanın ürünleriyiz, ama biz zayıf halkayı zincirden koparma mücadelesinin erleriyiz. Karşımıza çıkan düşmana ateş ederiz.

Sosyal demokrasi işçilerin "geri" olduğunu ileri sürüyor, ama işçiler sosyal demokrasinin geriliğine gülüyorlar.

Perinçek, Sovyetler'de, hem de 1950'den beri devlet tekelci kapitalizmi var diyor

Devenin nalı

Saçak dergisinin 70. sayısında, Doğu Perinçek'in "Sovyetler Birliği'nde toplumsal sistem: Tekelci devlet kapitalizmi" başlıklı bir yazısı yayınlandı. Perinçek bu yazısında Sovyetler Birliği'nde 1950'lerden beri tekelci devlet kapitalizminin olduğunu söylüyor. Sosyalist ülkelerdeki kargaşalardan yararlanarak, eski teorisini pişirip yeniden önümüze sürmeyi deniyor.

Bu değerlendirmeyle, Perinçek iki yönden bilinç bulandırmaya çalışıyor:

Birincisi, tekelci devlet kapitalizminin tüm emekçi halka refah ve güvenlik getirdiğini vurgulamış oluyor. Öyle ya, hele ki Perinçek'in belirttiği tarihlerde Sovyetler'de halk için ev kirası, işsizlik, çocukları okutma vb. sorunlar yok. Devletin çalışanı güvence altına aldığı bir ortam var. Doktor parası ödemediğin, çocuklarının okulunu dert edinmediğin, gelecek korkusu taşımadığın bir ortamda yaşıyorsun. Eğer tekelci devlet kapitalizmi buysa, buna karşı devrimci bir savaş vermenin pek anlamı kalmıyor. Yapılacak iş sınıflar üstü bir çalışmayla onu daha iyi çalışır duruma getirmektir. Doğu Perinçek'in mantığından bu anlaşılıyor. Bu da tekelci devlet kapitalizmini düpedüz aklamaktan başka birşey değildir.

İkincisi, Perinçek bu görüşüyle, karşı-devrimci Gorbaçof çizgisi üzerindeki ağır günah bulutlarını da dağıtmaya çalışıyor. Gorbaçof'un, emperyalizmle uzlaşmasını, dünyadaki yangınları söndürme isteğini, devrimci savaş verilen yerlerden desteği çekmesini, sosyalist ülkelerde ve son olarak Romanya'da üstlendiği hain rolü bir kalemde siliyor, onu tertemiz ortaya çıkarıveriyor. Tüm bunların sorumluluğunu 1950'ye hatta daha geriye atıyor. O zaman, bir Huruşçof neyse, hatta Brejniyef neyse, Gorbi de odur. Bu Gorbi'nin bile şaşıracağı bir iltifat olur.

Biliyoruz ki, önce ekilen tohumlar Gorbaçof çizgisine büyüdü, gelişti. Ama bunu demek Gorbaçof çizgisine meşruluk kazandıramaz. Bu yalnızca bir açıklamadır. Herhangi bir yeni yönetim önce adım adım gelişen oportünizmi kesebilirdi, sosyalizmin gelişmesini engelleyen çöpleri temizleyebilirdi. Gorbaçof ise uzun bir zaman sürecinde adım adım ilerletilen oportünizmi bile attı, doğrudan karşı-devrim safında yerini aldı.

Perinçek, 1950'yi tekelci devlet kapitalizmi olarak gördüğüne göre herhalde öncesini de rekabetçi kapitalizm olarak değerlendiriyordur. Perinçek'in sosyalistliği işte bu kadardır. Bu muazzam sosyalistin, Sovyetler'de 1950 yılından beri düzeni tekelci devlet kapitalizmi olarak değerlendirmesine söylenecek tek söz, "devenin nalı"dır.

İSTANBUL'DA ÇEŞİTLİ FAKÜLTELERDE DAĞITILAN BİLDİRİYİ EN TEPE BAŞLIKLARI DAHİL HERŞEYİYLE AYNEN VERİYORUZ:

Akademik demokratik sorunları çözmek ve burjuva manevraları boşa çıkartmak için

SESİNİZİ SESİMİZE KATIN

Öğrenci gençliğin, işçi sınıfının devrim mücadelesine katılmaktan ve bu mücadelenin zaferi için katkı yapmaktan başka hiçbir güvencesi yoktur. KGÖ'yü güçlendirin.

Dış sömürü alanlarından süper kârları toparlayıp içeride sus payı olarak dağıtamayan kapitalist bir ülkede sınıf çelişkilerini yumuşatacak orta yollara uzun erimde olanak olmadığından, sınıf mücadelesi sık sık keskinleşir. Başka bir deyişle kapitalizm, emperyalistleşerek iç savaşı engelleyemezse, ya devrim, ya faşizm ikilemi sık sık gündeme gelir.

Gençlik burjuvaziye korku salıyor

Sınıf mücadelesindeki güçler dengesine göre, tüm üstyapı kurumları ya pekişmeye, ya da eskimeye, çözülmeye başlar. Egemen sınıf güçlenirse, üstyapı kurumlarının gücü de pekişir. İşçi sınıfı güçlenirse, toplumun diğer ezilen sınıf ve katmanlarına da öncülük ederse, yasalar delinmeye, kurumlar çözülmeye, işlememeye başlar. İki ayrı ideoloji ve pratik, sokakta yaşanmaya başlar. İşçi sınıfı kendi demokrasisini sokakta yaratmaya başlar. Burjuvazi ise yönetemez duruma gelmeye başlar.

Bugün ülkemizde bu yönde gelişen bir süreç yaşanıyor. 12 Eylül faşizminin monolitik, tek sesli devlet biçimi çoktan çözülmüştür. Şimdi de burjuvazi yönetemez duruma gelmektedir. Sınıf mücadelesi keskinleşmektedir. İşçi sınıfımız doğru bir mücadeleyle, keskinleşen çelişkileri çelişkileri olumlusundan çözebilir. Aksi takdirde bu durum çürümeyi ve yeniden karşı-devrimi getirir.

Keskinleşen sınıf mücadelesinin en yoğun etkisini, gerici eğitim sisteminin altında artık okumak istemeyen yüksek öğrenim gençliğinde görüyoruz. Yüksek öğrenim gençliğinin aydın konumu, siyasal sorunlara yakınlığı, vb. etkenlerinin yanısıra, burjuvazinin yönetebilmesinde eğitimin çok önemli bir yer tutmasının da bu etkinin yoğunluğunda payı vardır.

İşçi sınıfımızın gerçek demokrasi mücadelesinde önemli mevziler elde edildikçe, üniversiteler artık burjuvazi için değil, işçi sınıfının mücadelesi için kadro yetiştirmeye yarayan birer koridora dönüşmektedir. Burjuva basın bu olguyu, istediği kadar, "dış mihrakların kışkırtması" olarak göstermeye çalışsın. Gerçek ortadadır. Yüksek öğrenim gençliği akademik duvarları hızla aşarak, gerici eğitimin kaynağına vurmak için işçi sınıfının mücadele kanalına akmaktadır. İşgaller, okullardan polisi kovalamalar, korsan gösteriler ve çeşitli militan eylemlerle burjuvazinin yüreğine korku salmaktadır.

Manevralarını boşa çıkaracağız

Artık tüm öğrenci gençlik egemen sınıf için tehlikelidir. Bu nedenle burjuvazi okullara, öğrencilere yönelik saldırı ve demagojilerini artırmakta ve çeşitli manevralar yaşama koymaya çalışmaktadır. Ancak tüm bu çabaları boşunadır. İşçi sınıfı dev gücüyle gürül gürül geliyor. Öğrenci gençlik de işçi sınıfının devrim yolundan ilerliyor.

Burjuvazinin en sol ayağı TBKP'dir. Yeni sosyal demokrat TBKP'lilerin üniversitelerde adlarını "yiğitçe"(!) açıklamaları burjuvazinin söz konusu manevralarının bir parçasıdır. TBKP'liler, "artık duvarlar bile yıkılıyor, gelin burjuvaziyle olan sınıfsal duvarları da yıkalım, adlarımızı açıklayalım" diyerek, hainliklerini devrimcilere bulaştırmaya çalışmaktadırlar. Ama, işçi sınıfımız ve onun yandaşı öğrenci gençlik Mustafa Kemal'in kurdurttuğu sahte komünist partisini unutmamıştır. Mustafa Suphiler de mücadelemizde sımsıcak yaşıyorlar. Mikroplarını bulaştıramayacaklar.

Öte yandan, burjuvazinin en sağ ayağı sivil faşistleridir. Burjuvazi onları da öne sürmektedir. Uzun süredir hazırlanan bu faşist köpekleri aklınca baskı yapmak için öğrenci gençliğin üzerine sürerken, yedek güç kazanmayı ve aynı zamanda polise yönelmiş olan yoğun tepkiyi bunlara çevirerek polisin hızla yıpranmasını önlemeyi istemektedir. Öğrenci gençlik bu manevrayı da geri püskürtecek, ne sağ ayağını, ne de sol ayağını burjuva gövdeden ayrı düşünmeden yürüyecektir.

Öğrenci gençlik böyle çok yönlü saldırı ve demagojiyle boğuşurken, aynı zamanda kendi mücadelesini sağlam temellere oturtmak, doğru ve etkili bir örgütlenmeyle silahlanmak göreviyle de karşı karşıyadır. Bunun nasıl olması gerektiğini biraz açmak istiyoruz.

Birinci silahımız örgütümüz

Bugün öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesinde liderlik ve merkezi örgütlenme boşluğu vardır. Burjuvazi tüm kurumlarıyla merkezi bir yapı içinde saldırırken öğrenci gençlik bu sorunu henüz aşamamıştır. Bazı küçük burjuva reformist anlayışların da öznel çabasıyla, merkezi birlik bir türlü yaşama geçmemektedir. Ayrı platform toplantıları, ayrı eylem kararları, militan eylemlere yönelik karalamalar avuç avuç ortalığa salınmaya çalışılıyor.

Öğrenci gençliğin acil sorunlarından hareket ederek, burjuvazinin nefessizliğini gösterecek mücadeleyi yükseltmek yerine yapay gündemler yaratmak öğrenci gençliğin çıkarlarına terstir. Tüm toplumsal gelişmelerin belirleyici temeli sınıf mücadelesidir. Öğrencilerin mücadelesi de işçi sınıfının ekseninde olmak zorundadır.

Yüksek öğrenim gençliği üretimden kopuktur. Bu açıdan doğrudan bir sınıflamaya girmese de, köken olarak ağırlığıyla küçük burjuvaziden gelmektedir ve daha çok küçük burjuva bir yapıya sahiptir. Küçük burjuvazi ise demokrasi mücadelesinde öncü olamaz. Kendisinin bağımsız bir sınıf ideolojisi olmadığı kendisi tek başına devrimci misyon taşımadığı halde küçük burjuva anlayışların öğrenci gençliğin siyasal önderliğini yapmasını düşünmek, yenilgiyi baştan kabul etmek demektir. Türkiye'de gerçek demokrasiyi ancak işçi sınıfının ideolojik ve pratik öncülüğünde kuracaksak, öğrenci gençliğin mücadelesinde de bu öncülüğü destekleyen, onun devrim yolundan giden bir örgütlenme yaratmak zorundayız.

Kısacası öğrenci gençliğin tüm sorunları komünist öncülükle aşılabilir. Bunun için de, işçi sınıfının siyasal öncüsünün gençlik alanında açtığı kızıl bayrak olacak komünist bir gençlik örgütü gereklidir. Öğrenci gençliğin önünde duran akademik sorunların, öğrenci dernekleri ve merkezi birlik sorunun, daha birçok sorununun çözümünde en belirleyici etken komünist önderlik boşluğunun doldurulmasıdır.

Komünist gençlik örgütlenmesini güçlendirelim

Türkiye Komünist Partisi'nin gençlik alanı örgütü komünist gençlik örgütlenmesi (KGÖ) bu misyonu taşımaktadır. KGÖ'nün amacı, gençliğin tüm katmanları arasında çalışarak gençlik içinde işçi sınıfının devrim mücadelesi ekseninde önemli bir güç yaratmaktır. Aynı zamanda yiğit kararlı gençleri partiye kazanmaktır.

KGÖ, öğrenci gençliğin akademik-demokratik sorunlarının da sözcülüğünü yapmak, bu sorunların kaynağını gösterek, öğrenci gençliğin devrimci bir yoldan yürümesini sağlamak, öğrencilerin mücadelelerini, işçi gençliğin, işsiz gençliğin mücadelesiyle işçi sınıfının şemsiyesi altında birleştirmektir.

KGÖ, yarının komsomolunu yaratmak için çalışmaktadır. KGÖ, gençliğin komünist örgütlenmesi, işçi sınıfının yedek gücüdür. Burjuvazi çeşitli manevralar yaparken, KGÖ'lü yoldaşlara, sempatizanlara çok yönlü görevler düşmektedir. Genç komünistler yalnızca gürültülü bir muhalefet yapmayı değil, aynı zamanda siyasal iktidarı almayı hedefleyen bir mücadelenin parçasıdırlar.

İşçi sınıfının devrimci hegemonyasını gençlik içinde pekiştirmenin en önemli bir yolu, yığınlarla yanyana yaşamak, onları kazanmaktır. Bu yolda ideolojik mücadeleyi yaygınlaştırmak, tartışmalar açmak, seminerler, paneller hazırlamak, bildiriler dağıtmak, militan eylemler koymak gerekiyor. Komünist fikirlerimizi legal-illegal tüm olanaklardan yararlanarak öğrenci gençliğe de ulaştırmalı, oportünizme, revizyonizme, sol gösterip sağ vuran tüm küçük burjuva anlayışlara karşı mücadele etmeliyiz.

Tüm bunları yaparken parti dokusunu sıklaştırmalı ve gelişmenin getireceği olumsuzluklara da önceden önlem almalıyız. Komünist gençlik örgütü, gerekli normları benimseyen herkesin malıdır ancak güçlendikçe artan sempatinin getireceği ayrık otlarını temizlemek de yine komünist gençlerin görevidir. Bununla da bağlı olarak, güvenlikli çalışmaya özel bir önem vermemiz gerekmektedir.

TBKP'li yeni sosyal demokratların adlarını açıklamaları ve hiçbir fiskeyle karşılaşmamaları, burjuvazi ile yapılan pazarlığın ve gerçek komünistleri de o alana çekme çabasının sonucudur. Komünist gençlik legal olanaklardan sonuna kadar yararlanacak ancak şunu da göğsünü gere gere söyleyecektir: "Biz kendi güvenliğimizi alırız, komünistler illegal ve özgürdürler"...

Öğrenciler, devrimci, demokrat arkadaşlar...

Öğrenci gençliğin, işçi sınıfının devrim mücadelesine katılmaktan ve bu mücadelenin zaferi için katkı yapmaktan başka hiçbir güvencesi yoktur. Tüm orta yollar uzun erimde geçersizdir. Gerici eğitim sisteminin yıkılması, ancak ve ancak gerçek demokrasiyle olanaklıdır. Bunun yolu ise devrimden geçer. KGÖ'yü güçlendirin, onun üniversitelerdeki her kademeden örgütlenmesine katılın, destek verin...

Devrimci gençliğin sesini yükseltin...

Yaşasın komünizm...

Türkiye Komünist Partisi
komünist gençlik örgütlenmesi

Partili olmak bir başkaymış

Komünist selamlarımla,

Partiyle tanışmadan, örgütlü bir mücadele içine girmeden önce, kendi açımdan, kendi çapımda siyasal ve akademik olayları gözleyen ve yorumlayan, yargılara varan demokrat bir öğrenciydim. Partiyle tanışmam, önceden (liseden) tanıdığım; partili bir arkadaşım vasıtasıyla oldu. Fakat partili olmamdaki asıl etken bu değil, partinin ideolojisini, siyasal çizgisini beğenmiş ve benimsemiş olmamdır.

Partimizle tanıştıktan sonra, örgütlü mücadelenin gerektiğini ve zorunluluğunu daha iyi anladım. İnsanın, kendisinden daha tecrübeli ve örgütlü mücadele bilincine daha çok sahip kişilerle çalışması ve onların tecrübelerinden, birikimlerinden yararlanması ve kendisini bu insanlarla eşit ve aynı çatı altında hissetmesi ona güven veriyor.

Temel hedefimiz olan, proletaryanın daha ileri bilinçlendirilmesinin ve sosyal, siyasal, ülkesel ve dünyasal gelişmeleri tüm çıplaklığıyla görmesinin daha çok bizim çabamızla gerçekleştirileceği düşünülürse, görev ve sorumluluklarımız daha da belirgin olarak ortaya çıkıyor.

Partiyle tanıştıktan sonra, şimdiye kadarki değer yargılarımın, bilgilerimin eksik ve birçoğunun da yanlış olduğunu gördüm. Ve kendimi bu eksik ve yanlışlarımı gidermeye yönelttim. Arkadaşlarıma da bu eksik ve yanlışlarımızı aşmak gerektiğini, bunun da ancak örgütsel çalışmayla mümkün olacağını göstermeye çalıştım.

İnsanın, partiye girdikten sonra kendisine güvenildiğini görmesi ve hissetmesi, gerçekten anlatılmaz bir haz veriyor. Partili yoldaşlarımla ilk eylemimi gerçekleştireceğimi öğrendiğimde önce korkuyla yaklaştım. Eylemi yapıp bitirdikten ve o anı yaşadıktan sonra, korkunun gereksiz olduğunu anladım, hatta birşeyler yapabilmenin sonsuz mutluluğunu tattım. Kendimi daha güçlü, daha çok kendine güven kazanmış biri olarak buldum. Bu da bana gösterdi ki, insanın birileri için birşeyler yapmasının verdiği mutluluk gerçekten tadılacak bir olaydır. Artık geçirilecek zamanın olmadığını, kendimi partiye vermenin zorunlu olduğunu daha iyi anladım.

Partime daha faydalı olabilmek için yapabileceğim şeyleri düşündüm. En başta parti yayınlarını okuyarak ideolojik eksikliklerimi, pratik eksikliklerimi gidermeye başladım.

Bu arada partinin taze kanla beslenmesi gerektiğini düşünerek, gurubumuza yeni arkadaşlar kazandırma, örgütü genişletme ve geliştirme çalışmalarına başladım. Çevremizdeki arkadaşların kafalarındaki soruları çözmek, onlara diğer guruplardan üstün olan ideolojimiz ve kimliğimiz hakkında bilgi vermek için yoldaşlarla birlikte çaba gösteriyoruz.

Görevlerimizin ve sorumluluklarımızın esas bundan sonra daha da artacağını, daha çok çalışmamız gerektiğini biliyoruz. Ve partimiz için elimizden gelen hiçbir fedakarlığı esirgemeyeceğimizi belirtiyoruz.

Yazdığım bu ilk mektubun heyecanıyla hepinizi yoldaşça, komünistçe selamlarım.

Kadir Seyit,
... fakültesi, İstanbul

Türk-İş'teki gerçek durumu çarpık yansıtmak işlerine geliyor

"Sağ başa geldi" çığlıklarının arsızlığı Sosyal demokrasinin iktidarsızlığı

Tabanın, sosyal demokrasiyi bile korkudan titreten sol konumu karşısında ve sınıf mücadelesinin şiddetlenmekte olduğu bir ortamda, sağ anlayışların giydiği sol elbise, gelecek kongreye kalmadan patlayabilir.

Türk-İş kongresinin ardından ipe sapa gelmez yorumlar yine ortalığı kapladı. Bunların bir bölümü, kendisi gerçekleri çok iyi gören ama işçi sınıfı görmesin diye bazı örtülerin ardına saklamaya çalışanlardan, bir bölümü de, kendisi gerçekleri doğru kavrayamayanlardan kaynaklanıyor. Bunların ayrıntısına girecek değiliz, zira sonuçta hepsi aynı kapıya çıkıyor. Biz Türk-İş kongre sonuçlarına kısaca bir göz atacağız.

Beklenti ne olmalı

Türk-İş gibi kocaman ve yıllarca değişmeden durabilmiş bir örgütün, değişim sürecine girdikten sonra bir çırpıda ve örgüt yapısıyla, yönetimiyle vb. baştan sona değişivermesini beklemek ayakları yere basan bir yaklaşım değildir. Çin atasözünün dediği gibi, en yüksek kuleler bile yerden başlar.

Bununla bağlı olarak, değişim sürecinin bu noktasında, seçimin herşeyi yansıtacağını sanmak ve adaylarıyla, verilen oylarıyla seçime çok derin anlamlar yüklemek de yanlıştır. Bu süreç içinde en yavaş değişen yan, tabanın istemlerini örgütün yapı ve yönetimine yansıtma mekanizmasıdır. Bundaki değişim de, ivme kazanıp giderek hızlanmaktadır. Ama bugün için hâlâ önemli olan, bulanık görünümlerin arasından, tabanın gerçek istemlerini seçip anlamaktır.

Bunları akılda tutarak bakarsak görürüz ki, herşeyiyle kongre, Türk-İş'in büyük ölçüde sola kaydığını yansıtmıştır. Kongreye katılanların havası, cumhurbaşkanına, başbakana ve ANAP sözcüsüne takınılan tavır, delegelerin eski asker yapısının kalmamış olması, alınan bazı kararlar hep bu doğrultudadır. Hatta bazılarının göstermek istediğinin tersine, kendi içinde önemli bir ölçüt olmayan seçim bile sola kayışı doğrulamaktadır.

Geçen kongrede çıkan üç ve bu kongrede çıkan iki listenin aldıkları oyları ekte tablo olarak veriyoruz.

Seçimde bile sola kayış

Verdiğimiz tabloda çok çarpıcı bir olgu yansımaktadır. Bu yıl muhalefetin aldığı oy toplamı 816'dır ve geçen kongrede yönetimin aldığı oy toplamı olan 774'ten daha fazladır. Yani bu dönemin muhalefeti, geçen dönemdeki yönetimden daha büyük oy desteğine sahiptir. Yapılamamış ya da hile hurdaya takılmış bazı kongrelerin yarattığı eksiklik olmasaydı, bu destek daha da fazla olurdu.

Geçen kongrede, sağ, "sol" ve ikisinin karışımı olmak üzere üç liste vardı. Karışım kazanmıştı. Bu kongrede yalnızca karışım ile "sol" liste çıktı. "Sol" listenin oyları geçen kongreden bu yana 633'den 816'ya çıkmış, yani yüzde 29 artmıştır. Bu kongrede karışım listenin aldığı 1204 oy da, geçen kongrede karışım ve sağ listelerin aldıkları toplam 1310 oydan yüzde 8 daha azdır. Aynı olguları sayılarla anlatırsak, "sol" oylar 183'lük artış, sağ ve karışım listelerin bu yıl yalnızca karışımda somutlanan oyları ise 106'lık azalma göstermiştir.

Bu yıl kazanan listede yer alan Orhan Balta'ya, muhalefet de adaylık teklifinde bulunmuştu, aynı listeden Mehmet Bamyacı'nın ise "sol" olduğunu duyurmuştu. Demek ki yeni yönetimde olan bu kişilerin aldıkları oyları da "sol" oylara ekleyebiliriz. Bu temelde, "sol" 1291, sağ 729 oy almış oluyor. Kazanan listenin toplam oyu ise 1204'tür.

Buraya kadar sıralanan verilerden, Yılmaz ile Özbek'in neden barıştıkları çok iyi anlaşılmaktadır. Aynı zamanda, "sol kazanırsa Türk-İş bölünür" sözünün içi boşluğu da yansımaktadır. "Bölünür" derken, şimdi bile ancak mangalda kül bırakmayan sahte militan nutuklar atarak ayakta durabilen ve giderek güç kaybeden Özbek gibi azılı gericiler çekip gitmek zorunda kalır, demek istiyorlar. Eh, örgüt yönetimi sola kayınca disipline uymayacaklarsa, bunlara gülegüle. Bu bölünme değildir.

"Sol" tırnak içinde

Buraya kadar "sol"u tırnak içinde yazdık, belki muhalefeti de tırnak içinde yazmak daha doğru olurdu. Çünkü her iki sözcük de tabandaki durumu büyük iskontolarla, çok dolaylı olarak, sosyal demokrasinin kendi işçi korkusunun süzgecinden geçerek yansıtabilmekte ve ancak göreceli bir fikir verebilmektedir.

Böyle olduğu için muhalefet ilkesizlik, tutarsızlık, kararsızlık örnekleri sergilemekten ve yönetimi kendi elleriyle karışım listeye teslim etmekten öte bir işlev görmemiştir. Muhalif sendikacılar arasında, işçi sınıfı yararına işlev görebilenler de vardır ama muhalefete geneliyle damgasını vuran sosyal demokrat anlayış, kişilerin ötesinde, kaçınılmaz olarak böyle bir sonuç vermiştir.

Muhalefettekiler, kişiler değil ilkeler önemlidir dediler, ama karışım listedekilerin bile kabul edebilecekleri türden yumuşak ilkeler koymaya özen gösterdiler. Böyle olunca, giderek kişiler önem kazanmaya başladı. Bu kez de sosyal demokratlık açısından bile kuşku duyulması gereken Durukan ve Meral'in adları ortalığa saçıldı. 5-0 dendi, geçen yönetimden Balaban liste başına alındı. Balta'ya adaylık önerildi. Seçim kendi elleriyle verildi. Seçimi kaybedince salondan ayrılmalarını protesto değil kapris addediyoruz.

Sosyal demokrasinin korkaklığı

Böyle bir muhalefet kazanamadığı için Türk-İş'te başa yine sağ geldi diye çığlıklar atılıyor. Kazansaydı da, gerçek anlamda sol başa gelmiş olmayacaktı ama tabandaki, ağırlığıyla sol hava, dolaylı da olsa, daha tam yansıyacak ve bu, sola kaymayı daha da hızlandıracaktı. Tam da bu nedenledir ki, burjuva solu olan ve işçinin öfkesinden ölesiye korku duyan sosyal demokrasi, kutuplaşmayı engelleyerek, tabanda egemen olan gerçek sol eğilimin, dolaylı da olsa, bütün gücüyle yansımasını önlemiştir. Muhalefetin yaptığı ilkesizlikler, tutarsızlıklar, kararsızlıklar, gerçekte, sosyal demokrat anlayışın ilkeli, tutarlı ve kararlı uygulamasıdır.

Sonuçta, tabandaki sola kayma, kongrenin havasında ve eski sendikacıların seçimlerde daha da sol elbiseler giyerek çıkmalarında yansıdı. Ama bu eksiklik çok önemli değil. Bir kez, tabandaki sola kayma sağa çekilmiyor, yalnızca biraz gizlenmiş, böylece daha büyük bir ivme kazanması engellenmiş oluyor. İkincisi, bu durum, solun gerçek gücünü gizleyen anlayışın işçiden korkan kimliğini açık etmeye yarıyor. Üçüncüsü, tabanın, sosyal demokrasiyi bile korkudan titreten sol konumu karşısında ve sınıf mücadelesinin şiddetlenmekte olduğu bir ortamda, sağ anlayışların giydiği sol elbisenin, gelecek kongreye kalmadan patlayacağını düşündürtüyor.

Son olarak şunu belirtelim: İşçi sınıfı için gerçekten kişiler değil, doğru ilkeler, anlayışlar önemlidir. Marks'ın *Manifesto*'da belirttiği gibi, sınıf mücadelesi şiddetlenince burjuvazinin arasından bile işçiden yana geçenler olur. Bugün burjuva solunun ötesine geçemeyen "sol" sendikacılardan, hatta sol elbise giyen sağ sendikacılardan, yaklaşan yoğun mücadele içinde, anlayış ve davranış olarak doğru konuma gerçekten gelen olursa, işçi sınıfının kucağı onlara açık olacaktır. Böyle olmazsa, hepsi sırayla nasibini alıp baştan kovulacaktır.

TÜRK-İŞ'İN SON İKİ GENEL KURULUNDA LİSTELERİN ALDIĞI OYLARIN KARŞILAŞTIRMASI

	14. GENEL KURUL						15. GENEL KURUL			
	"Sol"		Karışım		Sağ		"Sol"		Karışım	
Görev	Ad	Oy	Ad	Oy	Ad	Oy	Ad	Oy	Ad	Oy
Başkan	C.Selvi	140	Ş.Yılmaz	152	M.Özbek	104	O.Balaban	173	Ş.Yılmaz	231
Gen. Sek.	K.Durukan	136	E.Kul	138	S.Şide	120	Ş.Denizer	166	O.Balta	236
Mali Sek.	R.Bayülke	118	Ç.Göçer	154	M.Acıdereli	104	H.Doğdu	156	E.Toçoğlu	253
Eğ. Sek.	B.Akdoğan	146	M.Başoğlu	161	B.Gezen	83	A.Güven	159	M.Başoğlu	245
Teş. Sek.	A.E.Güvenç	93	O.Balaban	169	O.Erçelik	125	S.Özdeş	162	M.Bamyacı	239
	TOPLAM	633	TOPLAM	774	TOPLAM	536	TOPLAM	816	TOPLAM	1204

Sapla saman ayrışıyor

Burjuvazi ve onun yağcıları, bilimsel teknik gelişme, Marksizmi ve işçi sınıfının mücadelesini ezdi, yoketti, bitirdi diye çığırtkanlık ededursunlar, Romanya'da olanların bilimsel teknik gelişme sayesinde dünyanın en ücra köşelerinde bile duyulması, seyredilmesi, tüm dünya işçi sınıfının deneyim hazinesini zenginleştirdi, düşmanları sergiledi. Bu temelde, Romanya'daki karşı-devrim, şimdi tüm dünyada, Türkiye'de de sapla samanı ayrıştırıcı bir işlev görüyor.

Sol harekette, TBKP ve *Sokak* gibi, bir süredir zaten solun dışına çıkmakta olanlar, hem de "Drakula'nın torunları" türünden sözlerle karşı-devrimi alkışladılar. "Alkış"ın bir de protesto anlamı var, devrimciler de yeni karşı-devrimci konumlarında bu gibilerini alkışlayacaklardır. Bu arada, Romanya'daki karşı-devrimi lanetleyen eylemlerinden dolayı TAYAD'daki, Dem-Kad'daki arkadaşlara dayanışmamızı iletiriz.

Romanya'daki karşı-devrim ve özellikle de Çavuşesku'ların onurlu ölümü, işçi sınıfının, halkımızın vicdanında derin, silinmez bir iz bıraktı. Devrimci onur, bu anlamda, karşı-devrimden çok daha kalıcı bir zafer kazandı. Zayıf halka Türkiye'nin, sınıf çelişkileriyle başetmede daha deneyimli ve usta burjuva kesimleri hemen adımlarını buna uyarlamaya çalıştılar.

Demirel ve Erbakan son derece "militan"(!) kesildiler. *Tercüman* bir yandan onurlu ölümü verirken, öte yandan, Demirel'in "içime sindiremedim" sözlerini de o haberin hemen altına yerleştirdi. "İçe sinmeyen", bu onurlu ölümün halkın gönlünü derinden kazanmış olmasıydı. Nitekim, Rauf Tamer de bir yazı yazarak, (*Tercüman,* 29 Aralık 1989), sınıfdaşlarına durumun vahametine ilişkin ipuçlarını hemen aktardı: Uçakta giderken işçiler Çavuşesku'ların haysiyetini övmüşler, karşı-devrimcileri de faşiste benzetmişler. Dediği öz olarak buydu. *Hürriyet* ise daha çok, onurlu ölümü çarpıtmaya çalıştı. Çavuşesku'lar için "halleri perişandı" diye başlık attı.

Tabii, hali asıl perişan olan burjuvaziydi. Burjuvazinin de sol kanadı, konumu gereği, en perişanıydı. Yanlış anlaşılmasın, *Cumhuriyet*'in, *Tercüman*'dan, *Hürriyet*'ten daha gerici olduğunu söylemiyoruz, ama en perişanı oydu.

Türkiye toplumu patlayıcı havayla o kadar dolu ki, burjuvazinin solu, sağı kadar sahte militanlık yapamıyor. Yaparsa, toplumun soluna seslenmeye çalıştığı için iş ciddiye biniverir. Bu nedenle, siyasal partiler düzeyinde de bazen ilk bakışta şaşırtıcı görünümler doğuyor, DYP, SHP'den daha solda gibi konuşabiliyor. Bu çerçevede *Cumhuriyet* de, sahte militanlık yapmaya cesaret edemedi ve en mide bulandırıcı yayın politikasını izledi.

"Teslim olmayana idam"! Sanki *Cumhuriyet,* devrimcilere, Yağcı ve Sargın gibi teslim olun, yoksa Çavuşesku'lar gibi ölürsünüz, tehdidi yapıyordu. Tehdit etse ne olacak ki! Asıl vurgulamak istediğimiz burjuvazinin gerçek yüzünü en iyi *Cumhuriyet*'in yansıttığıdır. Haberlerde de öyledir.

Cumhuriyet, "devrimi"(!), "Maradona ve Michael Jackson gençliği" yaptı dedi. Biz de tam bunu demek istiyorduk. İşçi sınıfı ve emekçi halkın ezici çoğunluğu çitin öteki yanında, saldırı altındadır. Öyleyse bu nasıl "devrim"? Çoğunluk çitin öteki yanındaysa, bunu sevinçle karşılamak nasıl "demokratlık"? Uğur Mumcu'nun pek sevdiği deyimle, bu "arabesk" demokratlık(!) ya da demokratlık kılıfında sağ liberallik olsa gerek!